

Cristi Pațurcă

mi-e greu titlul de erou...

Cristi Pațurcă

Cristi Pațurcă

Mi-e greu titlul de erou...

Mi-e greu titlul de erou...

Cuvânt înainte

De la o zi la alta, conștientizăm cât de bolnav ești, Cristi.

Însă drumurile și gândurile noastre erau conectate la dosarele Revoluției și mineriadelor de la Parchetele militare și civile, de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de la Curtea Constituțională și doar noi și Dumnealui, Bunul Dumnezeu, le mai știa și pe celelalte. De noi, uitasem. Uitasem cu totul...

Într-o zi, eram în mașină, în drum spre Galați. Prietenii noștri de la Sindicatul Solidaritatea m-au rugat să le fac o vizită. Erau și acolo probleme. Profit de răgazul călătoriei și ascult un CD dăruit de tine cu doar câteva zile în urmă. Răscolit de amintiri, îngrijorarea crește și, brusc enervat de situația în care te aflai, exclam: „Cum mă-ntorc, mă ocup de el! E prea valoros să moară ca un fraier...”

Mai c-o păcăleală, mai cu vorbă bună, dar de cele mai multe ori apăsător, pentru că așa cerea situația, a-nceput periplul spital-sanatoriu-asociație-repetiție, studio de înregistrări, și retur. Și iar retur, și iar... până azi. Îmi reproșez c-am fost prea dur uneori, dar, sigur, animat de gândul că „Mai bine mort, decât communist!” nu-l pot cânta fără Pațurcă.

Doar pentru a te mobiliza, am ajuns să facem și versuri împreună și te-am impulsionat să înregistrezi CD-ul „La majorat”. Într-o zi, ai apărut c-o agendă ponosită și mi-ai spus ca scrii. Era un proiect mai vechi de-al tău, o carte despre Piața Universității. Am zâmbit mulțumit. Ce mi-am propus în drum spre Galați, mi-a reușit. Te-am ancorat în viitor!

Când am primit manuscrisul acestei cărți, m-a tulburat primul rând, scris de tine cu litere mari: MI-E GREU TITLUL DE EROU!

Cum?

După tot de am trăit atunci și DE atunci, mai pot și tulburat, doar la reamintirea refrenului unui cântec?

Desigur, sunt tulburat!

Pentru că acest cântec exprimă și esența luptei neîncetate, de douăzeci de ani, a celor care n-au uitat, nu pot să uite „Îngerii din Decembrie” și sacrificiul lor!

A celor care nu se pot resemna, nu-și găsesc linistea, până când adevărul acelor zile nu va ieși la iveală și nu se va face dreptate!

Da, iată de ce este greu, foarte greu titlul de erou!

Și, dintr-odata, am înțeles:

După douăzeci de ani de la acea minune care nu poate fi cuprinsă în cuvinte, de la Miracolul trăit cincizeci și două de zile în Piața Universității, de la ceea ce a

Cristi Pațurcă

fost numit - pentru că „trebuia să poarte un nume” - Fenomenul Piața Univerității, tu, Cristian Pațurcă, unul din autorii cântecelor Pieții noastre dragi, cel care a compus - pe textul Laurei Botolan - cântecul simbol al nostru, Imnul Golaniilor, ai simțit că a venit clipa să relatezi ce ai trăit tu și ce au însemnat acele zile pentru tine, pentru cei care „au ținut Piața”, de-acolo, din Balcon.

Și am mai înțeles că ai scris „Mi-e greu titlul de erou”, acest „Jurnal al Balconului”, ca o datorie de conștiință față de cei care vin după noi, ca să știe și să cunoască adevărul!

Cristi!

Deși ritmul alert al cărții tale m-a cucerit, nu sunt în măsură s-o apreciez decât din punctul de vedere al adevărului faptelor prezentate, fapte la care, în bună parte, după cum amintești tu însuși în relatarea ta, am participat și eu.

În rest, ce să-ți spun?

Fie ca această carte a ta, jurnal de luptă al Balconului Pieții Universității, să lumineze o parte din ceea ce a născut, în noi toți cei din Piață, acea binecuvântată stare de grație, care ne-a făcut liberi!

Prin cartea ta, „Mi-e greu titlul de erou”, ne aduci în suflet amintirea acelei stări de grație, care ne dă puterea să continuăm bătălia pentru Adevăr și ne obligă să ne păstrăm liberi!

Da, Cristi, noi, Golanii, am fost și vom rămâne liberi.

Iar ție, tot apăsător îți spun, rămâi același Golan temerar!

Teodor Mărieș

Mi-e greu titlul de erou...

PROLOG

Doi gealați mă târau printr-un noroi-clisă negru ca smoala. Drumul cobora cu o pantă abruptă. Noroiul îmi intra în gură. O babă cu unghii de vrăjitoare, ochi bulbucați și fața ca un pergament oribil striga, chelălăind:

– Întoarce-ți-l! Întoarce-ți-l cu fața în sus ca să-i scot ochii!

M-au întors. Unghiile babei mi se-nfipseră în obraji. Picioare și băte mă făceau chiselită din cap până-n picioare.

– Jos comunismul, ai?! Tu-ți paștele mă-tii!

– Vivat Golanian! Fir-ar mă-ta a dracului!

Bărbați pletoși și bărboși, îmbrăcați în straie de sărbătoare de care noroiul și clisa nu se prindeau, mă loveau cu sălbăticie.

– Noi muncim, nu gândim, mă!

– Nu ne vindem țara, golanii dracu' !

Panta cu noroi cobora și cobora... O ceață neagră și groasă mă învăluia. Nu mă durea nimic. Iar ei și ele loveau și loveau și loveau. Oasele mele trosneau. Baba cea hidoasă mă apucă de păr și, rânjind cu toți dinții îmbrăcați în viplă aurie, mă trânti de câteva ori cu capul de pământ.

Subit, loviturile încetară. Ca din pământ apăru un bărbat în vârstă, spilcuit. Ochelarii de aur sticleau roșiatic. Două cornițe îi împodobeau capul.

– L-am adus, stăpâne!

– Ei, golanule - mi se adresă, ai văzut unde ai ajuns? Ați vrut să mă maziliți, nu-i așa? Ti și ăștia de colo! Ia uite câți am strâns din Decembrie până acum...

Îmi arată o stivă de câteva sute de trupuri sfâșiate, însângerate, de bărbați, femei și copii.

– Ei, vezi că nu-i mai bine mort decât comunist?! Prin fața ochilor mi se perindau imagini disperate cu îngeri, cu oameni răniți de gloanțe rele, cu cadavre mutilate și batjocorite și iar și iar coarnele omului din fața mea. Ale șefului bandei de bestii care ne-aduseră aici.

Încornoratul, îmbrăcat cu totul în negru, făcu semn unui alt încornorat, cu coarne mai mici. Ciudat, îmi venea să râd întrebându-mă dacă sunt însurați sau nu, căci cu coarnele alea...

Șeful ăl mare se adresă bestiilor cu chip de om:

– Dragi javre, lichele, brite, sadici, scursuri umane, vă mulțumesc că ați răspuns chemării noastre în spirit civic și democratic. Alături de bestia care v-a condus aici, care se află lângă mine. Veți merge în blestemata aceea de piață, unde veți planta flori și veți reda circulația prin oraș. Apoi, în ordine, vă veți întoarce la

Cristi Pațurcă

văgăunile de unde ați ieșit. Să nu mai ieșiți de-acolo până nu vă voi chema eu. Acum faceți ce trebuie și dacă ăsta-i ultimul, da-ți-le foc la toți!

Mă aruncară pe stiva cea mare de trupuri. Deci ăsta-i sfârșitul, mă gândeam.

– Ei, eroule... Erou ai vrut să fii, erou ești! Cenușa ta se va risipi în cele patru zări. Ha, ha, ha, cenușă de erou...! Voi da-ți-i drumu'. Întâi îmbălsămarea! Și combustibilul! le spune bestiilor.

La un semn, babele începură să scuipe peste trupuri iar bestiile să urineze pe noi. Cu o brichetă, încornoratul celălalt aprinse stiva de trupuri. O flacără albastrui galbuie îmi linse fața. Părul mi se aprinse ca o torță iar trupul se încinse până ce carnea mea prinse a sfârâi.

– Ha, ha, ha! râdea stăpânul. Auzi, eroi, eroi și iar eroi! E plină lumea de eroi. Și eu sunt erou printre ai mei. Printre criminali, farseuri, mincinoși și zâmbăreți. Ia te uită ce zâmbet de erou am. Ptiu, noapte bună, eroilor!

Deodată, ceața cea neagră și deasă se desfăcu și un soare luminos îmi scaldă chipul. Urcam pe un drum străjuț de copaci înverziți, smălțuit cu flori de câmp. La capătul drumului mă aștepta un bărbat cu chipul de lumină, cu brațele deschise.

– Vino, copile! Vino lângă străbunii tăi! Vino.

– Doamne al strămoșilor mei, Dumnezeu meu cel Adevărat și Sfânt, primește-mă la Tine, căci mi-e greu titlul de erou.

•

Pe terasa Dunărea puține mese erau ocupate. La una dintre ele stăteau doi tineri. Tăceau, fumau și contemplau cu pioșenie gulerele albe de spumă ale celor două halbe din fața lor. Unul dintre ei se decise:

– Hai noroc! spuse, apucând o halbă.

– Să fie! răspunse celălalt.

Băură cu poftă, cu sete și cu plăcere. Doar de-asta se aflau acolo, pe terasă la Dunărea. Împreună formau un tablou haios. Unul solid, ras pe cap - model legiunea străină - iar celălalt ascuțit ca lupta de clasă și pletos. Păreau însă buni prieteni. Pletosul își plimba privirile când la fântâna din fața Arhitecturii, cu ghizdurile ocupate de bunici cu nepoței, tineri și tinere în așteptare, când la traficul pragmatico-prozaic de pe marele bulevard. Soarele călduț și blând de mai îi mângâia pe cei doi tineri. Deodată, privirile pletosului se opriră și se pironiră pe clădirea Universității. Legionarul remarcă și-l întrebă din priviri. Pletosul îl arătă cu o mișcare a capului încotro se uită. Celălalt zăbovi câteva clipe cu ochii pe clădirea Universității, apoi zâmbi amar:

– Da, Cristi! Balconul! Balconul nostru de acum cincisprezece ani...

– Bogdane, acum nu-mi mai place. E trist și înlăcrimat... lipsit de viață...

Mi-e greu titlul de erou...

– Parcă i-ar fi dor de cântecele tale, ale lui Sterian, Zamfir, Elena Cârstea... de Doina Cornea, de Rebengiuc, de Ovidiu Moldovan, de Bădia Ernest Maftei...

– Of, Bogdane, și încă câți golani de ăștia care muncesc gândind.

Bogdan Dârz, „legionarul”, îi spusese pletosului, adică subsemnatului:

– Cristi, timpul înapoi nu-l putem da. Dar suntem printre pușinii care am supraviețuit lui Decembrie '89... printre pușinii care au trăit și au făcut să prindă viață Fenomenul Piața Universității '90, continuatorul mitingului spulberat în Decembrie '89.

– Fenomen pe care aceiași oameni l-au spulberat în iunie '90, când ne-au minerit un pic... am zis, tristi. Știi, Bogdane, ce a-nsemnat pentru mine Balconul și oamenii de jos, din fața mea? De aceea cântecele mele sunt în primul rând ale lor. Eu n-am făcut decât să dau glas și un pic de muzică necazurilor, bucuriilor și speranțelor lor. Mai intră o berică?

– Una singură, că începe Consiliul și Doru Mărieș se supără la întârzieri.

Am chemat ospătarul:

– Mai dați-ne un rând și plata, căci plecăm.

•

La Asociația „21 Decembrie 1989”, din strada Batiștei, vânzoleală mare. Doru abia apucă să ne răspundă la salut, căci fu chemat la telefon.

– A cam pus Asociația pe picioare Drou Mărieș, ăsta. Ia uite-i pe toți strânși ciorchine. Acu' vreo câteva luni era pustiu pe-aici.

Consiliul era gata să înceapă. Lumea deja părăsise holul cel mare. Câțiva mai zăboveau în jurul scrumierelor.

– O, da' ce onoare! Domnu' Pațurcă în carne și oase! Ce mai faci, maestre? Vino să te pupe Mama Blondă, căci, ea era.

Mă pupă cu foc pe obraji, la cei patruzeci și ceva de ani ai ei se ține bine.

– Ce să fac, blondă spumpă? O cuprinsei de mijloc. Am trecut și eu pe aici. Am băut o bere cu Bogdan și am venit. Mi-a fost dor de voi.

– Știu, știu! Mi-a spus Bogdan că picaseși în haznaua cu melancolie, pe terasă la Dunărea.

– Aa, și tu ai decis să mă consolezi? OK! Mergem la mine. Iar cu haznaua... s-o lăsăm baltă.

– Știu, Cristinelu.. mă mângâie duios pe păr. De-acolo toți avem amintiri...

– Asta este, fato. Da', ia zi, văd că Mărieș se agită serios. Am auzit că o să scoată Asociația din rahat. Că vrea să achite datoriile și acum se bate pentru sediu. Mai ieri, alaltăieri, spargeam poarta împreună. Cu el, cu tine.

Deodată sună telefonul. M-am scuzat și am răspuns.

–Il Pațurcato di tutti Pațurcatti! Pronto!

Cristi Pațurcă

- Ce faci, măi băiatule? Te-ai ascuns?
Era Dan. Dan Lungu, bunul meu prieten.
- Ce să fac, Dane...? P-aci pân' ocol. La Asociație.
- Aha! Ai ceva timp să bem o bere la mine?
Mă gândii puțin.
- Da, Dane! Când?
- Păi, acum, ce zici? Bag berea la rece?
- Bine, Dane! Într-o oră sunt la tine. E OK?
- E foarte bine, te aștept!
- Bine! Salut!
- M-am îndreptat către ieșire. Când să ies, dau nas în nas cu Doru Mărieș.
- Hei, unde fugi? Nu stai la Consiliu?
- Îmi pare rău, Dorule. Am primit un telefon și trebuie să plec. Îmi pare rău că ratez recitalul Traian Vasu, dar asta e.
- E blondă? Întreabă Doru.
- E și blondă, are și spumă. Păcat că e cam rece, da' merge. Dar tu, Dorule, ce mai faci, că ne vedem joia și la Moscova. Am auzit că faci niște lucruri grozave pe-aici, dar că unii...
- Da' de unde ai auzit?
- Ei, na! Vorbește lumea... Iar pe cârcotași dă-i dracului!
- Trebuie să intrăm că altfel începe nebunia...
- Și eu fug! Te pup!
- Am ieșit pe ușă în direcția Dan Lungu, unde am ajuns destul de repede. Îmi deschise ușa zâmbitor.
- Bine ai venit, maestre!
- Ce, Doamne, aveți, mă, azi cu toți de mă maestriți atât? Ce-s eu, papagal cu pene? Ce faci, Ursu? mângâiam dulăul cel mare cu culoare, bot și urechi de lup din pădure.
- Hai, intră, că berea e numa' bună.
- Am intrat. Pe masă halba lui Dan și pântecosul meu pahar așteptau să fie umplute. Le-am umplut, am ciocnit și am băut cu nesaț.
- Ce mai faci tu, Cristi?
- Ce să fac, Dane? Cum știi... repetiții, mai câte o cântare, mai una, mai alta, da' tot n-am bani în buzunar.
- Lasă, flăcău, c-or să vină și banii. Dar mie mi-a venit o idee. Am să-ti spun despre ce este vorba și-mi spui dacă te înhami sau nu.
- M-ai făcut curios, Dane! Despre ce este vorba?
- Bine! Ai fost în Piața Universității, ai cântat acolo, apoi ai scris discursuri.

Mi-e greu titlul de erou...

– Nu, Dane, eu n-am fost în Piață... - eu. N-am cântat cu huliganii. A fost altul. Îl cunosc bine, dar n-am fost eu. Vorbește cu băiatul ăla pe care-l știi așa de bine. Sau mai bine intră tu în pielea lui.

– Hm... hai să încercăm! Despre ce-i vorba?

– Te încumeți să scrii o carte cu tot ce-ai văzut acolo? Să publicăm o carte împreună.

Am rămas blocat. Eu și scrisesem - baba și Ion Iliescu.

– Păi știi, măi Dane, că s-au scris o grămadă de cărți și cărțulii despre Piață. Vin eu acum, după atâția ani, să le spun, ce? Și, mai ales, cum...?

– Ai multe de spus, Cristi! Toți cei care au scris despre Piață au scris ceea ce au văzut din exterior. Nimeni n-a scris ceea ce s-a petrecut în interior. Or eu asta te-aș ruga: să pui pe hârtie tot ce ai trăit tu acolo cu chitara ta, cu stația ta de amplificare...

– Ce-mi ceri tu, Dane? Să aștern pe hârtie tot ceea ce-am trăit eu acolo sus, în Balcon..., tot ce-am văzut și am auzit acolo? Să scriu despre sforării, maipulări, demagogie ieftină și deșănțată? Despre jigodiile care se băteau pe microfonul pe care-l confiscase Marian Munteanu? Să scriu despre securiștii care erau cu ochii pe noi mimând democrația? Să scriu despre certurile și jignirile între amărății vorbitori? Să știi, Dane, că pe microfonul pe care-l păstrez au trecut peste o sută de oameni, buni sau răi.

– Bingo! se bucură Dan. Ai prins ideea. Adevărul pur și simplu, așa cum l-ai trăit și perceput tu din culise. Chit că se va lăsa cu procese.

– Adevărul este unul singur. Dar pe lângă aceste porcării, cele mai multe lucruri întâmplute au fost pure, înălțătoare și sincere. Mai ales cântecele lui Sterian, Zamfir, Nicu Vladimir, Sandu Andrieș, Elena Cârstea și eu. La fel de demn și virtuos au vorbit toți intelectualii de marcă, scriitori, poeți, actori, preoți, pictori, critici și mulți alți oameni de seamă. Ei au certificat ceea ce aveam să numim azi Fenomenul Piața Universității 1990. Dar, dacă voi cei de jos, de sub balcon nu existați, nu existam nici noi, nici Fenomenul.

– Uite, Cristi, ai și-nceput să povestești! spuse Dan.

– Bine, Dane! Mă dau legat. Eu îți voi povesti, iar tu te vei consemna. După consemnările tale, puse cap la cap, voi scrie eu. De acord?

– Este perfect! spuse Dan. Când începem?

– Acum, Dane! Ia-ți hârtie și plaivaz. Te așteapta vreo doi ani de chin, iar pe mine încă doi.

– Nu contează, Cristi! Deapănă!

Cristi Pațurcă

•

Sfârșitul lui Aprilie 1990. Eram cu Fane - Ștefan Sprânceană. Leneveam pe la prânzișor pe la terasa de la Preoteasa, Casa de Cultură a Studenților București.

– Ce faci, coane Fănică, încarci scule? Ai serbare azi?

– Am, mă, cu Timpuri Noi și Roata, în Parcul Carol.

Fane este inginer de sunet și lumini. Nu știu câți artiști din țara asta nu i-au trecut prin butoane și prin urechi. Eu făceam parte din echipa lui. Eram automatizat: apăsam pe un buton și-mi sărea boxa în spate.

– Ce, Cristi, tu nu vii?

– Ba vin, dacă zice șefu'. Atunci să mă duc să-i ajut și eu pe colegi la încărcat - mă ridicai eu.

– Nu, nu, nu, Cristi! Stai jos și bea-ți berea liniștit, că e aproape gata încărcatul. Tu mergi cu mine la locul faptei.

Așa mai furasem eu ceva meserie de la Fane sau Roland Panteli, patronul sculelor, momentan plecat în Germania. Mă descurcam să montez, să demontez, să mișc butoane.

– Bine, Fane. Cum zici...

– Ai auzit, mă? Întrebă Fane.

– Ce să aud? mă mirai eu.

– Cică s-au strâns unii în Piața Universității. O poveste urâtă cu niște măicuțe. Ieri seară. Se rugau la Troiță și au fost bătute de milițieni.

– De ce să le bată, Fane?

– Paștele mamii lor de criminali! Numai ei știu.

– Și ăia din Piață cine sunt?

– Cine sunt, cine sunt? Păi eu de unde să știu. M-a sunat nevastă-mea și mi-a spus. Au blocat circulația, dar nici țipenie de gabori prin zonă.

– Sunt organizați? Că țărăniștii au avut miting azi dimineață în Piața Victoriei. S-o fi oprit la Universitate...

– Nu știu, bă! făcu Fane. E și Liga Studenților implicată. Unul Marian Munteanu le e șef.

– Il știu pe ăsta! sării ca ars. A fost aici în 24 sau 25 Decembrie, cu un grup de studenți. E o jigodie care îi prostea pe fraierii ăia cu organizarea lui. De fapt, lui îi trebuia Universitatea București. O lepra tare în gură ca un activist de partid.

– O fi, măi Cristi, că prea zici cu foc.

– Și zi așa, Fane, au blocat circulația...

Fane zâmbi subțire:

– Ce, mă, te mănâncă-n cur să te duci acolo?

– M-ar bate gândul, dar...

– Vezi să nu rămâi cu chiloții în vine, râse Fane.

Mi-e greu titlul de erou...

Spre masa noastră se-ndrepta cu pași hotărâți o fată de vreo 20 de ani, mignonă, suplă, tunsă băiețește. Sub bretonul obraznic odihneau pe năsucul finuț o pereche de ochelari ce-i dădeau un aer intelectual.

– Bună ziua! Îl caut pe domnul Ștefan Sprânceană.

– Eu sunt, spuse Fane, simplu.

– Eu sunt Florina. De la Grupul Independent pentru Democrație - GID mai scurt. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Luați loc, domnișoară și spuneți despre ce este vorba. Serviți ceva? întrebă Fane.

– Da, o cafea și apă minerală.

Ileana, buna noastră Ileana, primi și aduse comanda, vorba aia, la comandă.

– Despre ce e vorba, domnișoară Florina? întrebă Fane.

– Știți, noi avem nevoie de o stație de amplificare și știm că ne puteți ajuta.

– I-auzi! făcu Fane. Scrie-n ziare pe prima pagină?

– Nu, nu scrie! râse fata. V-a mers vestea. Apoi, întorcându-se spre mine: dumneavoastră suteți Cristi Pațurcă?

– Azi, da, i-am răspuns uimit. Ne știm de undeva?

– Nu, dar v-am văzut la festivalul de Folk „Primăvara baladelor” și cu formația ROND la balul „Bobocilor” mediciniști. Mi-a plăcut ce și cum ați cântat.

– Mulțumesc!

– Domnule Sprânceană, precum v-am spus, avem nevoie de o stație de amplificare puternică. Avem noi vreo câteva boxe, dar n-ajung. Noi vrem să se audă mai tare.

– Când și unde? zise Fane ferm.

– Ieri dacă se poate! Și în Piața Universității! răspunse fata la fel de ferm.

Eu și Fane ne privirăm cu subînțeles. Deci așa... în Piața Universității.

– Și unde vreți s-o instalăm? Jos la fântână în fața Arhitecturii?

– Nu, nu! Sus în balconul Universității. Vrem să bubuie Piața.

– Păi, pentru asta trebuie cel puțin 1000 de watti și multe boxe, oameni pentru cărat și mașină.

– Avem de toate! Iar prețul nu contează. Cam cât ne costă pe zi?

– Pe zi? se miră Fane. Păi, țineți serbarea mai multe zile? Și cui vorbiți la microfon?

– Vin din Piață, spuse Florina. Sunt vreo cinci sute de oameni. Circulația e blocată. Vrem să stăm non-stop acolo cel puțin trei zile. Sunt mai multe organizații în Piață. Atunci, spuneți-ne prețul.

Mă ridicai discret ducându-mă la bar. Mi-am luat țigări, am mai sporovăit cu barmanul Marian, soțul ospătăresei Ileana, cu care eram bun prieten. M-am întors la masă după o vreme. Florina nu mai era.

– A plecat? întrebai.

Cristi Pațurcă

– Da, zise Fane trăgând din țigară. A plecat să aducă banii pe trei zile, mașinile și oamenii. Ai văzut, te-a mâncat în cur s-ajungi acolo. Ei, acolo o s-ajungi. Sună-l pe Marius din biroul secretarei. Mv din liceu am trecut alături, la bine și la rău, prin toate meandrele vieții. Impresar, foarte bun organizator, body-guard, tehnician și fratele nostru mai mare cu suflet bun și generos, Marius făcea parte din echipă. Deși mare cât un munte, fostul rugbist, Marius Ailenei, este un băiat de aur.

– Alo, Mariusică? Ce faci, frate?

– Oo, salut, fratele! Ce să fac? Curațam niște cartofi.

– Lasă tu cartofii și vino repez la Preoteasa. Avem multă treabă. Te-aștept cu Fane pe terasă.

– Bine coane, iau o gărgăriță și vin dacă arde.

– Arde, mă! Arde! Te aștept! Pa.

M-am întors la masă. Fane întreabă:

– Vine Grasu, mă?

– Vine, Fănică, tată! Vine! Da' ce scule le punem ălora în Piață? Scoatem instalația a doua?

– Bineînțeles, Cristi, ce dracu să facem? Vezi să nu tragi de ele, că pe tine te las șef la butoane dacă am treabă. De fapt, tu și Marius o să stați lângă scule. Nu umblă nimeni și dacă vor mai tare, nu-i bagi în seamă, că eu mai mult de 600-800 de watti n-am de unde să le instalez. Și vezi că este în aer liber. Te fură la urechi.

– Salut, băieți! răsări din spate Marius. Am întârziat?

– Nu, Mariusică, am răspuns eu. Stai pe scaun.

– Da' ce se-ntâmplă? Unde mergem?

– Unde l-a mâncat în cur pe Pațurcă. În Piața Universității.

– Aoleu! făcu Marius. La ăia de au blocat circulația?

– De unde știi? am întrebat.

– Păi, au dat ceva și criminalii TVR-iști, dar am auzit că, în CPUN-ul curului, Iliescu i-a făcut golani pe ăia din Piață. Am auzit la Europa Liberă.

– E un bou! exclamă Fane. Acu' i-a ațâțat și-or să vină și mai mulți.

– Da, spuse Marius. S-a bălăcărit Iliescu cu unu' Nica Leon, ce mai...! Un circ întreg în CPUN.

– Și acum ăia din Piața Universității vor stație să vorbească din Balconul Universității, i-a explicat Fane.

– Păi cin'le dă voie? se miră Marius.

– Da' ălora care-au blocat circulația le-a dat miliția voie? I-au invitat? râsei eu.

Vreo șase gealați se-ndreptau spre masa noastră. Florina îi conducea.

– Ei, am venit! spuse fata. Unde sunt sculele? Mașinile sunt în fața Casei de Cultură. Băieții sunt aici, așa că putem încărca. Ce spuneți, domnule Ștefan?

Mi-e greu titlul de erou...

– OK! spuse Fane. Marius, vii cu mine, iar Cristi rămâne la mașini. Hai să mergem, că de la etajul doi...

Mașinile erau trei microbuze VW vopsite în culoarea kaki, cam învechite. Aveam să aflu că erau ajutoare de la armata elvețiană. Le-au burdușit cu boxe, cabluri și alte acarete de trebuință și am plecat către locul faptei. Am intrat în Universitate prin lateral, prin strada Edgar Quinet. Conduși de Florina, colegii mei îi dirijau pe baietii - malaci să urce la etajul întâi.

Am fumat o țigară lângă mașinile kaki și am intrat. Am întrebat un băiat care avea un ecuson cu „L.S.” - Liga Studenților unde aveau sediul. Am virat la stânga și am pătruns pe un hol lat și întunecos. Sediul Ligii l-am găsit ușor, căci scria mare pe ușă. Am bătut la ușă. Nu mi-a răspuns nimeni. Nici n-avea cine, căci intrând, parcă mă aflu în redacția unui ziar. Faxurile țiuiau, mașinile de scris țacăneau, telefoanele sunau. Fete și băieți mișunau de colo colo. Florina mă zări și veni la mine.

– Ce e, Cristi? Ceva probleme?

– Nu, numai că nu știu pe unde s-ajung sus, la ai mei!

Un tip pletos, cu barbă și mustață, înalt, uscat și blond se apropie de noi.

– Eu sunt Marian Munteanu. Tu cine ești și cu ce ocazie pe la noi?

Am răspuns simplu:

– Cristi! și Pațurcă. Vă raportează că am venit aici cu niște acarete. Știți, măgăoaie de 18 țoli, niște medii de vreo 15 țoli, niște trompețici drăguțe, un mixeraș simpatic cu 6 canale, căblișoare, stativale și un microfonel drăguț, care, atunci când persoana care vorbește spune tâmpenii, el se supără și nu mai funcționează. Eu m-am împrietenit cu butonașele și le mângâi în așa fel încât voi să vă auziți tare cât Interul și bine precum celelalte intenții. Vă spun toate astea căci aveți alură de șef. Mulțumit?

– Mda... Da' mi se pare mie că cineva dintre noi face mișto de mine...

– Mișto, să mă ferească Dumnezeu dacă face pe-aici cineva mișto.

– Ei, ei, mormăi Munteanu ceva de îmbunat, mișto de noi toți fac ăștia din Dealul Cucuvelei. Da' mai vedem noi. Bine! Vedeți să se audă bine. Baftă!

Se îndepărtă.

– Ce limbric! gândii eu cu voce tare.

– Lasă-l, Cristi! Nu vezi că e și el șef! Mai bine să urcăm să vedem ce fac baietii.

Am străbătut holul. În capăt era o scară lată. Am urcat. Am pătruns într-un hol rotund. Băieții, cu sculele claie peste grămadă, stăteau în fața unei uși duble de lemn. Florina se adresa unui băiat scund, îndesat, cu plete, barbă și mustăți negre. Purta ochelari.

– Mihai, zise Florina, ce se întâmplă?

– Trebuie să vină profesorul cu cheia. Am fost eu la Rectorat.

Cristi Pațurcă

Într-adevăr, își făcu apariția un bărbat între două vârste, grizonat. Purta un cioc drăguț sub o mustață îngrijită. În mână ținea o cheie.

– Haideți, măi copii, spuse, băgând cheia în broască. Ce-o fi o fi acum! Și eu și voi, pe drumuri sau mai rău...

Deschise larg cele două uși. Ne invită cu un gest larg.

– Haideți, intrați! Dar aveți ceva boxe aici. Nu sunt prea puternice? O să dărâmați Interul!

– Interul n-o să-l dărâmăm. Da' pe Iliescu & co. o să-i zgâlțâim un pic... spuse Mihai.

Am tras-o pe Florina deoparte:

– Floricel, cine-i tipul cu barbă și ochelari?

– E vice-președintele Ligii. Adjunctul lui Munteanu.

– Tot limbric?!

– În niciun caz! De fapt, el duce greul la Ligă!

Băieții duseseră sculele într-o cameră rotundă, plină cu vitrine în care se odihneau și străluceau bucăți multicolore sau limpezi de minerale.

– Băieți, vorbea profesorul cu cioc, grijă mare cu pietrele astea. E munca mea de-o viață. Câți munți, câte peșteri am umblat cu studenții mei ca să le strângem și să înropim acest laborator de geologie! Domnișoară Florina, cheia vă rog s-o predați la Ligă după ce vă terminați treaba. Am înțeles că aveți aprobare pentru trei zile.

– Ei, aprobare... La fel ca și cei de pe stradă. Vrem să trecem peste vremea aprobărilor inutile. Și oricum, ne-ar fi dat aprobare pentru nu știu ce maidan de prin Ferentari, Rahova sau Sălaj.

– Dar ce, domnișoară, eu am avut aprobare să vă descui aici? spuse profesorul. Dar asta este. Ceea ce vreți voi vreau și eu. Măcar încercăm să schimbăm ceva.

– Încercăm, dom' profesor! Să vedem cu ce preț. Cât și cum vom plăti.

– Sper să avem buget moral suficient! răsă profesorul. Acum trebuie să plec la oră. Asta mi-ar mai lipse, să nu țin cursurile. Mai trec pe-aici. Ajută-ne, Doamne!

Plecă. Eu rămăsei pe gânduri. De fapt, ce se voia aici? Mi-era clar că totul este împotriva lui Iliescu și a clicii lui de comuniști. Pe Iliescu și pe a-i lui i-aș fi omorât cu mâna mea. Fane și Marius la fel. Ca să mă lămuresc pe deplin, l-am tras pe hol pe Mihai:

– Scuză-mă, Mihai! Eu sunt Cristi Pațurcă. Știi... cu stația...

– Mihai Gheorghiu! Îmi pare bine și cred că vom colabora bine!

– Nu cred că vor fi probleme, însă am să te rog să mă lămurești într-o privință. Așa, în mare, eu am înțeles, dar probabil nu suficient. De fapt, ce vrem, ce cerem noi aici?

Mi-e greu titlul de erou...

– Cristi, ție-ți place ce face Iliescu și călăii lui? A curs sânge nevinovat în Decembrie... Au fost niște copii, oameni nevinovați. Și pentru ce? Pentru ca Iliescu să spună că nu participă la alegeri nici el nici FSN-ul. De ce nu se aplică punctul 8 al Proclamației de la Timișoara: „Ultima soluție - înc-o revoluție!”

– Suntem puțini, Mihai... Nu că mi-ar fi frică... În Decembrie trecut eram o mână de oameni și nu aveam stație de amplificare, iar singurul balcon era la CC.

Îmi întinse o cărțuție.

– Uite, Cristi, asta-i Proclamația de la Timișoara. Este probabil Platforma noastră Program.

– Mihai, să nu mă-nțelegi greșit! am zis. Eu aici am venit la serviciu. Este o acțiune comercială, dar parcă simt că o să mă muște șarpele. Dacă Dumnezeu e cu noi vom sta aici mai multe zile. Nu vom pleca.

– Chiar! Mai târziu ca veni un băiat cu chitara. Va cânta o melodie care tocmai așa se numește. Îl cheamă Stelian Maria. Și mai avem un băiat, Vlad Galiș, tot cu chitara și vocea. O fată, Laura Botolan, are un text genial cu „Mai bine mort decât comunist”, dar nu are muzică și chitară. Să știi, Cristi, cântecele astea militante au un impact extraordinar asupra mulțimii, sunt cele mai directe și sincere discursuri.

– Măi să fie! făcui. De ce n-ați spus că aveți și oameni care cânta?! Of, of! Lasă c-o rezolvăm noi. Chiar acum fug să vorbesc cu colegii.

M-am dus la ai mei.

– Coane Fănică! Încă un microfon la față și cablu de chitară! Avem și artiști - folkiști!

– Mă, ești nebun? Cine ți-a spus?

– Vicele de la Ligă. Ăla cu ochelari.

– Hai, Mariuse, să montăm ce spun șefii! spuse Fane.

– Hai, coane, că și așa ne plictiseam. Mai bine punem și noi o muzică, ceva... o horă, o sârbă, o geampara.

– Da, da! făcui. Michael Jackson, Tina Turner, AC/DC sau Holograf și Iris, râsei. Ați fi în stare, nebunilor. Da las' că vă zic eu despre ce e vorba aici.

Băieții mutară tot ce trebuia.

Am ieșit și eu în Balcon. Era vreo șase seara și Piața începea să se umple. Oamenii din Piață văzuseră boxele în Balcon dar nu se dumireau ce-i cu ele. Îmi veni o idee:

– Mihai! Îl abordai. N-avem pe aici vreun far, ceva... ceva care să lumineze Balconul?

– Măi, Cristi, ar fi ceva... Am văzut prin magazie un far d-ăsta pentru iluminatul public. Nu știu... Mă duc să-l aduc. Hai, băieți!

Se întoarseră cu farul și un stativ care, desfăcut, se înălța la vreo trei metri.

– L-am folosit la Balul Bobocilor de la Drept.

Cristi Pațurcă

– Hai să-l băgăm în priză! spuse Fane. Fă-te-ncoa, moșule. Să vedem dacă poți aprinde feștila asta.

Fane se uită la far.

– Hm... să țină instalația. Îl băgă în priză.

Farul începu să pâlpâie, apoi se stabilizează pe o lumină anemică albastră.

– Merge ăsta cum merge Iliescu la curve! pufnii eu.

– Mă, da' fraier ești! râse Fane. Ăsta-i cu gaz, fraierică. Ai răbdare și o s-o ia.

Într-adevăr, peste două minute camera era inundată de lumină albă ca ziua. M-am bucurat.

– Excelent, băieți! E suficient! Haide să-l montăm.

– Ce să montezi tu, băi, alifie?! râse Marius. Azi ești domnișoară de onoare. Mai bine treci la butoane și vezi ce și cum. În căști.

Mi-am pus căștile pe urechi. Am vorbit în microfoane. Mergeau și se auzeau foarte bine. Eram curios să aud ce se-ntâmplă pe față, adică pe boxe.

Balconul se luminează ca ziua. Băieții ridicaseră bulefonul în par. Am împins volumul general. Am apucat unul dintre microfoane. Microfonul principal, de pe canalul unu l-am deschis, mi-am apropiat buzele de el și:

– Bună ziua, golani!

Piața bubui. Sunetul se întorcea din zidurile Teatrului Național. Mulțimea răspunse imediat prin urale și aplauze. Un vacarm de nedescris cuprinse Piața: „Jos Iliescu”, „Noi suntem golani de 45 de ani” și toate lozincile dragi Pieței. Cineva mă bătu ușor pe umăr. Nu era Fane, nici Marius. Erau doi băieți cu chitările în mâini. Unul înalt, țigănos, solid, cu mustață neagră pe oală, iar altul slăbuț, blond, cu niște ochelari John Lennon pe nas.

– Tu trebuie să fii Cristi Pațurcă, spuse mustăciosul. Eu sunt Stelian Maria. Ne-am cunoscut acum vreo șapte ani. Știi, Betty...

– Da, da! îl întrerupsei, iritat de o amintire neplăcută.

– Ier eu sunt Vlad Galiș! spuse celălalt. Ni s-a spus să luăm legătura cu tine pentru sonorizare.

– Cine v-a spus?

– Un domn, Fane.

Așa, deci, coane Fănică. Mă băgași în pâine fără să mă prind. Deci butoanele și „scena” sunt ale mele. Asta e... Îmi făcui o cruce mare.

– Doamne ajută, măi băieți! Care ce chitară are? Cu cablu sau fără?

– A mea are cablu, spuse Vlad. A lui n-are.

– Atunci, băieți, uitați cum facem: cuplăm numai chitara lui Vlad, că are cablu și se va auzi mai bine, fără microfonie, și voi veți cânta doar pe chitara lui Vlad. Ce ziceți? Sunteți de acord? Nu de alta, dar trebuie să se audă bine. Vă mai

Mi-e greu titlul de erou...

dau și eu din mixer niște - reverberație sau ecou - pe voce și pe chitară și va fi OK. Ce ziceți?

Băieții se consultară din priviri.

– OK, Cristi! spuse Stelian.

– Atunci acordați bine chitara și stați pe-aproape. Nu știu când o să cântați.

Asta numai M.M.-ul o știe.

– M.M.-ul?! făcu Vlad mirat.

– Marian Munteanu! cel mai mare și tare la Ligă. Comoara principesei - miezul din Fața. Șeful Ligii, mă, ce, te pui cu funcția care oricum bate gradul?!

– Da ce, Cristi, se miră Stelian. E securist?

– Securist, nesecurist, oricum e mare sculist p-aicea. Voi faceți-vă treaba.

Apropos, cât le-ați luat?

– Ce să le luăm? spuse Galiș mirat.

– Cum ce? D-ăia ca banii... lovele...

– Fugi de-aici Cristi! Ce dracu' să-i luăm? Pe mine m-a adus aici o gagică iar cu Vlad aici m-am cunoscut, spuse Stelian.

Intră val-vârtej M.M.-ul. M-am instalat în fața pupitrului. M.M.-ul știa că am luat bani.

– Ești gata, Cristi? Și, fără s-aștepte răspuns: Stelian! Nu plecăm acasă și-apoi eu. După aceea vor intra ceilalți cu ce au de spus. Don' Pațurcă ești pregătit, că altfel...

– Că altfel mă las de meserie iar pe tine te bărbieresc, te tund zero și te dau în fapt că ai fost super-comunist. Ce zici, facem pace și mă lași să-mi văd de treaba pentru care am venit? Nu de alta, dar este păcat de cei de jos, din Piață. Iar tătucul de la Cotroceni abia așteaptă s-o dăm în bară. Nu-i așa, Dorule? Întrebai un tânăr care abia intrase, dar auzise discuția.

– Așa-i, Mariane! Lasă băiatul în pace să-și facă treaba. În fond, de sunet depindem toți.

Nu-i pică bine M.M.-ului, căci Doru Mărieș era liderul unei importante asociații din Piață - Alianța Poporului. Eu nu-l cunoșteam personal, așa că am profitat de ocazie și i-am întins mâna.

– Cristi Pațurcă, domnule Mărieș.

– Doru Mărieș, răspunse el, strângându-mi mâna. Și nu mă mai domni atât.

– Dar va trebui să vină și vremea domnilor, că de tovarăși ne-am săturat, Dorule, spusei.

– Să nu ne frigem din nou, Cristi. Că și domnii ăștia...

– Sper să vorbești la microfon, nu-i așa? întrebai.

– Dac-o vrea stăpănu', râse Doru. Ce zici, Mariane, citesc și eu un mesaj? Nu e lung.

– Lung - scurt, trebuie să-l văd și eu! răspunse M.M.

Cristi Pațurcă

– N-ai timp de asta, Mariane, îl miștocări Doru. Ehei, dac-ai ști tu ce e pe foaia asta... Grenadă, bombă, nu altceva... Alianța Poporului - instituție de binefacere moral-anticomunistă. I se va umple inimioara de bucurie lu' nen'tu Cotrocelu... iar ăluia cu gâtul lipsă la inventar îi va crește barbă preoțească. Da' spune-mi cum stai cu vorbitorii, cu monitorizarea și cu procesele verbale, că știu că aveți și voi un termen de predare...?

– Bine, Dorule, se dădu bătut M.M-ul. Să-ncepem! Merg stația?

– OK, boss-u!eș, răspunsei.

Stelian Maria făcu să bubuie boxele și Piața cu cântecul lui. Mulțimea cânta cu el. Se auzea tare, clar și bine. Vecinii erau ciorchine pe balcoane. Apoi intră M.M.-ul cu un discurs fulminant. Avea, ce-i drept, talent de orator înnăscut și o anumită persuasivitate cu care manipula lesne masele.

Doru Mărieș se descurcă foarte bine cu un discurs concis, cu ușoare urme de patentism nederanjant.

Vlad Galiș cânta Requiem pentru Eroii. Are o voce înaltă de altist, o voce bună și performantă. Până una alta, era bine. De la mixer nu puteam vedea mulțimea, dar auzeam și simțeam tot freacățul Pieței. Uneori mă înfiorau scandările lor. Intrasem într-un fel de vârtej... mă identificam cu ei și aproape că știam cu siguranță de ce mă aflam acolo. Era clar: mă mușcase șarpele, dar nu cu venin - veninul era la alții în suflete - ci cu picuri mari și curați de speranță, încredere și optimism. Vom reuși oare? Acum eram de-al lor. Uitată fu acțiunea comercială. Îmi părea rău că promisem bani, dar atunci nu știam cum stau lucrurile. Mi-era teamă însă de ceva... Mi-era teamă să nu fiu părtaș la vreo manipulare murdară și cinică pe spinarea acelor care erau strânși în Piață ca la o Biserică în zi de sărbătoare. Voiam să fie totul pur și luminos... curat și cinstit ca fructul răscopt al iubirii. Mă simțeam acolo, în Balcon, ca și cum mama îmi golise buzunarele de jucării iar eu mă maturizam ca prin minune în mijlocul acelei primăveri, ca o fecioară nepețită.

– Ce faci, Pațurcă, visezi? îmi puse Marius o mână pe umăr.

– M... Nu! Eram atent la acele mixerului. Cum se aude în Piață și voi pe unde dracului umblați?

– Oho... Fane a plecat demult la cântare, iar eu am fost să-mi iau țigări și ceva de potol. M-am întâlnit cu o grămadă de prieteni de-ai noștri. Au întrebat de ce nu cânti și tu când le-am spus că ești la butoane.

– Ce dracu' vrei să cânt eu aici, mă?! Marșul miresei?

– Treaba ta... poate vei găsi tu acolo ceva care să meargă...

Apăru Florina. Era fericită.

– Cristi, ați făcut o minune! Se-aude nemaipomenit! Nici nu mă așteptam. Toți suntem mulțumiți! Dar domnul Ștefan...?

Mi-e greu titlul de erou...

– Ce, Florina, eu cu Marius nu vă suntem de-ajuns? Dacă spui că se aude bine, ce treabă aveți voi cu cine stă aici?! Să știi că eu sunt la butoane și dacă mai f.e mult la cap M.M.-ul, îl fac să mimeze. Cât mai ține asta? E ora 10:30.

– Cristi, cred că în jumătate de oră e gata. Oamenii vor pleca la metrou. Mai sunt câțiva de vorbit... Iuga, Rădulescu, Ailincăi și nu mai știu cine.

– OK! zisei, la final bag băieții să cânte și încheie M.M.-ul. Du-te și anunță-l.

– Bine, Cristi, tu ești șeful! Am să-i spun lui Marian să urce.

– Păi, să urce, că bietul Gheorghiu a făcut toată treaba singur.

– Am fugit, Cristi! zâmbi Florina.

În balcon se perinfau vorbitorii coordonați de Mihai Gheorghiu. Se întoarse către mine.

– Cristi, mai sunt doi. Apoi băieții cu cântecele, Marian și cam gata pentru azi.

– Ah, pașă, cât de darnic ești! Fie voia voastră!

– Vezi, zise Mihai, că vă duce un microbuz pe la casele voastre. Câți sunteți?

– Păi, eu și acest vajnic asistent, Marius, Cotroceni și Giulești. Acum e momentul băieților. Vlad, Stelică, pe cai! am strigat. Vlade, întâi tu. Hai, intră!

A cântat Vlad, a cântat Stelian. Eu mă impacientai.

– Unde dracu' umblă...

– Sunt aici! tună M.M.-ul din spatele meu.

– Haide, frățioare! Zi-le și tu ceva de noapte bună și să-nchidem prăvălia pe azi, că și tu și noi suntem frânți.

M.M.-ul închise apoteotic, în uralele mulțimii.

Oamenii din Piață începură să se împrăștie. Eu am oprit instalația, am strâns microfoanele și-am debranșat farul.

– Ce zici, Maruse, despre toată nebunia asta? Ți-a priit ziua de azi?

– Unde m-ai adus, Pațurcă? Facem politică acum!

– Facem, Mariuse, facem dacă e cazul. Ori ție-ți place taica Iliescu?

– Ce-ai, mă, ești nebun? Cum o să-mi placă? I-aș da foc aici, în Piață.

Intră Florina însoțită de un tânăr înalt.

– Băieți, el e Dan. Când sunteți gata vă duce acasă.

– Bine, Florina, mulțumim, zisei. Dar aici se încuie, nu-i așa?

– Nu-i nevoie, Cristi. Doi băieți de-ai noștri vor dormi aici. Oricum, mâine va trebui să facem o foaie de inventar cu tot ce-aveți aici.

– Corect! am spus. Așa vom face. Am să fac eu lista. Dane, pe cai! Unde ți-e troașca? Tot VW elvețian este?

– Tot. Și e chiar în fața ușii de la intrare.

Cristi Pațurcă

Am coborât câteșitrei. Strada era pustie. În afara troașcăi noastre, pe sensul celălalt, era parcată o Dacie roșie, la oarecare distanță. I-am făcut semn lui Marius. Mi-a răspuns din cap că observase și el.

Înainte de casa mea, la peste o sută de metri, spusei:

– Aici pe dreapta, Dane! Iar au uitat poarta deschisă vecinii.

Marius zâmbea cu subînțeles. Mi-a făcut semn că e OK.

Am coborât. Dacia roșie ne depăși. Marius coborî cu mine.

– Piți, ne-auzim dimineață la telefon. Care se trezește primul sună. Te pup, noapte bună!

– Noapte bună, Mariuse! răspunsei luând-o agale pe jos către casă. Dacia roșie se întorcea încet. M-am ascuns după un tei gros până ce trecu de mine. Lângă mașina Ligii se opri.

Avea să-mi spună Marius a doua zi că el și șoferul se tupilaseră la podeaua mașinii. Ce-o fi înțeles ăl cu Dacia, nu știu. Știu că am făcut un duș și am adormit ca un pui fără să-i spun mamei că am venit.

•

– Ce era cu Dacia roșie, Cristi? întrebă Dan.

– Ei, ce era... își făcea misiunea. Probabil că șefii lui, știind unde stau, au vrut să se convingă că mergem acasă. Chestia cu oprirea în fața altei case a fost o joacă de-a mea, așa, de amorul artei.

– Da' unde credeau ei că vă duceți?

– Eu știu, Dane... ? La țărăniști să luăm banii, la curve să racolăm adepți, la miliție să ne predăm pentru tulburarea liniștii publice sau la vreo mănăstire de taici să ne spovedim nocturn - spusei.

– Dar cu Dan, șoferul?

– Păi știam eu, Dane, ce hram purta? De-abia îl cunoscusem.

– Mă, da' suspicios mai ești...

– Sunt, Dane! Marius mi-a povestit că a făcut la fel ca mine, ba chiar a intrat pe scara unui bloc la o stație de blocul lui, a ieșit pe ușa din spate, iar în blocul lui a intrat tot prin spate.

– Și Dacia roșie?

– Ți-a dat mărunt din buze și și-a luat-o la palme.

Săptămânile care au urmat, la fel, că erau cam stereotipi băieții. Mai aveau o Dacie argintie și un ARO alb. Am ajuns la un moment dat să-mi fac bezele cu șoferii. Mașinile Ligii ne-au dus seara acasă doar în primele zile, căci eu am început să rămân până noaptea târziu cu oamenii din Piață. Cam o sută de inși cu care discutam, evident, politică, sport și iar politică. Ajungeam acasă pe jos și cred că ăia și-au făcut praf ambreiajele la mașinile care trebuiau să meargă încet.

Mi-e greu titlul de erou...

Râdeam la gândul că aş putea să-l rog într-o noapte pe unul care ar fi fost de serviciu să mă ducă acasă.

– Şi de ce n-ai facut-o? râse Dan Lungu.

– Păi ce, tu crezi că ai mei nu mă filau?! Era unul care se-nvârtea prin Balcon, unul Mircea, care zicea că stă în Drumul Taberei şi mă aşteaptă să meargă cu mine. Nu i-am permis niciodată să mă însoţească până acasă aşa cum s-a oferit. La Eroilor ne despărţeam în faţa statuii iar eu nu o luam pe strada mea, ci pe o stradă paralelă.

– Dar ce era ăsta, student?

– Aşa spunea, Dane... era membru al Ligii şi am văzut că se cunoaşte cu M.M.-ul şi cu ceilalţi. Am întrebat-o pe Florina şi mi-a spus că e folositor să-l trimiţi după ţigări, pizza, în sfârşit, la cumpărături. M-am întâlnit cu el de curând şi am rămas mut. Erau om de afaceri prosper. Țoale - țoale, maşină cu şofer, bani - bani. M-a invitat să mâncăm la „Opera” iar eu i-am explicat că nu am bani. A insistat şi m-am dus. La despărţire mi-a băgat două milioane în buzunar şi a tuns-o repede cu maşina. Dar, hai să continuăm, Dane...

•

Au trecut trei zile de Balcon. Fane abia avea timp să treacă pe acolo şi să stea şi el un ceas, două. Nu butona el, căci îmi spunea că trebuie să învâţ. Cu M.M.-ul nu m-am mai râcâit. Făcusem o pace mută şi ne lăsam în pace. Eu lucram bine cu Florina şi cu Mihai. Şi cu Stelian şi Vlad - menestrelii.

– Cristi, te caută cineva, îmi spuse Marius. Tipul acesta.

Un bărbat mai scund decât mine, cam la vreo patruzeci de ani, cu barbă şi ochelari negri, ţinea nişte foi în mână. M-am apropiat de el:

– Pe mine mă cauţi?

–Da! Sunt Dr. Barbi! Şti, eu nu prea ştiu muzică, dar am scris nişte versuri care - zic eu - ar putea fi cântate. Nu mă puteţi pune în legătură cu băieţii care cântă? Le-aş da versurile şi... poate iese ceva.

– Băieţii vin peste vreo două ore, interveni Marius. Mai bine lăsaţi-i lui Cristi textul şi se ocupă el să iasă.

Ah, Mariuse, ce mi-ai tras-o!

– Dumneavoastră veniţi mai târziu şi vorbiţi atunci cu Cristi şi cu băieţii.

– Atunci aşa am să fac, spuse Barbi. Luaţi textul şi... pe curând.

– Salut! La revedere!

M-am întors către Marius:

– Va să zica, de-ăsta-mi eşti... vrei să mă înhami la treabă.

– Cum e textul?

– Nu ştiu... nu l-am citit. Stai să văd.

Cristi Pațurcă

Am parcurs textul de vreo câteva ori.

– Hm, nu-i rău... „Jos comunismul” îi zice. Auzi, ia dă chitara lu’ Galiș încoa’.

– Așa, putoare! Pune mâna și cântă. Ce, ăștia doi sunt mai buni ca tine? Bagă mare că asta faci de-o viață.

– Ia ieși afară și lasă-mă singur. Să nu intre nimeni. Și te chem eu mai târziu să vedem ce o ieși.

Ceva, ceva a ieșit. Ceva militant, în spiritul Pieței și al textului. Era un cântec destul de bun. Și ca să-l învăț l-am cântat de vreo zece ori cap-coadă. M-am hotărât să-l mai cânt o dată și apoi să iau pauză. Ultimele acorduri s-au stins. Am lăsat chitara și m-am ridicat.

– Bravo, Cristi! Țasta-i cântecul! Asta vroiam de la tine!

Era Dr. Barbi care intrase ca o pisică.

– Poți să-l mai cânti o dată? Haide, te rog eu!

– Bine, doctore, ți-l cânt. Dar numai o dată că ma arde buza după o țigară.

I-am făcut hatârul și am mai cântat o dată „Jos comunismul”.

– Bravo, Cristi! Poate ar mai trebui să-l cânti mai...

– Aaa, nu doctore! Fără indicații muzicale. Aici eu sunt doctor. O să vină băieții și-o să-i învăț cântecul.

– Ce băieți? Ce să-i înveți? Tu ai să cânti cântecul. Tu și numai tu, altul nu-l poate cânta ca tine. Nu simte ca tine! Nici să n-aud! Cânti și basta!

– Bine, doctore, dacă zici tu... Atunci mă pregătesc, deci, să lansez un hit...

– Eu deja am retinut melodia. Este exact ce trebuie.

– Marius, tu ce zici?

– Eu am fost la Ligă și nu l-am auzit.

– Hai, Cristi, mai cânta-l o dată, să-l audă și Marius, se rugă Dr. Barbi.

Ce era să fac? L-am cântat. L-am întrebat din priviri pe Marius.

– Valabil, Piți! spuse el. Îl cânti tată... îl cânti, că d-aia te-a făcut mumă-ta.

Seara, l-am cântat în Balcon. Cântecul a avut mare succes. Aveam să-l cânt în seara aceea de vreo câteva ori, până ce am răgușit. Bună treabă! De-abia mai vorbea,

– Bravo, Cristi! veni Florina bucuroasă. Te-ai riscat și ai cântat și tu, și bine au făcut.

– Ce faci, Floricico, te aliezi și tu cu ăștia să-mi furați vocea de croncănitoare.

– Cristi, am o vorbă cu tine, mă trase Marius într-o parte.

– Zi, coane!

– Am vorbit cu băieții mei din cartier. Am vreo câțiva malaci pe cinste. Vin în fiecare seară în Piață. Ce zici, îi băgăm de pază la poartă sau pe unde o mai fi nevoie? Știi, să facem așa, o echipă de ordine cu oamenii noștri și sub controlul

Mi-e greu titlul de erou...

nostru. Vorbesc cu M.M.-ul. Băieții nu vor bani, așa că nu văd de ce s-ar opune. În fond, eu îi dublez oamenii care și așa nu stau la posturi.

– Mariusică, știam că ești băiat deștept. Bineînțeles că sunt de acord. Îi aduci, le faci ecusoane cu „ORDINE” și-i bagi în pâine de mâine.

– Nu de alta, făcu Marius, dar sunt băieți de încredere.

M.M.-ul intră val vârtej:

– N-am știut, coane, că știi să cânți așa de bine! mi se adresă. Ai crescut în ochii mei.

– Ția parșivi! am replicat. Chiar, Mariane, am remarcat că privești omul în ochi atunci când ai o discuție. Pe mine, cel puțin, nu mă privești niciodată. Am senzația că vorbesc cu un alunecos periculos.

– Periculos, eu? se miră M.M.-ul. Chiar crezi asta?!

– Da, Mariane! Mi-e teamă că mai devreme sau mai târziu ai să trădezi. Nu numai eu cred asta.

– Ah, dacă n-aș fi la mâna ta cu stația asta...

– Ce mi-ai face, M.M.-ule? ripostai.

– Cine-i M.M.-ul?

– Marian Munteanu! Ce-i atât de complicat? Așa te alint eu. Hai, spune, ce mi-ai face? Oricum aș fi fost în Piață. S-ar fi aflat în Balcon sau la Ligă că sunt prin zonă și tot aici ajungeam. Eu n-am nevoie de glorie ca tine. Am destulă cu formația mea. Chiar, să știi că s-ar putea să plec în turneu câteva zile. Dă-mi un băiat bun să rămână în locul meu. Chiar dacă nu plec - căci nu e sigur - e bine să mai știe cineva să umble la butoane, că Marius merge peste tot cu mine.

– Am să caut. Numai să nu uit. Să mă bați la cap!

– În cap, Mariane! În căpățână te-aș bate cu plăcere! râsei.

– Salut, băieți! Ce mai e nou? se auzi o voce.

Era Fane.

– Să trăiți, coane Fănică, mă bucurai eu. Ce bine că mai vii și tu pe aici!

– De ce, mă, sunt probleme?

– Nu, Fane. Totul merge brici. Cum se-aude de jos?

– Ce de jos mă, că se aude de la coada calului. Ia să văd acele, să văd cum dai în ele. Să nu le omori.

Fane verifică nivelul volumetrelor. Fu mulțumit.

– Așa, Pațurcă, văd c-ai învățat.

– Stai să vezi ce pățesc ăștia cu cablurile. Mi le cam iau în picioare. Le-am prins și eu cu scotch.

– Foarte bine! Am auzit că te-ai apucat să cânți.

– Deh, Fane! M-a luat valul. M-a mușcat șarpele. Si dacă tot veni vorba, eu te-aș ruga să nu le mai luăm bani ăștora. Nici n-au de unde, iar eu m-am implicat foarte tare. Nu mă lasă sufletul să le iau bani. Ce zici?

Cristi Pațurcă

– Ce să zic, Piți? Mă gândisem și eu la asta. E păcat să stricăm tot ce-i aici. Nici Roland nu s-ar împotrivi. Da, nu le mai luăm nimic! Ia de-aici niște bani că știu că n-aveți. Ți-ajung ăștia și pentru Marius. Dar, oricum, la voi totul e la comun.

– Să-ți dea Dumnezeu sănătate, Fane! Chiar eram pustii prin buzunare.

– Mai ține mult aici?

– Nu cred... mai mult de o oră... nu cred că. Mariane, cât îi mai ții?

– Nu prea mult. Nu prea sunt vorbitori, așa că...

– Atunci mai stau și eu. Te duc eu acasă.

Așa a fost. N-a mai ținut mult și am ajuns repede acasă. Am băut, stând comod pe fotoliu, două beri, privind la televizor circula din CPUN. M-am vârat în pat repede. Cam pustiu patul ăsta! Măine va trebui să iau măsuri, adică să dau necesarele telefoane. Eram stătuț ca balta. Aveam chef de o bălăceală bună. Mi-am zis că gândesc prea mult, așa că am adormit urgent, buștean.

•

– Cred că pentru azi e de-ajuns, domnu' Lungu. Mi-e sete și n-am fumat. Și nici bere văd că nu mai este.

– Du-te la bucătărie, fumează și adă bere din frigider.

– All right, boss!

Am fumat două țigări, am băut la repezeală o bere și m-am întors în cameră cu... două beri. Una pentru Dan și alta... pentru mine. Ce calic!

– Cristi, vezi că eu plec vreo patru zile. Luăm o pauză. Îți mai faci și tu treburile și te sun eu când mă întorc.

– Apropos de treburi. Eu trebuie să plec. La Asociație și la Preoteasa. Acum. Am dat peste cap halba. L-am salutat pe Dan și am plecat către centru.

•

Cristina, secretara, îmi răspunse amabil la saltu.

– Bună, Cristi! zâmbi ea.

– Ce faci, doamnă? Ești singură? E și Bijoux pe-aici?

– Este, da' e mort. Doarme pe jos, pe la subsol. Doru trebuie să apară. M-a sunat de la guvern. Bei ceva? O cafea, o cola...

– O votcă, n-ai? râsei.

– Ba să știi că am. Mi-a rămas niște palincă de la masa festivă de ieri.

– I-auzi! Mese festive, bairamuri și eu le pierd pe toate. Nu, nu vreau palincă. E de-aia de la Doru din Ardeal. Îmi ia gura foc.

Mi-e greu titlul de erou...

– Da o votcă bei cu mine? Apăruse Bogdan Dârză cu o sticlă în mână. Ce faci... măi băiete?! Cam scump la vedere. Ne-am îmbrățișat. Am turnat votcă în pahare, ne-am aprins țigările și... intră în trombă Doru Mărieș.

– Aa, Bogdan, Cristi! Bine că sunteți și voi aici. Haideți în birou. Cristina, am venit! strigă Doru. Sunt în birou.

Ne-am luat recuzita și-am închis ușa pe dinăuntru, în biroul lui Mărieș. Ne-am instalat comod pe fotolii.

– Nu mai pot, fraților! Nu mai pot! se perpelea Doru. F...-le guvernului n'are bot cu Puiu Fesan în frunte, marele ministru secretar de stat pentru problemele revoluționarilor. Ba că-s dosarele incomplete, ba că nu le găsește și uite așa se dă cotit. Da' tot nu mă las. Cu dosarul tău e încurcat, Cristi. Va trebui să-i dai în judecată. Și asta durează. Of, f...-tu-i mama mă-sii de treabă.

– Și-așa o să mă țineti, Dorule, ca până acum: să mor de foame, să ajung pe drumuri și să umblu în zdrențe. Au trecut niște ani de când aștept, Dorule. Dar asta-i. M-am lăsat pe mâna voastră și uite unde am ajuns. Jigodia aia de Emil Curtean de la Parlament nu aprobă dosarul meu.

– Al tău ca al tău, dar sunt mii de dosare, iar el aprobă dosare ale căror titulari nici n-au trecut pe la Revoluție.

– Nu-i nimic, băieți! Așteptați să mor și-apoi să-mi primesc drepturile. În timpul ăsta, eu scriu cărți!

Bogdan și Doru mă priviră atenți.

– Ce vă holbați așa? Da, scriu o carte!

– O carte? Îngăimă Doru. Ce carte... despre ce e vorba, că tu ești în stare de orice.

– Ei, bine, scriu o carte despre mine și despre voi.

Și le-am povestit cu amănunte despre ideea lui Dan Lungu și cam despre ce va fi vorba în carte.

–... uite, chiar și convorbirea asta o voi consemna!

– O carte despre culise... medită Bogdan cu voce tare.

– Chiar, făcu Doru. De ce despre culise?

– Ca să știe toată lumea și ce n-a văzut sau auzit. Totul spus pe bune. Ce, băieți, vă este rușine de ceea ce-am făcut împreună? Dar lumea trebuie să știe și cum au scârțâit mecanismele acțiunilor noastre, pornite din instinct. Adevărul frust, gol, fără împopoțonări... cu bucuriile și mizeriile pe care le-am trăit. Am început deja să scriu.

– Aș vrea să văd și eu manuscrisul când e gata, spuse Doru.

– De ce, Dorule? Să-mi masacrezi cartea? Să adaugi sau să ștergi? Cu adăugatul fii pe pace, căci cu tine și cu Bogdan o să fac interviuri pentru documentare.

Cristi Pațurcă

– Ajută-ne, Doamne! A scăpat Pațurcă din lesă. Cât o să dureze scrisul cărții? Întrebă Bogdan.

– Un an, doi... depinde dacă-mi dați să mănânc în timpul ăsta.

– Ehei, Cristi... Dacă-ți povestesc eu ceea ce știu și de la Revoluție și din Piață, aș scrie și eu o carte, spuse Doru.

– Și cine ti-o tipărește? Eu oricum voi scrie numai și numai ce am văzut, am simțit și am trăit eu. Voi trece totul numai prin filtrul conștiinței mele. Ceea ce nu știu eu și știu ceilalți să pună pe hârtie și-i voi ajuta să publice. Eu voi publica numai întâmplări bazate pe probe și martori.

– O să ai nevoie la procese! răsă Bogdan.

– Așa mi-au spus și alții, Bogdane. Merg în instanță dacă e cazul. Hei, oameni buni, eu vă cam las și mă duc. Mi-e sete, iar la Preoteasa au bere bună. Vă salut.

În Preoteasa, toată gașca-n păr: Voltaj, Timpuri Noi, Bere Gratis, Parlament, ce, numai vedete. A fost o seară mișto ca de obicei. Eu oricum aveam câteva zile libere, până se întorcea Dan Lungu. Așa că am pus biciul pe mine și pe chitară. Dimineața acasă, iar după-amiaza cu băieții în studio. Am mai trântit două cântece noi. Într-una din seri am cântat într-un club bucureștean. Am cântat bine și am avut succes. Bineînțeles că n-am scăpat de cântecele Pieții.

Dan Lungu m-a sunat a doua zi după întoarcere și iată-ne iarăși la el în sufragerie cu Halba și Pântecosul pline.

– Noroc, Dane! Cum ti-au mers trebuile?

– Noroc, Cristi! Mm... așa și așa. M-au încurcat niște pliante, dar a mers. Ei, acum, Cristi sper că ești gata să depeni mai departe.

– Sunt gata, Dane! Așa...

•

Într-una din seri - să nu-măntrebi date și ore că nu știu! - vine Florina la mine, însoțită de un tip cu ochelari, destul de înalt și bine făcut. Îl mai văzusem prin Balcon, cu un mini-magnetofon pe umăr și un microfon în mână.

– Uite, Cristi, domnuleste Emil Hurezeanu de la Radio „Europa Liberă”. Ar dori să facă reportaje de aici din Balcon. Să transmită chiar. În direct! Crezi că puteți să-l ajutați?

Pe Hurezeanu îl știam după nume, de la „Șopârlița”.

– Cristi Pațurcă și Marius Ailenei, spusei, întinzându-i mâna.

– Emil Hrezeanu! Încântat. Spuneți-mi, vă rog, pot ieși în Balcon ca să pun microfonul în fața boxelor? Aș vrea să se audă bine pe post.

M-am uitat la Marius. El prinsese mingea.

– Dar nu depinde numai de noi. Ați vorbit cu Marian Munteanu?

– Am vorbit cu toți. Sunt de acord.

Mi-e greu titlul de erou...

– Atunci e OK! Dar știți că n-o să se audă grozav prin microfon. O să distorsioneze. Dar, domnule Hurezeanu, asta vă e meseria. O să vă-nghesuiți printre vorbitori, dar merită să-ncercați... Și încă ceva: haideți să ne spunem Cristi, Marius.

– ...Și Emil! spuse omul. E mult mai bine așa!

– Atunci Marius, fă-i loc în Balcon. Emile, vorbești și tu Pieței?

– Da! Chiar în seara asta voi vorbi.

– Atunci baftă, Emile!

Marius îl duse în Balcon, apoi se așează alene lângă mine, la pupitru.

– Ce părere ai, Piți, despre element?

– Mariusică, elementu' promite. E el băiatu' lu' mămica, îmbălsămat cu aer de made in Hitler's Munchen, cu sos de Bayern și garnitură de Reichstag ori Bundesliga, dar merge. Că dacă nu, îi stricăm noi calimera. Să aducem un radio.

– De ce? făcu Marius. Îl băgăm pe tata Ilici prin stație?

– Nu, mă! Ce dracu'?! punem postul Europa Liberă și auzim ce dau euro-democrații pe post. Că ațifelnicu' ăsta poate să imprime el orice aici, dar ăia de la Munchen, babacii lui, pot să hotărască cum vor. Te-ai prins?

– Da, dar dacă pe post apar numai prostii?

– Păi, pe ăsta-l îngropăm primul.

– Da, râsei. Apoi facem în Balcon o formație: Doru Mărieș - toba mare, Dincă - trombon, Rădulescu - trompetă, Lucian Gheorghiu - contrabas...

– ...Tu, Laura, Stelică, Vlad Galiș, Sterian și Elena Cârstea - corul munților din Nabucodonosor! completă Marius.

– Pe Barbi îl îmbrăcăm popă ca să predice pe „Ciocârlia” lui Zamfir.

Hurezeanu se apropie:

– Merge, Emile, merge? îl întrebai. Cum se aude?

– Păi, asta e, că nu prea merge! Ai avut dreptate! Disotrsionează. Ce faci?

– Păi, pân-acum ce ai făcut? întrebă Marius.

– Am transmis de jos, din Piață. Dar, știi cum e... Mulțime, rumoare, înjurături, comentarii...

Mă apropii. Îmi venise o idee.

– Emile, dă-mi, te rog, magnetofonul tău. Știu că-l ai pe inventar. Și microfoanele la fel, zisei.

– Care microfoane, că am unul singur. ăsta cu care transmit... se ului Hurezeanu.

– Taci, maiorule, că-ți verific și ochelarii! Dă-mi scula să mă uit la ceva!

Îmi dădu magnetofonul. L-am studiat cu atenție. Am gasit mufa care îmi trebuia. Știam ce am de făcut.

– Bine, Emile, e-n regulă. Ai răbdare că rezolvăm noi problema. Plimbă-te și tu pe-aici. Te căutăm noi.

Cristi Pațurcă

Marius era nedumerit.

– Ce vrei să faci, Piți?

– Lasă că vezi tu. Mufe mai avem?

Marius scotoci prin trusa cu scule:

– Este, șefu’! Două ajung?

– Da, Mariusică! Ajung! Cablu de semnal mai avem?

– Oho... zece metri!

– Perfect! Vreau o mufă, cablu și un jack mic.

Am primit tot ce am cerut. Am meșterit un cablu mufă-jack lung de zece metri. În Balcon vorbea - culmea! - chiar Hurezeanu. Am cuplat jack-ul cel mic la magnetofon, mufa la pupitrul meu, mi-am pus căștile pe urechi, am reglat volumul de intrare - ieșire al magului și Hurezeanu îmi spărgea urechile în căști. Se auzea ca în studio. Am apăsat pe înregistrare și am imprimat ultima parte a speech-ului hurezenist. Treaba era făcută. I-am pus și lui Marius căștile pe urechi.

– Ești mare, boss! spuse el.

– Bineînțeles! folosii eu o replică din „Nea Mărin Miliardar”. Acum să-l văd pe Hurezeanu, dar uite-l că vine.

– Cum am vorbit, băieți? A fost bine?

Nu i-am răspuns. Am derulat mag-ul înapoi și i-am dat căștile. Play și... fața lui Emil se lumina pe măsură ce asculta.

– Cristi, vrei să spui că așa voi imprima de-aici înainte?

– Da, maestre! Vei sta aici lângă mine, la mixer. Uite, ăsta e butonul de volum pentru mag. Microfonul tău îl voi folosi pentru ambianța Pieței. Oricum, și eu voi imprima tot, așa că dacă nu ești aici tot timpul, îți voi da eu imprimările.

– Mulțumesc mult, Cristi! Rămân dator!

– Hai, lasă, Emile, datoriile, că nici cu N. C. Munteanu al tău nu mi-e rușine. Că numai de Munteni zgârciți am parte. Dar, tu ai putea să ne pomenești zilnic pe mine și pe Marius.

– Sigur, Cristi! Am s-o fac chiar din seara asta.

– Să te vedem, Emile! Să te vedem. Ia un scaun!

•

– Și aiți văzut? Mai bine zis aiți auzit ceva pe post? Întrebă Dan Lungu.

– Emil s-a ținut de cuvânt, Dane. S-au auzit bine și vorbele și cântecele și Piața. Radio-ul l-am montat chiar în seara aceea și am verificat. Și s-a auzit bine. Oricum, la ce sculă avea Hurezeanu...

– ...dar ce este Terente? râse Dan.

– Nu, Dane! Mag-ul... un „UHER” profesional. Pentru reporteri. Ultimul răcnet la vremea aceea.

Mi-e greu titlul de erou...

- Deci așa te-ai cunoscut cu Emil Hurezeanu. Cum v-ați înțeles?
- Așa cum ne-nțelegem și acum, dragă Dane. Minunat! Emil este un profesionist desăvârșit...
- ...ca și tine!
- N-am vrut s-o spun eu, Dane! făcui eu „modest”.
- Ei, lasă... un lăudător în minus. Mai povestești, sau o lăsăm pe mâine?
- Am umplut tacticos Halba și Pântecosul cu bere.
- Asta-nseamnă că mai povestești, nu-i așa?
- Da, Dane! Am sa povestesc... tot despre acea seară.

•

Ei bine, tot în acea seară, două mâini micuțe, parfumate, îmi acoperiseră ochii:

- Ruxi! Ai venit?
- Tu nu te înșeli niciodată? spuse fata zâmbind cu toată fața. Mă sărută lung, acolo, de față cu toata lumea.
- Cu tine n-am să mă înșel niciodată, Ruxi. Ce faci?
- Am fost în Piață, v-am ascultat și am urcat să te văd. Mai cânti?
- Nu știu. Să vedem... E destul de târziu.
- Poți să vii pe hol? Te rog... puțin... puțin de tot! Vreau să cunoști pe cineva.
- Pe cine, puiule?
- Lasă, că vezi tu! spuse ea zglobie și mă trase de mână până pe holul cel mare și rotund. Din mulțimea de oameni care mișunau pe-acolo alese o pereche, un el și o ea. Se așeză între ei.
- Îți prezint familia Voinea. Mama... tata și Cristi.
- Puțin surprins, puțin uimit am sărutat mâna doamnei și am strâns mâna pe care mi-o întindea domnul.
- A venit vremea să ne cunoaștem, domnule Pațurcă! zise domnul Voinea amabil.
- Noi n-o credem pe Ruxi că a reușit să vă cunoască personal, completă doamna Voinea, la fel de amabil
- Vă multumesc că ați venit, că sunteți aici cu golani.
- Dar noi suntem „piețari” de mult, dragă Cristi. Eu și cu soția mea venim aici de la început. Cu colegii noștri, dentiști.
- Dacă avem și stomatologi printre noi, atunci putem lua pumni și bastoane-n gură liniștiți! glumii.
- Sper să ne faceți o vizită în curând, spuse doamna. Toată familia vrea să vă cunoască.

Cristi Pațurcă

– Știu eu... am răspuns. Vă mulțumesc și am să fac tot ce voi putea să vin. Nu vedeți ce balamuc e aici?

– Ei, așa... o oră, două... spuse tatăl Ruxandrei.

În Piață, oamenii scandau „Jos comunismul”.

– Hai, du-te! spuse Ruxi. Tu n-auzi ce-i afară?

– Bine, mă duc! Tu ia-ți părinții și urmați-mă! Nu se admit proteste! am spus scurt.

Am plecat toți patru către balcon. La mixer era Marius. Hurezeanu își făcea și el treaba. Mă strigă Marius:

– Cristi! Când interpretezi, că ăștia din Piață vor să cânte și tu?!

– Nu-i după ei! Marius, repriza muzicală și gata pentru azi. Vlad Galiș, cânte primul, Stelian - „Nu plecăm” și „Libertate, te iubim”. Noi intrăm în final. Nu te supără?

– Cum să mă supăr? E chiar foarte bine așa!

– OK! Atunci să intrăm. Laura Botolan pe unde umblă?

– Aici sunt, menestrelule!

– Intri pe scenă odata cu mine la final și...

– Dar nu fac eu finalul? spuse o voce. Era M.M.-ul. Nici nu-l văzusem când intrase.

– Nu. Mariane! Cred ca cel mai bine ar fi să intri cu ceva scurt și la obiect. Apoi închei cu „Imnul”. Până la final nu pleacă nimeni din Balcon. Cântăm cu toții. Hai, Galiș! Go!

Vlad plecă în Balcon și începu să cânte.

– Marius, ai reținut ordinea! Te rog să te ocupi!

– Bine, șefule! Vad ca ți-a venit soacra!

– Bun, lasă vrăjeala și fă cum ți-am spus!

M-am întors la familia Voinea.

– Cam dictator, cam dictator, Cristi... spuse doamna.

– Lasă-l, dragă, nu vezi ce balamuc trăiește? Nu știm ce nervi aveți voi, măi băieți...!

– Rezistăm, domn' doctor!

Cântă deja Stelian Maria. Îl abordai pe M.M.-ul.

– Suntem gata, maestre?

– Gata, Cristi!

– Mariane, după Stelică intrăm! Nu uita: scurt și la obiect.

Nu mă băgă în seamă. D-aia nu mai puteam eu!

– Cristi, mă întrebă Ruxi, pot să stau cu voi la fereastră? Să vadă și ei cum se vede de-aici, de sus...

Mi-e greu titlul de erou...

– Sigur că da! Daca vrei, mai bine vă suiți pe Inter. Nu de alta, dar îmi spuneți și mie cam câți lunetiști sunt pe acolo. De pe Inter îi vedeți și pe aia de pe Național sau de pe Arhitectură.

– Ce urâcios ești...

– Marius, fii atent! Intrăm. Hai, Laura!

N-am avut prea multă treabă căci a cântat mai mult Piața, de zeci de ori. Sigur că le-am făcut semn și băieților să intre în Balcon. Inclusiv M.M.-ului, care nu s-a putu abține să nu rostească el un „Rămas bun” măreț, apoteotic. Am ieșit lac de sudoare.

– Tot ca tine ai făcut, maestre! spuse M.M.-ul

– Deh, Mariane, se mai întâmplă. M-a luat valul. Cred că m-am îndrăgostit.

– Daaa...? De cine?!

L-am tras după mine. L-am prezentat familiei Voinea.

– Uite, M.M.-ule, domnul și doamna Voinea și fiica lor, doamna sufletului meu, Ruxandra. Dânsul este porta-vocea idealurilor noastre, lider necontestat, creștin-democrat al bietului meu microfon, făcui eu mișto.

– Marian Munteanu, spuse, aproape timid. Cristinel-menestrel mă alintă din când în când. Domnișoara Ruxandra, sper că v-ați orientat bine. Eu unul am să mă orientez către Ligă. Noaptea e lungă. Mi-a părut bine! La revedere!

– Ei, l-ați cunoscut și pe starul Marian Munteanu, spusei. Cum vi se pare?

– De jos sau de sus? râse domnul Voinea.

– De jos, că de sus mă ocup eu!

– Ce să-ți spunem, Cristi... cam exaltat, cam isteric uneori, cam patetic, dar avem nevoie de el. Este baiat deștept și instruit, interveni doamna Voinea.

– Asta e și părerea mea, spuse Ruxi.

– Ei, atunci gata pe ziua de azi. Marius, mai rămâi?

– Rămân, Piți! Vine cineva să mă ia cu mașina.

– Foarte bine! Atunci mai pune-le oamenilor niște muzică de-a noastră până pleci. Apoi știi ce ai de făcut. Eu am să plec cu familia Voinea. Avem același drum.

– OK, Piți! Pe mâine!

– Te pup, Marius! Doamnă, domnule, am plăcerea să vă conduc până acasă în această superbă seară. Vă rog, după dumneavoastră.

Am coborât câteșipatru treptele de marmură albă ale Univeristății. N-am mai trecut pe la Ligă. Am ieșit în noaptea caldă și am pornit către Eroilor. L-am zărit pe Doru Mărieș. M-am apropiat de el.

– Ce faci, Dorule? N-ai obosit? spusei.

– Ce-ți pasă ție, Cristi? Mă omor cu ăștia cu corturile lor.

– Care corturi?

Cristi Pațurcă

– Păi, vor să pună corturi la Național în față. Asta ne mai lipsea! Crește pipota în tătucul Ilici. Nu știai? Nici nu vrea să audă de dialog, că și Munteanu așa...

– Prietenul tău! glumii. O să vă înțelegeți voi până la urmă.

– Poate până la urmă... că urma...

– Urma scapă turma! filozofai eu. Și are miros de epoleți, miros de sânge nevinovat și culoare albăstrie... îmi scapă.

– Ce vrei să spui, Cristi?

– Nimic! Uită! Ne vedem mâine! Noapte bună!

– Noapte bună, Cristi!

Am luat-o agale pe bulevardul luminat agiorno, puțin circulat.

– Am stat la geam, Cristi, sparse tăcerea domnul Voinea. Am văzut și am simțit totul de sus... de-acolo de unde voi ne dați speranțe și ne faceți să ne simțim copii care cred în minuni... dar minuni sunteți voi, cântecele voastre...

– Chiar, Cristi, cum poți să cânti mulțimii? Nu te emoționezi, nu te pierzi...? întrebă doamna Voinea.

– Ba bine că nu! Dar nu mă pierd, ci mă amestec cu voi, suflet lângă suflet... și vă simt... Iar la cântat, cânt cu ochii închiși, ca să nu mă acaparați cu totul. În fond, sunt doar un timid care-și face cura din teama de a nu greși.

Se așternu iarăși tăcerea. Am ajuns repede în fața blocului Ruxandrei, vis-a-vis de Facultatea de Drept.

– Domnule Voinea, v-ar deranja dacă i-ați permite Ruxandrei să se plimbe cu mine o jumătate de ceas? Este atât de plăcut...

Soții Voinea se priviră.

– Eu n-am nimic împotrivă, spuse doamna.

– Nici eu! adăugă tatăl. Ruxi, tu ce zici? zâmbi el.

– Tăticule, îmi vine să te pup! se bucură fata.

– Păi, atunci, fă-o! Și să vii cu versurile cântecelor lui Cristi învățate. Că eu le știu deja. Să nu întârziati prea mult, copii!

– Am înțeles! spusei. Noapte bună, doamnă... domnule. Hai Ruxi!

Am popsit la intrarea în parcul Operei. Ne-am așezat pe soclul statuii lui George Enescu. La picioarele maestrului.

– Vă salut, Maestre! am rostit, aproape cu pioșenie.

– Și eu vă salut, maestre! îmi șopti Ruxi la ureche.

– Pe mine? mă mirai.

– Pe amândoi! răspunse ea sărutându-mă ușor. Mi-am aprins o țigară. Am tras cu sete câteva fumuri.

– Ei, Ruxi... Ruxi... Mi se pare că m-ai așezat pe un pedestal... Mult prea înalt pentru mine. Nu ti-e teamă că într-o zi, uitându-mă în jos, am să amețesc și

Mi-e greu titlul de erou...

am să cad? Și cu cât pedestalul va fi mai înalt, eu mă voi zdrobi cumplit și n-am să mai fiu...

– Dar vor rămâne cântecele în care-ai pus tot ce ai tu mai bun. Vom avea ce face cu ele. Iar numele tău va dăinui și el...

– Ah, sfânt cinism! am zâmbit amar. Tu vorbești acum ca și cum plecarea mea Dincolo ar fi iminenetă. Oricum, nu voi lua cu mine nimic, căci toate cântecele mele sunt ale voastre. Of, dar m-am săturat de situațiile astea în care trebuie să explic și să mă explic. Mai slăbiți-mă dracului cu laudele astea. Dumnezeu a vrut să fiu eu în locul acela și tot El mi-a picurat taina cântecelor mele. Iar voi toți ați consfințit minunea. Este atât de simplu! Ai fost sus în Balcon și-ai trăit tot. Nu fac decât ceea ce simt...

– Și-acum ce simți să faci? întrebă fata cu subînțeleș.

Nu i-am răspuns. Am aprins nervos o țigare. O vreme am tăcut amândoi. ea îmi șopti într-un târziu.

– Cristi, eu plec...

– Sigur, am zis deconcentrat. Te conduc eu acasă.

– Nu, nu plec acum, ci mâine dimineață.

– ???!

– Da! Am parte numai de Cristieni! Mâine plec la Cristianul Mare, la cabană. Acolo facem balul de absolvire. Stau câteva zile și o să-mi fie dor de tine.

– Ce să zic? răspunsei, surprins. Și mie o să-mi lipsești. Pe bune! Distracție plăcută! O să-i dai gata pe toți flăcăii...

– Ești gelos? se alintă.

– Puțin! am răspuns.

– Eu sunt mai geloasă ca tine. Tu rămâi în Piață și cu fetele acelea. Las', c-am văzut eu...

– Poate mă găsești însurat! am râs.

– Lasă, că tu ești însurat cu chitara ta, microfonul tău și butoanele tale! Bigamule!

– Dar ce-ai vrea, să fiu însurat cu M.M.-ul? Sau cu...

– Bună seara! Plutonier... de la secția 17 Poliție. Ne puteți prezenta documentele pentru control?

Mi-am ridicat privirea. În fața noastră stăteau trei milițieni: subofițerul care mi se adresase și noi militari în termen. Le-am întins actele. După ce le studie, plutonierul întrebă:

– Domnișoara are acte?

– Nu, răspunsei eu. Locuiește în balconul de vis-a-vis. Uitați acela, arătai cu degetul, ca nesimțitul.

– Bine, dar... eu... eu am actele la mine... bâgui Ruxi.

Cristi Pațurcă

– Da, dar în seara asta n-ai! Ți le-a mâncat lupul, ursul, vulpea, iepurele sau câinele.

– Nu-i adevărat! insistă ea.

– Bine, atunci ți le-am mâncat eu! E bine?

– Du-mă acasă, Cristi! Te rog!

– Ce-i, fetiță, te-ai speriat? Atunci, uite cum facem: eu las actele domnilor și am să-i rog să mă aștepte aici cinci minute. De acord, domnule plutonier?

– De acord!

Am traversat. Ne-am oprit în fața intrării blocului ei. M-a apucat de ceafă și mi-a aplicat un sărut de mi-au țiuit urechile.

– Să fii cuminte, Cristiane! Ne vedem când mă-ntorc.

Tu să fii cuminte, puiule... Ești plină de surprize.

– Și tu la fel, cântărețule!

– Să știi că da, cenușăreaso! Noapte bună! Vino aici!

Sărutul plin de emoții ne-a despărțit frumos. M-am întors la Enescu și la milițieni. M-a pufnit râsul:

– Ce faceți, domnilor? Îl păziți pe Enescu? Nu fuge!

– Dar nici nu cântă în Piața Universității, în Balcon...

– ...Da! Și nici nu se droghează, nu ia bani de la Rațiu, Câmpeanu sau Coposu, muncește, nu gândește, nu se adapă și, mai ales, nu este golan!

– Zău, domnule Pațurcă, zău că nu merită ceea ce faceți! Cântați prea frumos pentru hahalerele alea din Piață...

– Care hahalere, domnule subofițer? Medici, profesori, ziariști, muncitori...

– Lăsați, domn' Pațurcă! Am fost și eu acolo în Piața aia. Îmbrăcat în civil, bineînțeles. Să știți că am dat acolo și de lepre. Foști pușcăriași, hoți, pungași și tâlhari... Clienți de-ai noștri. Știi dumneata că în Piață operează la genți și la buzunare? Ca să nu mai vorbesc de ăia cu alba-neagra... sau de ăia cu valuta... șmenarii. Dumneavoastră cântați acolo sus, în balcon... lumea cântă sau înghenunchează și hoții operează în voie.

– Și-ați prins vreunul? De ce nu-i arestați?

– Păi ce, putem? Vreți să ne linșeze lumea în spiritul fragilei democrații?

– Democrația asta originală! făcui. Dar e interesant ce-mi spuneți. Ar fi trebui să luați legătura cu Liga Studenților.

– Păi ce, n-am încercat? Și apoi și ăla cu gențile sau buzunarele tăiate tac mâlc. Nu vor să se plângă la poliție. Probabil că le e mai dragă Piața decât bunurile și banii lor.

– Deci, în rapoartele poliției scrie că Piața este plină de răufăcători, infractori și lichele. Un factor de infecție morală. Dar știi, n-aveți probe și...

– ...suntem legați de mâini și de picioare!

Mda! Cam albastră treaba. Va trebui făcut ceva...

Mi-e greu titlul de erou...

•

– Dar cum să-i convingi pe oamenii din Piață, Dane, că polițiștii îmbrăcați în uniformă ar fi prezenți printre ei pentru a-i proteja pe infractori?

– Da, spuse Dan. Decembrie '89 era prea aproape. Lumea avea alergie la orice fel de uniformă. Întrebarea „Cine-a tras în noi, 16-22” era pe buzele tuturor.

– A existat un singur caz când o femeie a acceptat să vină la Ligă și să depună plângere. Atunci, polițiștii sub acoperire i-au arestat pe hoți.

– Da, Cristi! spuse Dan. Dar polițiștii s-au deconspirat. Probabil că erau mulți printre noi și printre voi.

– Ba bine că nu! Dar milițienii ne considerau pe noi, cei din Balcon, vinovați moral de tot ceea ce se întâmpla jos. Tot ce era rău. De altfel, Puterea de atunci, cât și - din păcate! - o mare parte a populației Țării, ne-a stigmatizat fără milă ca infractori, antidemocrați și câte și mai câte invective pe care le știe o lume întreagă. Să fie păcatul lor.

– Ei, și cu polițiștii cum te-ai descurcat în seara aceea?

– Simplu, Dane! Am luat niște votcă și niște beri și-am mers la mine. Ne-am împrietenit la toartă, am povestit toată noaptea - bineînțeles despre Piața Universității!

Într-o seară, obosit după o zi agitată de Balcon, discuții „amiabile” cu M.M.-ul, priveam atent la butoane. Eu, atent pe dracu'! Gândurile mele erau duse departe...

– La ce te gândești, Piți? La nemurirea M.M.-ului mă scoase Marius din reverie.

– Mariusică, de mâine nu mai vin... un timp. Nu știu cât am să lipsesc. Vreau să plec din oraș. Undeva la munte. M-așteaptă iezerele mele albastre. Vreau să plec mâine dimineață, cu primul tren.

– Aaa, iată un maestru îndrăgostit... de munții noștri. Du-te, flăcău! Nu știu dacă ea te așteaptă... vezi să n-ai surprize... știi bine că aici totul va fi în regulă.

– Știu, Mariuse! Tu știi ce ai de făcut! Dar uite că a venit Fane! Sault, Fane!

– Merge, Fănică - tată, merge! am răspuns. Uite, tocmai îi spuneam lui Marius că mâine plec pentru vreo două zile.

– Da, Fane! întări Marius. Porumelul, bietul, s-a îndrăgostit, iar mândra e la munte. Pe-ăsta-l mănâncă-n cur și pleacă după ea la Brașov, la Cristianul Mare...

– Lasă, că l-a mai mâncat în cur o dată și uite-ne aici, în Piață.

Ca să nu mai facă gorobeții mișto de mine, l-am întrerupt repede pe Fane:

– Emil! făcui către Hurezeanu. El este Ștefan Sprânceană. Fane, cum îi spunem noi. El este proprietarul acestei istorice instalații de sunet.

După ce băieții își strânsesă mâinile, Fane îmi zise:

Cristi Pațurcă

– Ei, dacă te-ai îndrăgostit, Cristi... noi nu stăm în calea fericirii tale. Du-te după fată, da' vezi că aerul de munte e cam tare. Înseamnă că vin și eu mâine și poimâine în Piață.

–Patria recunoscătoare, flăcăi! Vlad, Stelian și... Pațurcă, pe cai! Haideți să interpretăm!

Sigur, am cântat cu foc împreună cu toată Piața. Am plecat acasă apoi. Dimineață, trebuia să mă trezesc în zori. Aveam un tren la 06:34. Un rapid.

•

După un urcuș zdravăn, drumul forestier mă duse ca prin farmec într-o poiană mare, superbă. În mijlocul poienei se înălță o cabană mare. Cristianul Mare. În sfârșit, ajunsesem. Sparele începuse să încălzească binișor. Pe terasa cabanei un grup de tineri stăteau în jurul unei mese unite. Beau care bere, care suc, în sfârșit, fiecare avea în față câte ceva. Pe Ruxandra am descoperit-o repede. Stătea lângă niște fete și lângă un băiat care cânta la chitară. Am urcat treptele pe partea opusă locului în care se afla masa tinerilor. Am ales o masă foarte retrasă, m-am așezat pe scaunul care-mi permitea s-o văd pe Ruxi cât mai bine. Micul spion - adică eu! - își comandă o votcă mică, suc și ciorbă de burtă. Mi-am potolit foamea, am cerut și o bere și, cu țigara aprinsă cu poftă, am privit-o pe Ruxi intens, așa, de departe. Era minunată, ca și munții care o înconjurau. Încercam să deslușesc ce cântă băiatul la chitară. Până la mine răzbăteau cântecele de munte. Am zâmbit cu nostalgie anilor de liceu... Puștiul nu cânta rău... Am fumat țigara și - din păcate! - am aprins alta. Deodată, fetele s-au ridicat și au părăsit terasa. Au intrat în cabană iar la masă au rămas băieții. Vreo doisprezece, cu menestrelul cu tot. M-am ridicat agale și am pornit către masa lor.

– Salut, băieți! am spus. Vă supărați dacă stau și eu cu voi?

Se priviră dezorientați...

– Da, da, sigur! spuse chitaristul. Luați loc, dacă doriți.

M-am așezat pe scaunul pe care tocmai îl părăsise Ruxi.

– Mulțumesc, băieți! Eu sunt Cristian. Sunt din București. De-abia sosit aici, la Cristianul Mare.

Băieții se prezentară pe rând. Am reținut că pe menestrel îl cheamă Claudiu.

– Eu aș vrea o bere rece! Voi ce doriți? Fac cinste, fiindcă sărbătoresc ceva.

– Ce sărbătoriți, domnule Cristian? spuse Claudiu.

– Claudiu - am reținut bine?! - sărbătoresc reîntâlnirea cu muntele. Și, cine știe, poate sărbătoresc și reîntâlnirea cu amintirile din liceu. Prin voi, dacă îmi veți permite... Ani de liceu...

– Cu emoții la Română... completă un pistruiat. Sunteți profesor?

Mi-e greu titlul de erou...

– Ei, chiar așa de bătrân par? Și mai terminați cu dvs-ul ăsta! Eu sunt Cristi pentru toată lumea! Clar?

Am chemat chelnerița. Am comandat pentru toată lumea. Când m-am asigurat că totul este OK, l-am abordat pe Claudiu:

– Claudiu, știai că tu cânti frumos? Ce-ar fi să cântăm ceva?

– Ce? întrebă.

– Nu știu... ceva frumos? Ce-ar fi să cântăm ceva?

– Lasă-l, Cristi, că ăstuia i se pare frumos numai ce se cântă pe la Cenuclul Flacăra sau prin Piața aia de rahat. La Universitate, acolo... făcu unul.

– Și ce-i rău în asta? Cântă, Claudiu, cântă ce simți și ce poți!

– Am să cânt numai ca să-i fac în ciudă puiului ăstuia de securist!

Și Claudiu ne-a plimbat prin folk-ul românesc. Cânta bine. Avea o voce plăcută, nu prea puternică, dar curată și flexibilă.

– Ei, făcu Claudiu cu năduf către colegiul său. Na, securistule! Să se umfle rânza-n tine!

Și-ncepu să cânte. Cântecul Pieței!!! Foarte bine și foarte exact.

•

– Și pe tine nu te mâncau degetele și vocea, Cristi?!

– Cum să nu, Dane! Aș fi vrut să-i smulg chitara și să le cânt munților, brazilor, cabanel și liceenilor.

– Și...?

– Și! Am stat cuminte în banca mea.

•

Totuși, am încercat să-l îngân pe băiat. Mai ales la „Jos comunismul”. Sigur, făceam pe neștiutorul. Îi făceam vocea a doua cu na, na, na... Când au venit fetele să-i cheme la masă pe băieți, Ruxi, la semnul meu nu a dat demne că mă cunoaște. Fata deșteaptă, căci băieții m-au prezentat. M-au invitat cu ei. I-am refuzat politicos căci mâncasem, dar le-am propus o întâlnire după-masă sau seara.

– E perfect! spuse Claudiu. Deseară, avem și o discotecă. E ultima seară. Măine la prânz plecăm acasă.

– Atunci, pe deseară la discotecă! spusei eu. Eu mai rămân la o bere și-apoi aș vrea să mă plimb prin pădure.

– Vedeți să nu vă mănânce ursul! aruncă Ruxandra.

– N-aveți norocul acesta, domnișoară, căci eu, deși dansez foarte rar, am să vă invit la dans deseară!

– La dans? „Invitație la vals...”? Sunteți surprinzător, domnule...!

Cristi Pațurcă

– Surprinzătorii au farmecul lor. Se surprind și pe ei înșiși... Și pe alții...
– Aha, făcu o brunetă, toată numai craci. Mi se pare mie sau se naște o idilă, Ruxi?!

– Nu, Mirela! Domnul este un singuratic...
– Da! răspunsei. Un lup singuratic... dar care poate fi îmblânzit. Nu e ușor dar... nu mă gândeam chiar la o invitație la vals. Deja am o vârstă la care îmi permit să am amintiri... Ne vedem deseară. Salut.

Am plecat prin pădure... prin pădurea munților mei. După atâtea zile de încordare, îmi permiteam un mic răsfăț... Dar mă simțeam vinovat față de prietenii mei golani, de care mi-era deja dor. Nu-i nimic! îmi spuneam. Mâine voi fi înapoi. M-am plimbat... am dormit și am ieșit apoi pe terasa cabanei. Era vreo șase și jumătate seara când m-a găsit Claudiu stând la masă înfofolit în geacă și c-o votcă în față.

– Te-am găsit, Cristi!
– M-ai găsit, Claudiu! Gata, ați început deja?
– Nu, dar te-așteptăm în sala de mese. Acum instalăm boxele.
– OK! Merg la recepție să dau un telefon și al vostru sunt!
M-am descurcat bine. Legătura cu Bucureștiul, cu Liga Studenților, am obținut-o repede. L-am cerut pe Marius.
– Sal'tare, șefu'! Cum e la munte?
– Lasă, Mariusică, muntele, că te-ndrăgostești și tu! Mai bine spune-mi ce e la voi. Cu M.M.-ul, cu băieții.

– Totul OK, Piți! Piața îți cântă piesele! Galiș și Stelică se dublează pe casetă și se aude bine. Pe M.M.-ul dă-l unde știm noi!

– Bine, Marius! Mâine la prânz pornesc către București. Vin direct în Piață. Salută-i pe toți din partea mea: pe Barbi, pe Fane și pe tine. Te pup! Pa!

Am fost în discotecă. Am stat până la miezul nopții. Am dansat numai cu Ruxandra.

– Mi-a fost dor de tine... i-am spus în timpul unui dans.
– Și mie...
– Tot de tine, nu-i așa?
– Haide, nu fi rău. Noaptea e lungă...
– Nu, fetiță dragă! Eu n-am venit să dau buzna niciodată și nu calc nimic și pe nimeni în picioare... am venit pentru că mi-era dor de tine... pur și simplu dor... atâta tot...

– Eu credeam că-ți poate fi și foame de mine...
– Prefer desertul pentru că primele feluri sunt minunate...
– Dar, cu desertul se sfârșește masa... zâmbi fata.
– Eu mănânc mult... De-asta am să dorm în camera băieților...
Mă sărută lung lipindu-se toată de mine:

Mi-e greu titlul de erou...

– Îți mulțumesc, Cristian! Ești așa cum mă așteptam.

După ce am condus-o pe Ruxi în camera fetelor, m-am strecurat în camera băieților. Am adormit buștean pe patul pe care mi-l pregătiseră. Și n-am visat nimic.

•

Dimineață, m-au trezit acordurile vesele ale chitarei lui Claudiu. Soarele era de mult pe cer.

– Neața, băieți! spusei tare. M-am întins de mi-au trosnit toate cele.

– Bună dimineața, Cristi! Ai dormit bine! Noi am fost deja la masă. Pe la prânz plecăm. Tu nu vrei să mănânci?

– Ba da! Am să mănânc o bere, două... Mă spăl imediat și ne vedem pe terasă. Să iei chitara.

– Avem bagajele făcute, așa că... o să cântăm ceva. Ne vedem pe terasă.

M-am spălat îndelung, temeinic, bărbătește... cu apă rece. Mi-am luat rucsacul și am coborât agale. Mi-am luat o bere și mi-am aprins o țigară. Terasa era plină de elevi.

– Am și eu loc pe aici? Bună dimineața!

– Bună dimineață, domnule! zâmbi Ruxi. Aveți un loc aici, lângă mine...

– Am știut eu ca iese un cuplaj! făcu Mirela, malițioasă.

M-am așezat pe scaunul păstrat de Ruxi.

– Hai, Claudiu, ne cânti ceva?

– Sigur că da! răspunse băiatul.

Începu să cânte. Numai cântece din Piață. Asta m-a pus în gardă. Mi se pregătea ceva. Asta simțeam eu.

Cristi, întreabă Mirela cea focoasă, tu nu ne cânti nimic?

Am făcut o moacă - vezi Doamne! - uluită. Băieții la fel

– Eu? Dar eu îmi prind urechile-n chitara asta. Mai demult știam eu ceva acolo, dar acum...

– Dragul meu parterer de dans, te rog, cântă-ne ceva! Atât cât știi tu.

Nu puteam s-o refuz.

– Ia dă-mi scripca aia, Claudiu! Să nu râdeți prea mult de mine! m-am hotărât.

Am luat chitara. Am încercat „stângaci” câteva acorduri. Era puțin dezacrodată, dar nu voiam să mă desconspir, așa că am modificat tonurile din degete.

– Păi ce să vă cânt, puilor? Că eu știu să bâlbâi numai vechituri de folk-isme.

– Cântă, Cristian, orice! mă rugă dulce Ruxi.

Ce era să fac? Le-am cântat muzică folk veche. Din Flacăra, de la Costinești. Toți erau entuziasmați. Au aplaudat chiar.

Cristi Pațurcă

– Cristi, dar tu nu cânti și piese de-ale tale? zise Claudiu.
– Aș cânta eu, dar.. nu cred că e cazul să fugiți cu toții...
– Nu cred că fugim. Dimpotrivă, te ascultăm cu plăcere.
– Eu, atunci, domnișoarelor, domnilor, dacă-i bal, bal să fie! Hai s-o dăm pe bune!

Și-am început să cânt la parametri maximi. Cântece de-ale mele și de-ale formației mele. Mulțumirea mea creștea văzând că mulți dintre ei știau cântecele.

– Vezi că urmezi tu, Claudiu! spusei. Să vină o votcă mare. Și pentru fiecare ce vrea.

– Nu, Cristi! N-am să cânt nimic până nu le cânti și tu pe alea grele! ripostă băiatul.

– Care „alea grele”?

– Cristi, știm toți! Știm cine ești și când ai cântat ultima dată... ai cântat ieri în Piața Universității. Tu ești acela care cântă acolo. Și bine faci, așa că... te rog, cântă cântecele Pieței.

Mă uitai cu reproș teatral la Ruxi:

– Așadar, prințeso, ți-ai trădat pajul...

Ea roși ușor. Își luă inima-n dinți și spuse:

– Ce era să fac? Și dacă vrei să știe toată lumea, poftim!

Mă sărută lung, cu patimă, acolo, în fața colegilor ei.

– Ei bine, da! Te iubesc! Și-acum să nu mai spui nimic! Cântă.

M-am conformat și Cânteceale Pieței au răsunat pe terasa cabanei Cristianu Mare. Puștii cântau cu mine. A trebuit să cânt, reluând piesele, mai bine de un ceas.

– Măi băieți, da' eu nu mai gust din votca aia? Și trebuie să merg și la toaletă. O s-avem timp să cântăm în Piață chiar în seara asta. Claudiu, te însărcinez prin rugămintea să aduci cât mai mulți liceeni în Piață. Acum mă scuzați!

M-am ridicat și m-am dus la grupul sanitar. La întoarcere, m-a acostat șeful de sală:

– Domnule Pațurcă, mă scuzați... făcu omul timid. Că ați dormit azi noapte pe blat în cabană, mai treacă-meargă, da' nu vreau să mut Piața aia aici, pe vârful muntelui.

– Ce bine ar fi să se mute în toată țara! răspunsei vesel.

– Știți, am și eu șefi... am primit deja telefoane...

– Știu! Ce să facă bieții turiști? Raportează și ei! Aia doi de la bar mă păzesc încă din Gara Brașov. Dar fiți liniștit. Nu mai cântăm! Promit!

– Vă mulțumesc și să nu vă supărați pe noi că...

– Lăsați, lăsați... nu moare nimeni din asta. Vă salut!

Am ieșit pe terasă. Copiii încărcau deja bagajele într-un autocar parcat în fața cabanei.

Mi-e greu titlul de erou...

– Hai, Cristi! spuse Claudiu. Urcă și tu în autocar!
– Nu! se opuse Ruxi. Cristian merge cu mine. A venit mama să mă ia cu mașina. Uite-o acolo!

Doamna Voinea îmi făcea semne de salut de lângă portiera deschisă a unui Oltcit bleu.

– Atunci Claudiu... băieți ne vedem - sper! - deseară în Piață. Acum trebuie să plecăm, nu-i așa, Ruxi?

– Păi da! interveni Mirela. Du-te, Cristi, că te așteaptă mama-soacră!

– Puteai și tu să mă cruți, Mirela! spusei, sărutând-o pe obraz. Pa!

La masină, m-am îmbrățișat cu doamna Voinea de parcă ne-am fi cunoscut de nu știu câți ani.

– Cristi, spuse ea, nu mă așteptam să te găsesc aici! Când ai venit?

– Ieri a venit, mamă. Eu m-așteptam... îl așteptam să vină! interveni Ruxi.

– Păi cum așa? făcu femeia, mirată. Aseară acântat în Piață, cu băieții. Ați cântat până târziu... după miezul nopții... Și ți-am auzit vocea foarte clar.

– Aha! Și-au luat-o în cap băieții. Nu eram acolo. Cânta caseta. Eu eram aici și dansam cu Ruxi.

– Da, mamă! A fost cu mine și a fost cuminte, însă azi, înainte să vii tu, a făcut Piața Universității aici, pe terasă, cu toți colegii mei.

– Asta pentru că te-a mâncat pe tine limba și le-ai spus cine sunt, căci altfel...

– Lasă, drăgălașule, c-ai făcut repetiție pentru deseară. Mi-e dor de Piață.

– Și mie mi-e dor, Ruxi! De golani noștri dragi... de securiștii noștri cei de toate zilele, de...

– Haideți, că vorbim pe drum, spuse doamna Voinea. Haideți, urcați și să plecăm.

– Eu stau în spate! am spus.

– Vă sunt recunoscătoare, domnule! zâmbi Ruxandra.

Drumul a fost plăcut căci șoseaua era liberă, iar mama Ruxandrei conducea bine. Am vorbit mult. L-am tocat mărunț pe Iliescu, iar pe Roman & Co. i-am fiert la foc mic. Ruxi a pus o casetă cu Vali Sterian. Ascultându-l pe colegul meu am spus:

– Pe Vali trebuie neapărat să-l aducem în Piață să cânte. Voi face eu niște vorbe cu Barbi. Cred că se cunosc.

– Ar fi grozav! spuse doctorița. Vali, tu...

– Ei, ar fi mulți care ar putea să cânte în Balcon. Totul e să-i convingi... am zis.

– Ei, lasă, Cristi, ce, pe tine te-a convins cineva? spuse Ruxi.

Am tăcut, prefăcând să-l ascult pe Sterian. Casetă se termină. Ruxandra vru să-o dea de la capăt.

Cristi Pațurcă

– Stai puțin! o oprii. Ia pune caseta asta. Nici nu știu ce-i pe ea. Mi-a dat-o Marius, minții eu.

În mașină, Cânteccele Pieței răsunau tare și clar. Ruxi sări peste scaunul cu tetieră cu brațele deschise:

– Vino să te pup, nesuferitul! Și-ai tăcut mîlc! Oricum, caseta asta rămâne la mine.

– Dacă nu-ți mai place originalul, poți s-o păstrezi. Vedeți, doamnă doctor, cine a cântat aseară în Piață?

– Da, acum înțeleg. Dar când ați avut timp s-o imprimați?

– Între timp, doamnă. Și am făcut mai multe copii, așa că alintata asta mică poate să păstreze caseta.

– Am să le-o trag și colegilor mei...

– Ha, ha, ha, la figurat, nu-i așa? Că la noi în țară încă nu există drepul de autor.

Am ajuns în Piață cu bine. Am dat mai întâi pe la Ligă:

– Ooo, lume nouă, lume nouă! spuse Florina. S-au întors copiii.

– Unde umbli, maestre? mă luă în primire M.M.-ul.

– Mariane, umblu pe valurile inimii...

– Văd! Domnișoară Ruxandra, e bine că ni-l predați întreg.

– Lasă, Mariane, vrăjeala! E cineva sus, în Balcon?

– Ești primul, Cristi! Uite cheia, spuse Florina.

– Mulțumesc, șefa! Eu urc. Hai, Ruxi!

Pe scări, Ruxandra îmi spuse:

– Ai văzut? M.M.-ul ăsta al tău nu mi-a uitat numele...

– Ce, parcă tu ești de uitat!

Am răsucit-o către mine și i-am devorat gurița dulce.

– Ce nebun ești, Cristian!

– Haide, intră! spusei, descuind ușa. Mai avem de stat vreo oră până începe nebunia. Dau drumul la muzică, las descuiată ușa pentru Marius sau Fane, iar noi o ștergem frumușel pe ușa din spate și mergem la o bere pe terasă, la Dunărea.

Zis și făcut. Peste un sfert de ceas ascultam Cânteccele la o masă, cu berile în față. Lumea începuse să se adune. Eu și Ruxi mai mult ne priveam decât vorbeam.

Deodată, boxele bubuiră:

– Domnul Cristi Pațurcă este rugat să vină la stația de amplificare!

Era Marius, care repetă de vreo două ori apelul.

– Ho, mă, că nu dau turcii. Ruxi, haidem!

În anticamera Balconului era deja plin de lume. Marius își făcea de lucru pe la butoane. Lângă el, așezată pe scaunul meu, zâmbea o blondă cu ochi albaștri, cu părul revărsat în cascadă peste meri și cu un bust generos.

Mi-e greu titlul de erou...

– Bună! Eu sunt Gina! Tu trebuie să fii Cristi, cel care cântă, spuse ea cu dezinvoltură. Sunt prietena lui Marius.

Am rămas paf. De-ăsta-mi-era Mariusică al meu!

– Bună! spusei, ea e Ruxandra, iubita mea. Sper să vă înțelegeți cel puțin așa cum mă înțeleg eu cu Marius. Pentru că acum am să vă rog, pe amândouă, să treceți puțin în cealaltă cameră. Știe Ruxi unde. Fetele se supuseră cuminți. Plecară.

– Bine-ai revenit, maestre! râse Marius. Stai, stai... nu spune nimic. M-am trezit aseară cu tipa lângă mine, la mixer. Nu știu cum a ajuns aici. Am intrat în vorbă, ba una, ba alta... Nebunii de Galiș și Stelică au cântat până târziu pe vocea ta. Am condus-o acasă. Stă cu tine-n cartier. Și așa s-a legat. Acum cine știe. Arată bine și, mai ales, nu-i tâmpită. Ne-a invitat sâmbătă la un bairam la ea acasă. E ziua ei, mergem?

– Ce șmecher ești! Mergem, cum să nu! Dar ce să-i luăm?

– Ei, ce să-i luăm...?! Îi luăm ceva din casă!

– Pe mă-sa sau pe tat-su! râsei.

– Sau pe cățel... că are și câine...

– Nu mai rău ca tine! Cum a fost aseară?

– Totul OK. Să vedem ce-o fi azi!

– Ce să fie, Mariusică? Adună băieții! Cântăm! Uite, intru eu primul.

Am intrat și am cântat. Băieții mi s-au alăturat. Piața era arhiplină și cânta cu noi.

•

– Știu, Cristi, mă întrerupse Dan. Noi acolo jos știam deja cântecele. Dar, ia spune-mi... într-una din zile toată Piața a cântat „Mulți ani trăiască”. A cui a fost ziua?

– Aaa... bună întrebare! Era pe întâi mai 1990. Ziua de naștere a lui Marius. Am sărbătorit cu fetele la restaurantul „Berlin”. Asta era pe la prânz. Seara, în Piață, eu am anunțat la microfon că este ziua lui Marius. Atunci i-am cântat toți de sănătate.

– Și cu bairamul cum a rămas?

– Am fost. Sigur că n-am scăpat de Cântecele Pieței. În noaptea aceea m-am despărțit de Ruxandra.

– Cum așa?

– Simplu.

•

– Cristi, tu iubești mult prea mult ceea ce faci... te rog să mă ierți! Pentru mine nu e loc... nu așa cum aș vrea eu. Avem fiecare dumurile noastre... așa că...

Cristi Pațurcă

Am luat-o în brațe... am sărutat-o pe frunte:

– Puiule, puiul meu drag... am murmurat. Oricând vei dori, știi unde mă găsești...

– Taci, Cristiane! Tu vei fi peste tot. Acum aș vrea să plec... Te rog să nu mă conduci. Cânta-le oamenilor în continuare... au nevoie de tine. Adio, Cristi!

– Dar... pe curând! am completat eu.

•

– Asta a fost tot? întrebă Dan.

– Da! Asta a fost tot... Ne-am reîntâlnit după câțiva ani, și eu și ea cu copiii de mână, în parcul Operei. Și povestea cu Marius și Gina s-a sfârșit. Tipa era geloasă până și pe mine, ori cu Marius nu prea ține așa ceva.

– Deci, băietii din Balcon au trăit și povești de dragoste...

– Închipuiește-ți, Dane! Suntem și noi oameni, nu-i așa?!

– Îhî, si-ncă ce oameni...!

– Haide, lasă, Dane, că n-aveam cui să cântăm...

– Ei, ce facem? Mai povestești ceva azi? spuse Dan.

– Nici nu știu unde am rămas... A... acum mi-am amintit. În seara când am fost la Preoteasa.

– La Preoteasa?

•

Închipuie-ți! I-am adunat pe băieți și le-am spus:

– Mă, am chef de niște mici și-o halbă la mama lor!

– Unde, Piți?

– Cum unde? La Preoteasa! Nu știati că e non-stop?

Zis și făcut. Am plecat toți în păr.

Ne-a întâmpinat Ileana. Terasa era pustie.

– Ooo, ce onoare! Domnii cântăreți din Piața Universității! Ia uite, Mariane, cine a venit! Pațurcă și gașca.

– Sărut-mâna, Ileana! Salut, Mariane! Sunteți căsătoriți și la serviciu? Ne e foame și sete!

– Păi, dacă-l înfurii pe Iliescu, ce să-ți fac? Vă țin Rațiu și Coposu nemâncati?

– Iar tu ai să ne dai ce vrea sufletul nostru!

Mi-e greu titlul de erou...

•

– Și v-a dat? întrebă Dan.

– Noroc c-avea Galiș chitara la el. A cântat el, am cântat eu. Ce mai, spectacol în toată regula! Vezi tu, Dane, până și o parte din prietenii mei nu priveau cu ochi buni prezența mea în Piață. Și, nu știu de ce, ori de câte ori aveam ocazia, țineam să demonstrez, prin cântec bineînțeles, că nu suntem așa cum trâmbița media pro-fesenistă.

– Da... făcu Dan, gânditor. Și eu am avut probleme pentru faptul că mergeam în Piață. În familie... cu prietenii.

– Ce să-ți spun, Dane... Iubita mea din liceu - Adia - nici n-a mai vrut să vorbească la telefon cu mine. După câțiva ani buni am reușit s-o fac să m-asculte. Asta a izbutut să facă Iliescu, și adică: să dezbine și să învrăjbească oamenii. Dar, Dumnezeu e sus, Dane!

– Cristi, tu ai crezut vreodată că Piața, cu toate reverberațiile ei, va reuși să schimbe ceva... să modifice orientarea gorbaciovistă - neocomunistă a Bucureștiului anului 1990...?

– Da și nu, Dane! Da - fiindcă, așa cum vedeam lucrurile de sus din Balcon, vedeam că suntem o forță capabilă să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse în Decembrie '89. Nu - și asta o spun cu mintea și judecata de acum! - pentru că aveam de-a face cu profesioniști ai manipulării, ai minciunii ridicată la rang de politică de stat, care stăpâneau minunat masele îndobitocite. Printre dobitoci mă număram și eu. De-atunci, din perioada Pieței Universității, eu asimilez fenomenul de idealist cu cel de tâmpit! Tâmpiți am fost, dar nu-mi pare rău. Dintre cele mai nevinovate tâmpenii pe care le-am făcut, Piața rămâne monumentală...

– Bine, Cristi! spuse Dan. Rămăseseși la... Ileana, la Preoteasa!

– Da, Dane, păi... Îți spun...!

•

– Ileana, ești mortală azi! Dă-ne și nouă niște beri! Vreo zece!

– Bine, domnilor! Se face! spuse ea, zâmbind așa cum numai ea știe.

– Da, Dorule! i-am spus lui Barbi. În familie și în cercul lui de prieteni i se spune Doru. Da' l-ai auzit pe Stelian Tănase?

– ...?

– Cum care? Ăla de la Grupul de Dialog Social! Ia zi, Mariuse, că tu l-ai adus în Balcon!

– Ei, eu! I-au dat voie de jos, de la Ligă! Ți l-am adus sus și atât! Mai ții mine concertele rock pe care le făceam la „Tănase”, Calea Victoriei, numărul 74, nu? Tănase - patru clase i se spunea!

– Da, mă, știu! zâmbii eu. Dar de ce dracu' i-am spus „patru clase”...?

Cristi Pațurcă

– De la câtă șpagă își lua de la trupe! Ia zi, Cristache, că era mare... pe la C.C. al U.T.C!

– Care, mă? Ăla de la Convingeri Comuniste? spuse Barbi.

– Da, Barbi! Ăla! Și el a vorbit bine în Balcon!

– Așa este! spuse Barbi. Dar și Stelian Tănase la fel. A punctat foarte bine! Nu-i prost tipul!

– Nu-i, mă, că dacă era nu ajungea în Balcon! am râs eu.

– Băi, dar genial a fost Creția! Petru Creția! spuse Vlad, entuziasmat.

– Stai, mă, așa! Ești nebun? Petru Creția?

– Ce dracu, mă, tabele îmi trebuie mie?

– Păi, cu ăia care vorbesc! Tabelele ălea pe care le fac zilnic fufuele ălea de la Ligă! Tu nu respecti ordinea vorbitorilor! Că eu am tabelul în mână și îl bag în Balcon câte patru - așa cum mi-ai spus tu!

– Bine faci! am spus eu. I-auzi, Barbi! Ăștia ne cer tabele! La ce dracu' ne folosesc?

– Știu și eu, Cristi? ridică din umeri Barbi nedumerit.

– Dă-i în tabelele mă-sii! Mai bine să-ți povestesc ce mi-a făcut Marius ieri, când mi-a adus-o pe Doamnă!

– Care doamnă? întrebă Vlad.

– Pai, fiți atenți! Vine Grasu la mine și îmi spune că vrea o doamnă să vorbească, iar eu i-am spus că dacă a verificat-o este în regulă! M-a convins că este așa! Avea și ecuson: totul în regulă! Cine credeți că era acea doamnă, care-mi amintea de filmele starice ale lui Sergiu Nicolaescu și ale altora?

– Cine era? întrebă Barbi, curios.

– Ioana Bulcă, bă!!! Nu mai ții minte? Că doar tu ai prezentat-o! Auzi, Mariuse? Și era pe tabel?

– Bă, auzi, mâine am să-mi bag și eu nasul acolo, la Ligă, cine și de ce are nevoie de tabelele ăstea cu vorbitori! Că eu nu...! Dacă nu vreau să vorbească cineva, nu vorbește! Punct!

– Da! spuse Vlad. Am văzut cu Dincă! I-ai tăiat microfonul scurt. Vorbea și gesticula singur ca un manechin.

– Ei, vezi?! i-am spus. Asta-i manipularea: dacă nu vor mușchii mei să vorbească cineva, nu vorbește!!! Ha! Ha! Ha!

– Ia uite, Cristache! Au venit micii! spuse Vlad. Uite-l pe Marian. Parcă așa-l cheamă, nu?

– Da! Uite-o și pe Ileana cu buchetul de bere! Vezi, mândro, cu trandafirii ăia să nu se scuture, că e păcat de petalele lor! Să nu se scuture, că-l pun pe tătutcu' Iliescu să plătească!

– Zi, te-ai apucat de politică, ai? zâmbi Ileana.

Mi-e greu titlul de erou...

– Da, domnișoară, și de când cu trandafirașii ăștia nu ne mai înțelegem cu el! spuse Barbi. Până și pe Bogardo îl reneagă! Așa! Mulțumim! Cristache, care bea bere? Eu sau tu?

– Ce-ntrebare-i asta, Barbi? Eu, bineînțeles! Las junghiul aici și plec pe jos, că stau aproape! Tu mergi mai departe! Acum, gata! Taborles, că am o foame...!

Am mâncat cu poftă. Micii erau foarte gustoși și mustoși, iar berea era pe măsură.

– Noroc, băieți! am spus eu, sorbind bere pofticios. Mariane, te rog, fă-ne și nouă întristarea!

– Vine băiatu'! strigă el din bar.

– Cât mai e ceasul? am întrebat eu.

– Nu e târziu, Cristi! E douăzeci și trei și un sfert! spuse Dr. Barbi.

– Măi, copii, eu aș mai trage un tur prin Piață! Barbi, ce zici, mă iei? Că ție ți-e-n drum! Pe Galiș și pe Marius îl lasă un taxi! Unde mergi, Vlade?

– Păi, eu stau în Drumul Taberei!

– Nu te-am întrebat unde stai, ci unde mergi?

– Eu sunt însurat! exclamă.

– Și eu! Cu Piața și cu viața! Apropos... Ai permis?

– Ce permis?

– Ei, ce permis? De chitară! Că p-aia o porți și așa ilegal! De conducere, mă!

– Nu, n-am!

– Mariane, dă-mi mie nota, te rog! Iar voi nu comentați, da? Așa, să văd...! Poftim! Mulțumesc! Hai, ginere, că mâine am treabă! Salut, Vlad! Salut, Marius!

– Salut, băieți! spuse Vlad. Cristi, să știi că mâine nu știu la cât scap de la muncă! Și să mai știi că nu am uitat de tabele!

– Nici eu, Mariusică tată! Ce crezi, că nu-mi bag și eu nasul acum, când ajung în Piață, pe jos, pe la Ligă?

– Ei, atunci vorbim mâine! Salut!

– Salut, Galiș!

– Salut, Vlad!

M-am urcat în mașină la Barbi și am demarat, adică el, nu eu! Orașul părea destul de animat, mai ales pe bulevard! Era, așa, un soi de du-te - vino. Oamenii erau veseli sau triști... preocupați sau indiferenți...

Am spart tăcerea:

– Ia zi, Dr.-e cine ți-a plăcut cel mai mult dintre cei care au vorbit azi în Balcon?

– Mircea Diaconu... Blandiana... A mai fost un profesor universitar... D-abia am apucat să vorbesc cu el. A promis că mai vine.

Cristi Pațurcă

– Am remarcat eu ceva, Dorule! Ce vrei, cu nasul tot timpul în butoane și cu căștile pe urechi, cu Hurezeanu lângă mine... Și mi-a spus lumea că se aude bine la Europa Liberă!

– Se aude, Cristi! Mi-a zis cumnată-miu, Gicu Milea. Îl știi, nu?

– Da! Poate-i dă și lui Emilică Hurezeanu al nostru vreo primă! Nici nu visau ăia de la Munchen să se audă așa, în... până acolo la ei...!

– Ba să-ți dea ție, Cristi! Sau măcar și ție!

– Dar și Neculai Constantin Munteanu...! E profi, domnule! De acolo de la nemți, parcă spui că e lângă mine. Eu îl aud în cască! Ei, dar fie, cine ți-a plăcut, ai?

– Măi, Dorule, mi-au plăcut toți, însă cel mai mult Bădia, Ernest Maftai! Stai să vezi fază! Tu erai jos sau nu știi pe unde! Eu eram cu nasu-n mixer, când ce crezi? Aud o voce... „Taicule, aș vrea și eu să le spun o vorbă, două tinerilor ăstora! Se poate?” Eu nu m-am uitat imediat... „Da, taicule!” am zis. „Care e treaba?” Dar când m-am întors era să mă arunc de la Balcon! Am sărit ca ars! Era Bădia, Ernest Maftai! Așa cum îl știm noi, cum îl știe toata lumea: în sarica lui miștoasă, cu căciulă... Și-așa sunt eu bâlbâit, nici nu știu ce i-am zis... M-a uns la suflet ce a spus, ca-l iubeam eu și până atunci, ca actor, dar acum, că l-am văzut în carne și oase ce să-ti mai spun...!

– Ei, Cristi, sunt unii monștri sacri, ce vrei? Ion Bădici...și el a zis ca mai vine!

– Ar fi bine! Dorule..., tu ai remarcat-o pe fâșneța aceea micuță și finuță, care se băga peste tot, nebunatica aceea de la România liberă, Roxana Iordache? Și-n Balcon a vorbit bine!

– Greiere, greiere... lasă fata-n pace și cântă! Te-oi fi îndrăgostit? D-aia ai cântat așa bine...? Că să știi că nebunatica mai are ceva și-n condei... si-n cap. Am stat eu de vorbă cu ea, spuse Barbi.

În sfârșit, după multe ocoluri, am intrat pe Edgar Quinet.

– Ei, lasă, doctore, că nici cu... nu mi-e rușine! Crezi că n-am văzut eu...? Și tu... da, da, tu... și ăilalți erați cu ochii cât cepele pe biata fată! Însă ai dreptate: are tipa un condei... !

– Hai, greiere, jos! Am ajuns!

– Ce facem, Barbi? Intrăm la Ligă, să vedem cine mai e pe-acolo? Sau mergem în Piață? Nu de alta, dar ăș vrea să dau o fugă și până în Balcon să văd ce mai e cu sculele ălea!

– Păi, ai cheie de la Balcon?

– N-am, dar luăm de la Liga, de jos, de la cine-o mai fi pe-acolo.

– Hai, atunci, Cristi, întâi la Ligă!

La poartă erau băieții lui Marius.

Mi-e greu titlul de erou...

– Aaa! spuse unul (niciodată n-am știut cum îl cheamă!). V-ați întors, Cristi, Barbi?

– Da, coane, ne-am întors! am zis eu. E cineva la Ligă?

– Bineînțeles că este! spuse celălalt. Cristi, n-ai vreo țigară?

– Am! Ia-le tu! Îți las tot pachetul, că eu tot ies să-mi cumpăr! Eu am să-mi opresc numai una. Hai, Barbi, să intrăm!

– Hai, Cristi! spuse Barbi. Să mergem, că mă omoară Valentina acasă, că așa ajung în fiecare seară. Hai!

– Stați așa, domnilor! Completați tabelul! Ce, ați uitat? Scrieți neapărat și ora! Așa! Cristi, vrei să urci și-n Balcon?

– Da!

– La ora asta? Atunci vin și eu cu voi!

– Sigur! Vino! Să nu iasă discuții! spuse Barbi.

– OK! spuse băiatul.

Am pornit, ca de obicei, pe holul cel lung către Ligă.

– Bună seara, frăție! am spus jovial, oprindu-mă în mijlocul încăperii atât de cunoscută. În jur erau faxurile de rigoare, telefoane multe. Atunci funcționa doar unul și ăla cu restricție. Două fete și noi băieți scirau de zor, iar una dintre fete trimitea faxuri.

– Aaa! se miră una dintre fete. Au venit...! Ce faceți aici la ora asta?

– Da! Vin artiștii, pleacă lăutarii! am spus eu.

– Bună seara! a spus și Barbi. Ce faceți? Merge? Merge?

– Lasă-i, Dorule! Nu vezi că au teză sau extemporal la democrație? Cu cine faceți?

– Cu Iliescu! spuse o voce de fată.

M-am întors... Era Florina, de la G.I.D.!

– Aaa! exclamai. Floricel, ce mai faci, domniță? Că eu acolo, sus... tu aici, jos.. nu prea ne vedem!

– Da, dar eu v-aud! Știai că tu cânti mișto?

– Știe! spuse Barbi. Să vezi ce cântec mișto ți-aduc mâine, greiere! Să dea dracu' să nu-l faci!

– Sigur, eu sunt mașină de făcut muzici!

În clipa aceea intră o altă fată.

– Salut! spuse ea veselă.

M-am întors... Ceilalți se pare că o cunoșteau... Era o tipă mignonă, părul lung, ochii albaștri. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, deci absolventă. Însă-i jucau în ochi niște luminițe, care mie mi-au plăcut! Avea niște ochi care emanau optimism și mai ales hotărâre, o luptătoare, deci. Emană eleganță și un soi de provocare. Nu, nu feminină neapărat, ci mai degrabă o provocare de genul: „Mergi înainte și luptă, omule!”.

Cristi Pațurcă

- Cristi, Barbi, ea este Laura! Cristi și Dr. Barbi, cei din Balcon!
- Laura! Laura Botolan, spuse ea simplu.
Ne-am strâns mâinile.
- Vă știu de undeva, domnișoară? am îndrăznit eu. Sincer, îmi părea cunoscută.
- Pe mine? De unde? Poate de-aici, din Piață! Eu știu!?
- Scuze! Știți, văd atâtea chipuri zilnic...
- Nu-i nicio problemă! spuse ea zâmbid. Apoi îi dădu fetei de la fax o foaie de hârtie. Te rog, poți să-mi copiezi și mie asta?
- Sigur, Laura! răspunse fata. În câte...
- N-am mai auzit discuția pentru că Florina mă trase mai încolo, discret:
- Știi cine e fata asta, Cristi?
- Nu, Floricel!
- Ei bine, până să veniți voi, ea cu Stelian Maria, jos sub balcon, au cântat vreo două-trei nopți... A fost sufletul Pieței... ce cântau! Chestia aia cu „Noi de-aicea nu plecăm!”
- Zăăău ?! spusei, foarte mirat. N-am știut!
- Nici n-aveai de unde! Și mai știi ceva?
- Nu! Dar ce-i, Floricel, cu misterul ăsta?
- Niciun mister! Zice că are un cântec și că vrea să-l cânte mâine. S-o trimit la tine sus? Că la chitara nu știe să cânte și-apoi nu are decât versurile și nu sună rău deloc!
- Le-ai văzut tu?
- Nu pe toate, Cristi! Dar mi s-au părut bune. Merg sus, în Balcon, zic eu!
- Bine, mândro, adu-o mâine sus! Așa... Acum vreau să te rog ceva: vreau să urc în Balcon!
- Acum! se miră Florina.
- Ce are? Am acolo scule de zeci de mii...! Când să le-ntrețin dacă nu noaptea? Că tu n-ai văzut ce de lume vine să vorbească-n Balcon? Mi-au rupt vreo două cabluri și altele nu mai am! Când să le lipesc? Că știi și tu cum e! Că doar tu m-ai adus aici, prin Fane Sprânceană, de la Preotasa! Chiar astă-seară am fost acolo și am uitat să vorbesc cu el! Dar lasă, că vorbesc eu mâine! Și nici măcar nu sunt sculele lui. Vine Roland din Germania și am încurcat-o amândoi!
- Cu Ștefan am vorbit și eu. A spus că trece el mâine pe aici să vorbești! Căci tu n-ai timp nici să ieși din cameră!
- I-auzi, mândro! Dar de ce?
- Păi, dacă-ți arăt lista cu vorbitorii care deja s-au anunțat, te crucești! Numai „grei”!!!
- Ce vorbești tu? Ia să vedem!

Mi-e greu titlul de erou...

– Poftim, Cristi! și-mi întinse o listă. Da, așa era, numai „grei de grei”: Parintele Galeriu, Ana Blandiana, Dragoș Pâslaru, Ernest Maftei, Victor Rebengiuc, Doina Cornea...

– Doina Cornea? am făcut ochii cât cepele.

– Închipuie-ți, pușor! Citește mai departe!

Petru Creția, Roxana Iordache, Constantin Ticu Dumitrescu, Dumitru Dincă, Doru Mărieș, Octavian Rădulescu...

– Mda! spusei gânditor. E ceva...! Și-atunci, ce stai, mândro? mă răstii eu în glumă. Adă cheia aia și hai în Balcon, să repar cablurile ălea! Ce vrei, să ne facem de râs? Trebuie să se audă până la Casa Albă! Și-așa îi așteptăm pe americani de vreo patruzeci și cinci de ani... căci la Kremlin se aude oricum... via Cotroceni!

– Îți mai spun ceva, de-o să-ți cadă fața! Ai treabă multa mâine! zice Florina.

– Zăăău! Ce-ai să-mi spui?

– Îți spun sus, în Balcon! Stai să iau cheia! Voi luați-o înainte.

Florina plecase după cheie când Barbi mi-a spus:

– Măi, greiere, e unu noaptea! Ce facem?

– Mergem în Balcon, flăcăule! Hai să urcăm! (Auzi: flăcău! Eram mai mare ca el cu un an, cel mult).

– Gata, șefu'! mă anunță el.

Am plecat către Balcon. Pe drum, adică pe scări și în fața ușii închise a Balconului, aveam discuții savante:

– Mda, Barbi, fii atent: una aici, una acolo în colț, aici în mijloc vreo patru... apoi vin băieții cu... drogați, bineînțeles, că are tatu' Rațiu bani. Așa, să mai vedem... Dar uite c-a venit Florina!

– Dar ce-ai, mă? Cum adică una aici și alta acolo? Ce vrei să spui?

– Păi, bombe, Dorule! Chiar, domnule... dar control? Control de ce nu ne faci? am spus întorcându-mă spre...

– Da, boierule, dar noi sunteți de-ai casei, nu-i așa?

– Da, măi, dar ce facem eu și Barbi cu grenadele pe care le avem la noi? Că le avem pe inventar! Trebuie să ne întoarcem numai cu cheile!

– Ai tu gărgăuni pe inventar! spuse Barbi.

Florina se întoarse suflând destul de greu, de pe scări:

– Ufff, nu mai pot! A trebuit să facem proces-verbal pentru cheie, de-aia am întârziat atât!

– Haide, să intrăm!

Am băgat cheia în broasca yale, dar n-a mers.

– Poate cineva să descuie aici? a întrebat ea.

– Dă-o-ncoace! Hai să vedem dacă reușim noi. Sigur asta e cheia?

– Da, Cristi! Au făcut-o băieții azi.

– OK! Între timp, tu explică-i lui Barbi cine o să vorbească mâine!

Cristi Pațurcă

Cu chiu cu vai am reușit să descui ușa. Holîșorul cel mic către laboratorul profesorului Constantinescu era plin cu roci și minerale... După ce am deschis și a doua ușa, am pătruns în anticamera Balconului. Era întuneric, bineînțeles că era întuneric. Rocile sclipeau ciudat în lumina neoanelor de pe bulevard. Am aprins lumina. Ușa de la Balcon era închisă. Stația de amplificare, stativul de microfon și toate celelalte erau neatînse. Sau așa păreau. Le-am verificat. Toate erau în regulă, mai puțin cablurile pe care aveam să le lipesc, acum, noaptea. Barbi vorbea ceva cu Florina. Eu mi-am montat pistolul de lipit. Ce bine era să fi fost și Marius cu mine! Am găsit tot ce-mi trebuia în lada cu cabluri și am început să lipesc.

– Ah! Fir-ar...! M-am fript! am strigat eu.

– Te-ai fript de mult, greiere! spuse Barbi.

– Da, Barbi! Ia spune-mi cât se ia pentru automutilare? Sau mai bine zis, cât îmi dai tu dacă-ți cânt mâine, adică azi, așa, cu degetele arse?

– Ce cântec, greiere? Că mâine faci altul! Uite, am versurile aici în geantă!

– Ba nu! râse Florina. Face două! Cristi, i-am spus domnului Barbi despre Laura. E de acord. Și...

•

– Stai puțin, Cristi! mă întrerupse Dan. Stai puțin, Imnul unde era?

– Ah, Dane! De ce n-ai răbdare? Tu vrei copilul la șapte luni!

– Da! Ba chiar la patru luni! Ce, din decembrie 1989 până-n aprilie 1990 nu sunt patru luni?

– Ba da, Dane, dar m-ai întrerupt și tu tocmai acum, când îmi luasem avânt să-ți povestesc!

– Te-nterup! Așa! Dar mă mir cum de n-ai ieșit la bucătărie să fumezi!!!

– Fi-ți-ar bucătăria să-ți fie, plină de bucate! Să știi că mă duc!

Și m-am dus, am fumat și am scos din frigider, bineînțeles, bere.

– No, așa mai merge! spuse Dan, văzându-mă cu sticlele-n mână.

– Păi, ce vrei? Să mor de sete?

În cameră se auzea, în surdină, muzica, Muzica Pieței. Dan conectase pick-up-ul în timp ce eu fumam.

– Nu te lași, Dane, nu?!

– Pai, m-am gândit că te inspiră, dar spune mai departe!

– Da, spusei, așa...

•

Deci, eram în Balcon. Era aproape două noaptea. În timp ce Barbi și Florina discutau, eu lipeam cabluri. Cum dracu; să le fac probă acum, noaptea?! Că aparate de măsurat nu aveam, dar lasă, că și mâine e o zi... Am deschis ușa Balconului și am privit: Bucureștiul era acolo, în ciuda unora care vroiau să-l conștie. Piața era

Mi-e greu titlul de erou...

și ea acolo, sub mine. Era pentru prima dată când eram singur acolo, în Balcon, și mai ales noaptea, într-o noapte crudă de aprilie. Ah, mă gândeam că eu, venisem sa câștig un ban și când colo eram implicat mai mult decât mult! Și cât de implicat!!! Priveam Piața... de amintirile nopții mele celei mai lungi... cea de 21 Decembrie 1989.

Baricadele erau la locul lor. Oamenii veneau, se opreau, discutau, rămâneau ori plecau... Unii se contraziceau... alții se aprobau...

Da... singur în Balcon...

Se apropia Paștele... Atunci, măcar atunci, toți românii: golani și antigolani, vom fi toți de acord! Da, „Hristos a înviat!” ne vom spune unii altora, trecând peste orice, peste, din păcate, prea lumeasca barieră politică... peste, din păcate, prea meschia despărțire de cuget. Uneori mă întreb: Cum e posibil ca „de-acum să fie mai departe fratele de frate?” - așa cum spune Dr. Barbi? Dr. Barbi, ai dreptate: „Acum e mai departe aproapele de-aproape, Pământul ni se-arată printr-un ochian înotrs... Și-aleargă deșărțite și apele de ape... De-o fi să terminăm, să terminăm frumos!”. Da, Barbi, ai dreptate! Ai dreptate, omule! Căci și eu cred și tu crezi vântul prin duzi... Te-ntreb, îmi răspunzi, mai ai vești, mai trăiești, te mai ascunzi... și aud... și auzi... și-mi răspunzi... vântul prin duzi...

Jos, în Piață, vreo zece oameni, bărbați și femei, măturau, pur și simplu! Poate că erau ingineri... Poate că erau muncitori... Se strângeau mormanele, nu prea mari, de gunoi: hârtii de ambalaj, ziare...!

•

– Sticle de băutură, nu? spuse Dan.

– Nu, Dane! Eu n-am văzut! Am văzut oameni, oameni ca și mine, care, la două noaptea sau dimineața, erau acolo, fiecare cu gândurile, cu planurile lui. Unii erau acolo căci așa..., iar alții blestemau, probabil, șefii că i-au trimis în misiune noaptea.

•

Am ridicat ochii către Inter. Era acolo! Nu-l deztabilizasem încă și nu strănuta la auzul lozincii aceleia... Auzi tu, ce-ndrăzneală: „Jos comunismul!”, „Jos Iliescu!”!

Apoi mi-am întors privirea către... Am înțepenit.

– Doru! Florina! Ce-i cu ălea?

– Care, mă, ălea? Unde? Ce? spuse Doru.

– Corturile ălea de vizavi! Ale cui sunt? Uitați-vă și voi, în fața Teatrului!

Barbi veni lângă mine în Balcon...

– Da! Ai dreptate, Cristi! Florina, voi știți ceva de ele?

Cristi Pațurcă

– Da, știm câte ceva! Sunt niște oameni care vor să intre în greva foamei și... unde să stea?

– Greva foamei?! Nu-i prea mult? Merită neocomuniștii ăștia atâta sacrificiu? Dar, de fapt, au dreptate! Să știi că așa aș face și eu! Chiar, eu de ce să nu fac asta? spusei eu.

– Pentru că tu ai treabă aici! Ce facem fără voi - tu și Marius - aici? Ia spune-mi!

– Ai și tu dreptate, Floricel, dar...

– Niciun dar! mă puse la punct fata. Tu nu-ți dai seama că dacă nu se aude Piața suntem la..., noi, Hurezeanu...! Aaa, ți-am spus jos că te informez despre ceva!

– Spune, Floricel! Măcar să fim informați!

– Lasă bancurile! Măine la prânz vin francezii de la Antene 2 France. Vor să transmită și ei în direct.

– Să vină! Ce să le fac eu?

– Sunetul! Le-am spus că avem pe cineva care se pricepe la sunet, bineînțeles!

– Și cine-i ăla?

– Tu, dragul nostru, tu!

– Păi, măi Floricel, mă pricep eu... nu numai la sunet, dar...!

– O să le faci sunetul! Cere-le cât poți, dacă vrei! Dar nu ne face de râs!

– Ce să le cer, Floricel? Ce să le cer? Nu ți-am spus că nu vrem nimic? Poate doar să-mi garanteze dâșii, francezii, zâmbetul tău! Dar cafelele cine le-a trimis aici? Aaa! Tu erai? făcui eu pe...

– Dar cine credeai? Fufe! ălea care întreabă la poartă de tine? Că ne-au înnebunit! Cine e, cum îl cheamă?

– Soarbe zeamă! spusei eu, amuzat. Ei, acum chiar că am îmbulinat-o! Dar măcar cabluri au și ei, nu-i așa? Că doar sunt televiziune!

– Normal ar fi să aibă!

– Eiii, copii, eu o tai! spuse Barbi. V-am spus: mă omoară nevastă-mea. Auzi, Florina, dar cine intră în greva foamei?

– Nu știu exact! Dincă, sigur și mai sunt câțiva. Coeturile știu că le-a pus Doru Mărieș.

– Mărieș al nostru? întrebai.

– Da!

– Atunci dau și eu o raită, acum, pe-acolo! Cât e ceasul?

– Două și zece, Cristi! spuse Barbi. Eu am plecat! Ne vedem măi... adică mai târziu. Sărut-mâna, Florina! Salut, Cristi!

– Salut, Barbi!

Ieși.

Mi-e greu titlul de erou...

– Atunci, Florina, mamă, eu nici nu mă mai duc acasă! Ce dracu să fac? Mașina-i la Preoteasa...

– Lasă, că nu ti-o fură nimeni! Uite, îți fac eu un pat aici, în Balcon. Dacă ai zis că te duci la corturi, du-te! Până vii e gata! Am eu la Ligă niște pături.

– Încălzite? am întrebat eu candid.

– Lasă că le-ncălzești tu! replică și dădu să iasă.

– Singur? strigai eu.

– Hai, hai, nesuferitule! Du-te-n Piață, la corturi! Să-mi spui și mie ce-i pe-acolo!

– Am fugit, Floricel!

În Piață, oameni puțini... să fi rămas vreo trei sute, de peste zi.

•

– Chiar, Cristi, mă întrebă Dan, ziua, dar mai ales seara, câți veneau?

– Nu știu, Dane! Tu ar trebui să știi mai bine. Și nu uita că, în afară de ălea trei-patru minute, cât cântam, eu în rest stăteam în cameră. În față nu aveam fereastră, ci un zid. Ziarele vremii vehiculau între douăzeci și treizeci de mii de oameni. Oricum, văzându-i de sus, mie mi se păreau mult mai mulți, o mare de oameni. De aceea, ți-am spus, cântam cu ochii închiși, ca să nu mă pierd. Așa... deci îți spuneam...

•

Am coborât în Piață. N-am întâlnit niciun cunoscut. Am zăbovit puțin pe carosabil. Grupuri, grupuri, oamenii discutau, astfel c-am căpătat și eu niște vești:

– Ați auzit, domnilor, Paleologu s-a declarat golan și Ambasada noastră de la Paris e de golani.

– Mi mi-a tăiat ieri șefu' ziua de lucru! Mă, de unde dracului știe că am fost eu aici?

– Eii, de unde? spuse o femeie. Ce crezi dumneata, că flăcarii cu ochii albaștri au ieșit la pensie?

– Pe mine o vecină m-a-njurat și m-a drăcuit de la balcon! M-a făcut bețiv și drogat. Mai să-mi arunce cu ceva-n cap... să vedeți ce..., interveni unul.

M-am apropiat de un alt grup, aici, un cerc de intelectuali.

– Domnilor, spuse un domn distins cu fular alb, dacă Rațiu și Câmpeanu ar fi mai fermi, Iliescu ar putea fi clintit sau măcar să mai scadă din procente.

– Da, domnule! Ei se încapățânează și au încredere în electoratul lor tradițional. Dar cum televiziunea dezinformează la greu, nu știu dacă voi intra în parlament.

Cristi Pațurcă

– De intrat, intră! spuse o doamnă cu un cățel pudel. Dar să vedem cu câte procente, că după sondaje nu prea-i văd bine!

– Chiar, domnule, de unde au apărut institutele ăstea de sondare a opiniei publice, așa, ca ciupercile după ploaie?

– Nu știți, domnilor, că România are mare tradiție în sondarea opiniei publice? am intervenit, zâmbind.

M-au măsurat atent.

– S-ar putea să ai dreptate, tinere!

– Da! confirmai. Mașinile de scris înregistrate, cutiile de scrisori violente, telefoanele ascultate... ce mai vrei? Cele mai bune sondaje!

Deodată, mă auzii striga:

– Cristi, Cristi, tu aici? La ora asta?

– Horia! îl recunoscui, Horia Bălășoiu. Ce faci, domnule? Salut! mă bucurai.

Horia Bălă... este prietenul și vecinul meu. Locuim pe aceeași stradă, la câteva case distanță unul de celălalt. El este chimist, și încă unul bun, la Institutul condus, până mai deunăzi, de Lenuța din Petrești. Este un tip jovial și scilipitor de inteligent. Viața, sub regimul comunist, nu a fost blândă cu el și cu familia lui. Acum iată-l aici, în Piață. Nu se putea altfel.

– De când vii și tu pe aici, Cristi?

– Vin de ceva vreme! Însă tu n-ai cum să mă vezi! Poți numai să auzi ceea ce fac eu aici, adică eu cu un coleg asigurăm sonorizarea. Eu stau înăuntru. Ies din când în când să cânt.

– Au! Mi s-a părut mie vocea cunoscută!

– Da! Eu îl cânt pe acela cu „Jos comunismul”!

– Da! E bun! Cine a scris textul?

– Un tip mișto, Dr. Barbi. Dar ce-ar fi să vorbești și tu mâine în Balcon? Vrei?

– Cum să nu vreau? Mai întrebi, Cristi? Am atâtea de spus... Dar cum intru?

– Simplu! Îți las eu jos, la poartă, un ecuson și te trec pe lista de vorbitori. Marius, pe care-l știi de la Revelionul trecut, te va conduce-n Balcon, da? Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să văd ce e cu corturile ăstea aici. Sau, dacă vrei, hai și tu cu mine!

– Sigur! Hai!

Am ajuns la corturi. Nu erau prea multe, încă. Erau vreo cinci-șase. Oamenii făcuseră un foc mic. Mă priveau curioși... un pletos. Și totuși, faptul că eram pletos nu era o problemă, dar nu mă cunoșteau.

– Bună dimineața! Nu știți pe unde-l găsesc pe Doru Mărieș sau pe Titi Dincă?

– De Doru nu știu nimic! O fi la Asociație, la 21 Decembrie, răspunse unul. Dar pe Titi uite-l acolo, lângă cortul acela.

Mi-e greu titlul de erou...

- Mulțumesc! Hai, Horia!
- Dincă stătea de vorbă cu câțiva. Lângă ei, alți câțiva confecționau pancarte cu „Greva foamei, Punctul 8 de la Timișoara”. Ne-am apropiat de Dumitru Dincă:
- Salut, Titi! Ce mai faci?
- S-a-ntors mirat...
- Aaa! Ia uite cine a venit! Salut, Pațurcă! spuse el strângându-mi mâna. Fraților, strigă către ceilalți, uitați cine a venit! Pațurcă al nostru!
- Curioși, oamenii s-au adunat în jurul nostru.
- Măi, fraților, voi știți ce face omul ăsta în Piață? Nu știți! A lui e stața de amplificare. A venit cu ea gratis. Și ieri a cântat aia cu „Jos comunismul!”
- Daaa!? se miră unul. Bravo! Foarte bine, doamne! Dar, să știi, matală, că acolo în Balcon, mulți n-au ce căuta!
- Păi, numai eu știu câțiva securiști și milițieni! Ce dracu’ îi primiți să vorbească? N-au ce căuta aici!
- Lasă! Lăsați! Potoliti-vă! Uite, mâine vorbește și fratele Dincă! am spus eu.
- Ce, mă, s-au îndurat și au aprobat să vorbesc și eu în Balcon? a-ntrebat Dincă. Că de nu, uite..., și-mi arată o porta-voce. Apoi a strigat în ea: Jos Iliescu! Jos Iliescu!
- Jos Iliescu! răspunseră ceilalți.
- Ha! Ha! Ha! Păi, măi Titi, cu asta fai tu față miilor de wați ai mei?
- Păi, da! Ai dreptate! Că bubuie Piața!
- Las-o să bubuie, Titi! Să bubuie!
- Salut! am auzit o voce de fată.
- Aaa! Laura! Și tu ești aici?! m-am mirat eu. Mi-a spus Florina c-ai compus un cântec, mă rog, niște versuri... Vii mâine cu ele la mine?
- Vin, Cristi! Tu pe la ce oră ești aici?
- Tot timpul! Vorba cântecului nostru: „Noi de-aicea nu plecăm!” Am sa dorm în Balcon ce a mai rămas din noaptea asta. A, scuzați! Laura Botolan, Dumitru Dincă... prietenul meu Horia Bălășoiu.
- Golan chimist! spuse Horia.
- Cristi, spuse Laura, nu vreți niște cafea? E fierbinte, în termos. Mi-a adus-o chiar acum sotul meu. V-ar prinde bine!
- Sigur, Laura! Mulțumim!
- Am plecat să vă aduc!
- Laura plecă repede.
- Ia zi, Dumitre, aud că vrei sa intri-n greva foamei! Așa e?
- Da, Paturcă, intru eu și câțiva băieți! Să vedem ce-o să spună tătucu Ilici... Că nu se mai poate, domnule! Că ne-a făcut golani, asta e bine: un cuvânt peiorativ

Cristi Pațurcă

al limbii române! Dar să nu stea de vorbă cu niciunul din Piață, asta nu! Nu se poate!

– Și crezi că așa rezolvăm ceva? Și pe mine m-ar bate gândul să mă alătur vouă!

– Nu, nu, nu! spuse Florina. Că ai gărgăuni! Nu! Tu rămâi acolo cu stația! Altfel, moare tot și ar fi păcat! Și apoi, nu te uiți la tine? Doar oase și-un zâmbet: moartea-n vacanță. Mai bine te-ai duce să te culci!

– Cu cine? replicai eu, zâmbind.

– Cu somnul... Hai, plimbă ursul și dormi, că mâine... că mâine o să ai treabă!

– OK! Am plecat! Și am dat să plec...

– Stai, stai așa, Cristi! Unde pleci? Pai, nu bei cafea? spuse Laura, apropiindu-se cu un termos și niște pahare de plastic.

Cafeaua era bună: fierbinte și aromată.

– Mulțumim, Laura! Chiar că merge! spuse Dincă.

– Dar văd că vă cunoașteți, Titi! remarc eu. De unde vă știți?

– De unde? De aici, din Piață. Ehei, Laura, până să vii tu cu măgăoaiele ăstea de boxe, era sufletul Pieței. Cât o vezi de mică, atât de puternică e! Are fătuca asta o energie... mamă, mamă! Două nopți a cântat biata de ea. Ea și Stelian Maria au cântat „Noi de-aicea nu plecăm!”. Mă mir când doarme și când mănâncă și cum rezistă atât! spuse Dincă.

– Chiar, doamnă, cum rezisti? întrebai eu.

– Ei, așa! Tu cum rezisti? Ei cum rezistă? Dar oamenii, care vin seara în Piață, cum rezistă?

– Așa e, Laura! Deci, mâine vedem ce e cu acel cântec, nu-i așa?

– Da, Cristi! Vin eu la tine-n Balcon.

– Te-aștept, Laura! Copii, eu mă retrag în vastele mele apartamente. Vă țuca tata!

– Pe mâine! Adică pe azi! spuse Dincă.

Am ajuns în Balcon fără să mai trec pe la Ligă. Vroiam să stau iarăși în Balcon singur. Florina-mi făcuse „patul”: două păaturi suprapuse pe care să-ntind o pătură făcută sul drept pernă și o pătură cu care să mă-nvelesc, boierie, ce mai!!! Nu mi-am putut refuza plăcerea de a fuma o țigară în Balcon și să termin cafeaua bună. Mi-am plimbat privirea peste scule, apoi peste Piață.

„Ce va fi mâine?”. Un gol plăcut mi se lăasă în stomac! Aveam oare emotii? Parcă eram îndrăgostit și așteptam cu nerăbdare reîntâlnirea cu femeia mea. Poate mâine va fi ziua în care Dumnezeu îl va lumina cu adevărat pe Iliescu... și va sta de vorbă cu noi! Pe zid, un cearșaf imens purta scris pe el: „Punctul 8 de la Timișoara!”. Aiurea ăsta, „Punctul 8” nu-l lasă pe Iliescu să candideze, așa că dialog cu noi, canci!

Mi-e greu titlul de erou...

Am stins țigara în stingătoarea pe care o adusesem. „Dumnezeule, se fumează aici ca la turci!” gândeam. Erau sute de chiștoace. „Măcar, dacă rămân fără țigări, am ce fuma!” zâmbeam eu...

M-am întins, obosit, frânt. Am adormit instantaneu, somn greu, fără vise, odihnitor. M-au trezit niște zgomote. Lumina zilei pătrundea din plin prin ferestrele mari, amplificată de strălucirea mineralelor profesorului Constantinescu. Măcar cu atât era și el prezent aici.

– Ai făcut ochi, flăcău?

– Sărut-mâna, tanti Florica! Ce faci?

– Ce să fac, flăcău? La treabă! Hai, să fac puțină ordine pe-aici: să dau și-o mătură, să scutur și scrumiera asta! Ufff, dar mult fumați, măi băieți!

– Deh, tanti Florica! Scrumiera să n-o scuturi. Las-o așa! spusei eu, ridicându-mă. M-am întins de mi-au trosnit încheieturile.

– Vezi că ți-au trimis cei de jos, de la Ligă, sacoșa asta! Ți-o pun aici! spuse femeia, arătându-mi o sacoșă albă de plastic.

– Pune-o, tanti!

– Apoi, eu mă duc, că aici am terminat!

– Cât e ceasul, tanti?

– Păi, să fie vreo douăzeci! Mai mult nu e!

– Douăsprezece? Înseamnă că am dormit ceva! Cu atât mai bine! Bine, tanti! Mulțumesc mult! Sărut-mâna!

– Să crești mare, flăcău!

– Auzi, tanti, dar dumneata cum ai curaj să ai grijă de noi, să ne îngrijești, să ne faci curățenie? Nu știi că noi suntem golani? Așa ne-a zis tatul Iliescu!

– Așa a zis, mânca-l-ar focul să-l mănânce! Păi, eu ce, mi-s oarbă, surdă? Ce, eu nu văd ce mândrețe de ficiori sunteți dumneavoastră? Și ce fătuci cuminți și harnice și inimoase sunt aici? La noi, în Ardeal - eu mi-s dipă la Cluj - oamenii ca dumneavoastră numai golani nu sunt! Așa să știe țiganul ăla de la Cotroceni! Auzi la el: golani! Aud că nici nu vrea să stea de vorbă!

– Nu vrea, tușă! am râs eu, cupinzând-o de după umeri. De-aia stăm și noi aici! Până o pune ăla armata pe noi!

– Ce să pună, neaică? Păi ce, ar fi în stare?

– Ar fi, nenică, ar fi! Că ăștia, comuniștii, așa știu ei să stea de vorbă, cu bâta și cu mitraliera! Dar dacă te dau ăștia afară?

– Mă dau, mă dau! Nu mai pot eu. Am două-trei cucoane. Le fac curat, alea-alea și gata, nu unu, ci două salarii. Și-așa mai am un an până la pensie! Dar de venit aici la dumneavoastră tot vin. Așa, ilegal, ca și dumneavoastră, nu? Ce crezi, tatică, eu n-am curaj? Am! Nu vă lasă ea, tanti Floarea, de izbeliște! Așa să știți!

– Mulțumim, tanti Florica! Dacă ai nevoie de ceva, să ne spui! Nu știu... orice... de mâncare, de...!

Cristi Pațurcă

– Ioi, bată-te să te bată! I-auzi fecioru ce-mi spuse! Păi, Floarea are nevoie de ceva? Mai bine uitați-vă la voi ce pricăjiți sunteți! Mă bate gândul să vă fac ceva bun și cald azi. Să mâncați și noi ca oamenii! Nu numai băuturi de-alea! Vă face mama azi o ciorbiță bună și un pilaf de-o să vă lingeti pe degete. Am jos, la mine, în oficiu, tot ce-mi trebuie! Numai să mă duc până la piață să iau niște verdețuri. Pun cărnița și orezul la fiert și mă duc! Ioi, tului Doamne, eu stau și te țin de vorbă și tălică ai treabă!

– Am, tușă, am! Dar cu matale îmi place să stau de vorbă!

– Apoi, eu ami' chiar plec. Să nu-mi rămână copii nemâncați! spuse ea repede și o zbughi pe ușă.

Tușă Florica! Ce femeie! O ardeleancă dintr-o bucată! A avut grijă de noi ca o mamă! Ne gătea zilnic mâncărică bună și caldă, ca acasă. Avea un suflet mare, era blândă și curată la suflet, cu credință în Dumnezeu, avea mereu o vorbă bună pentru fiecare. Deși viața a fost aspră cu ea - tatăl și fratele mai mare au fost deportați la Canal, iar averea și pământul le-au fost confiscate - n-am văzut-o niciodată tristă sau să se plângă de ceva. Undeva, pe la jumătatea lui mai 1990, a primit primul avertisment din partea conducerii facultății. N-a mai avut voie să vină la serviciu în afara orelor de program. „Lasă, mamă! Nu mai pot eu! Îmi iau concediu și gata!” spuse ea. Și-a luat concediu și a continuat să vină și să stea zi și nopți.

– Ce să fac acasă? Bărbat nu mai am, feciorul e plecat... E băiat mare! Așa că stau cu voi aici. Mai aud una, mai văd alta. D-apoi, ce oameni mari am văzut eu aici, oi spune și la alții! Păi ce, câte am învățat eu aici cu voi, ehehei!

– Te pomenești, tanti Florico, că ești și mata golancă de-a noastră? o tachinam eu.

– D-apoi să știi că sunt! Domnișorul Cristian, dumneata ai părinți?

– Am, maică! Sigur că am!

– D-apoi, muica ta ce zâci? Nu-i ca și tine, golancă?

– Nu-i, muică! Și nu mințeam. Ea e cu Iliescu și cu...! Numai tata e de acord cu mine.

– Apoi, de ce nu vine și el p-aici? Că nu l-oi văzut!

– Nu vine, maică, pentru că stă la Constanța! Ai mei sunt despărțiți de două de ani!

– Așe... și muica?

– Mama e bolnavă! E la pat de șase ani. E paralizată.

– Ioi, mamă! Și cini are grijă de ea?

– Eu, muică! Că de soru-mea nu mai știu nimic de câțiva ani!

– Tulai, Doamne! Șă cum faci, mamă? Aici ești mai mereu. Pe-acasă când mai stai?

Mi-e greu titlul de erou...

– Mă mai duc și eu... Îi mai fac de mâncare, mai stau cu ea și apoi mă-ntorc aici!

– D-apoi, domnișorul Cristian, așe nu să poati! De ci n-ai spus mai devreme? Dumneata ești băiat cu cărți, te văd ici-șă inimos zî de zî... Dar să-ți spun eu ceva: nu ti mai supăra așa atât că pleznește - Doamne feri' - ceva-n matale! Prea pui sufle ici cu toți ăștia care vin și pleacă. Ei vorbesc ci au di vorbit în Balconul aista și pleacă la drumul lor. Matale ești numa' unu și cu băiatul istăalt...

– Marius, îi zice, muică...!

– Da. Marius. D'apoi voi numa' doi șiăștilalți o liotă. Nu ti mai inerva, maică! Îi păcat de tine. Băiat tânăr, deh!

– Lasă, tanti Florico, n-ai să vezi drac mort! Rezist eu. Mai țip, mai bat cu pumnu-n masă, dar până la urmă tot iese bine! Și oameniiăștia mare, cum zici matale trebuiesc cumințiți. N-ai văzut ce-nghesuială este aici?

– Ba bine că nu! Auzii că-ți rupseră și firele astea, așa-i?

– Așa-i, tanti! Dar le-am reparat!

– Ei, mamă, asta e! Și lumea proastă zici că luați bani aici!

– Luăm cât iei și matale, mamă!

– Apoi, să le dea Dumnezeu bani atâți cât luăm noi! Bătui-ar focu' să-i bată! Dar, domnișorul, stai departe de-aici?

– Nu, tanti, stau destul de aproape! Dar de ce mă-ntrebi?

– Nu știu, și eu, așa... ca omul prost, că doară n-o fi vriun secret de stat!

– Nu-i, muică, nu-i!

– Auzi, domnișorul... N-ai matale o țigară și pentru tanța Floarea?

– Am, maică! Poftim, ia pachetul ăsta!

– Nu, mamă, mă mai prostesc și eu așa, din când în când. Așa, când mai beau o cafea cu matale sau cu fătucile ăstea de jos le pufăi și eu.

Asta era tanti Florica. Astea erau discuțiile mele. Zilnic stăteam de vorbă fie dimineața, fie noaptea târziu, fie la mine-n Balcon, fie la ea jos, în oficiu.

•

– Dormea acolo? întrebă Dan.

– Da, Dane. Păi, ce rost avea să meargă acasă? Stătea pe undeva prin Militari, singură, într-un apartament de două camere. Că fiu-său era plecat. Avea un băiat care abia-și terminase liceul.

– Divorțată? întrebă Dan.

– Nu, Dane, văduvă! spusei eu, sorbind din bere. Pot să mă duc să fumez?

– Du-te flăcău! Eu mă duc să mai iau niște berică.

– Ei, așa nu, Dane! Vin cu tine!

– Haidem atunci!

Cristi Pațurcă

Am plecat cu Dan și, profitând de situație, mi-am aprins pofticios o țigară. Nu fumasem de câteva ore. Fir-ar al dracului de fumat! N-am încercat niciodată să mă las. Fumez și beau de la vârsta de treisprezece ani.

Ai mei nu s-au împotrivit. Mama îmi cumpăra țigări, dar n-am putut fuma în fața ei, până la jurământ, în armată. De-atunci am fumat cu mama la cafea și la taclale mereu. Era un ritual zilnic și nocturn.

– Cristi, ce bere iau? Tot de-aia de care am băut până acum? întrebă Dan.

– Poate să iau eu, Dane! Te rog, să nu comentezi! E rândul meu! Două beri, vă rog!

– De care, domnule? întrebă fata de la tejghea.

– La plastic, conia! spusei eu, scoțând banii din buzunar. Două beri la doi litri!

– Atunci, eu cumpăr ceva de ciuguleală, niște mizilicuri, să facem niște sandviciuri! Sau să iau niște mici?

– M-am săturat de mici, Dane! Ia ce vrei tu să ciugulim. Probabil că vin și Liviu și Ramona. Așa că... uite, facem tocmeala, ia și de la mine niște bani! Haide, haide, nu mai face figuri! Ia-i! Așa... Mihaela e-n oraș?

– Tocmai! Nu e! E-n delegație! Așa că suntem burlaci: mâncăm răcitură și bem bere!

– Lasă, Dane, dacă vrei, îți fac eu o ciorbiță acră, bună de trezit morții! Vezi tu!

– N-au intrat zilele-n sac! Lasă asta acum! Știi, mi-a venit o idee!

– Și nu se plictisește singură, Dane? Iar ți-a venit o idee? Ia zi! Dezvoltă!

– Nu-ți zic acum! Măine! Măine vii, nu-i așa?

– Vin, Dane, dar nu singur! Vin cu Hrisanti!

– Cu cine?

– Cu Hrisanti... prietena mea. Avem, după ce stăm noi doi de vorbă, un drum de făcut.

– Vino, flăcău, cu cine vrei! spuse Dan, îndesând în sacoșă cumpărăturile. Hai, mergem acasă? Ești gata? E rece berea?

– Direcția acasă, marș! Gata-s! Bere rece! răspunsei eu militărește. Azimut: locuința lui Dan Lungu, cu tot cu Ursu în curte. Obiective: bucătărie, frigider, sufragerie. Scopul:...

– ... scuză mijloacele! râse Dan! Înainte, marș!

Am plecat către casa lui Dan. Era foarte aproape. Pe drum, din sens opus, veneau înlănțuiți Ramona și Liviu. Ne-am intersectat în fața porții.

– Ce fac porumbeii? întrebai eu, strângându-i mâna lui Liviu. Am avut mână bună?

– Salut, Cristi! spuse Liviu, privind-o cu subînțeleș pe Ramona. Se pare că ai avut!

Mi-e greu titlul de erou...

– Atunci, mă bucur! Ramona, tată, ai venit la timp! spusei eu intrând în curte. Ia de la tata socru sacoșele și pregătește niște sandviciuri, te rog! Bănuiesc că și vouă vă e foame, nu-i așa?

– Așa e, nașule! spuse Ramona, roșie ca focul.

– Iar tu, Liviule... berea la frigider! Adu-ți și tu un pahar!

Am intrat în sufragerie și Ramona a sosit la scurt timp după noi cu un platou plin cu sandviciuri. Liviu apăru cu un pahar, plin cu suc.

– Ce faci, coane? întrebai eu. Nu bei bere?

– Nu, Cristi! Am un drum de făcut. Tată, îmi dai și mie mașina vreo trei ceasuri?

– Ți-o dau, Liviu! Dar nu știu ce benzină mai are!

– Lasă, că bag eu benzină! Acum, scuze, noi ne retragem un pic! Mulțumesc tată! Am plecat! spuse Liviu.

– La revedere! spuserăm eu și Dan.

Turnai tacticos, se știe: pentru mine-n halbă și pentru Dan în „pântecos”.

– Noroc, Dane! Unde rămăsesem?

– Noroc, Cristi. Pare-mi-se că la tanti Florica, atunci, dimineața.

•

– Aaa, da! Coană-mea Florica pleacă. M-am uitat curios la sacoșa albă de lângă „patul meu”. N-am deschis-o imediat. Întâi am băgat toate păturile într-un fișet, care era gol.

„Ia să vedem ce avem noi aici!” mi-am zis, săltând plasa de plastic de pe podea.

O cercetai curios. În interior se aflau alte două pungi: prima conținea niște sandviciuri - „Bune!” mi-am zis - în a doua - ce să vezi? - erau două perechi de chiloți, două perechi de șosete, două tricouri, un prosop, periută de dinți, perie de păr, cremă de ras și aparat de ras și - culmea! - aftershave și deodorant. „Nu, că asta-i bună! Ce, ăștia au înnebunit? Ce, mă duc în armată? Sau ne leagă ăștia azi și eu nu știu?” mă gândeam eu, surprins. Toate erau nou-nouțe, în țiplă.

– Cineva mi-a șoptit că s-a trezit trubadurul! Bună dimineața, menestrelule! spuse zglobie Florina, intrând cu două cești aburinde în mâini. O cafea de la mama ei servește domnul Pațurcă?

– Sărut-mâna, Floricel! zâmbii eu cu pungile în mână. Ce mi-ați făcut? Ce e cu pungile ăștea? Ați înnebunit? Mi-ați făcut trusoul?

– Dar ce-ai vrea? să te mănânce viermii pe-aicea? Stai liniștit, am cumpărat la fel pentru toți cei care stau nopțile pe-aici, că doar n-o să stăm jechoși! Și-așa ăia răii spun că suntem îngălați și că puțim!

– Dar de unde, Floricel? Din ce bani?

Cristi Pațurcă

– Cum de unde? Totul e perfect legal. Banii, nu prea mulți, provin din fondurile organizațiilor prezente în Piață. Uite, câte organizații sunt!

– Știu, știu, Florina! G.I.D., G.D.S., 21 Decembrie, 16-21 Decembrie, Alianța poporului...

– Ei, vezi? Și nu uita că mulți oameni vin cu bani de-acasă! Ce, tu n-ai dat când a fost cazul?

– Am dat, ce să zic, dar n-am știut că v-ați gândit și la îmbrăcăminte! De mâncare, înțeleg, dar...!

– Ce tot spui acolo? Află că studenții de la Arhitectură vor să scoată un tricou cu inscripția „Golan”. Nu știu din ce bani, dau au cumpărat câteva sute de tricouri de culori diferite. Acum le imprimă la ei în facultate. E și Mihai Stănescu cu ei.

– Și ce faceți cu ele? Întrebai, mirat.

– Cum ce facem? Le purtăm noi, inclusiv tu! E un ordin! râse Florina. Ce rămâne împărțim oamenilor din Piață, sau celor de la corturi.

– Iar cu restul restului facem un colet și-l trimitem lui Conu Nelu Cotrocelu’! Și-așa e în campanie electorală!

– Mai bine ia cafeaua asta, că mă frig degetele! Ești în formă azi? Ți-am zis că avem o zi grea. Acum e liniște, că e numai unu și jumătate, dar peste două-trei ceasuri se umple Piață!

– În formă, șefa! sorbii eu din cafea! Îmm, ce bună e! Îmi pare rău că n-am și eu aici un radiocasetofon. E vina mea! Când cobori, poți să dai un telefon lui Marius?

– Sigur că pot! Ce să-i spun?

– Să ia combina de la Preoteasa, cu cabluri cu tot, să putem asculta și noi muzică aici!

– Se face! Hopa!!! Tu vezi ce văd și eu? Uite, vizavi, în fața Teatrului! Nu vezi nimic?

M-am uitat într-acolo. În fața Teatrului Național „crescuse” o antenă imensă, rotundă, tip satelit. Alături erau un tir și un microbuz, ambele inscripționate cu sigla „Antene 2 France”, albastru pe alb. În jurul lui mișunau câțiva oameni, care întindeau cabluri, conectau cabluri, înfășurau cabluri.

– Se pare că ne-au venit clienții! Mă duc să-i preiau! Sigur sunt jos, fie la poartă, fie la Ligă! Vin cu ei aici! Nu pleci, nu-i așa? spuse Florina.

– Nu-ți fac eu ție una ca asta, Floricel! Aaah, spune-i, te rog, lui Marius să ia și chitara mea de la Preoteasa! Merci mult!

– OK! Am plecat! zise Florina.

M-am dus la grupul sanitar, care era aproape, la câțiva pași de laboratorul de minerale: sufrageria, dormitorul și camera mea de lucru. Nostim, nu? M-am spălat îndelung. Era apă caldă... „Măi să fie!” mi-am zis eu în gând. „Nu se poate să nu

Mi-e greu titlul de erou...

fie și dușpe-aici!” Dezbrăcat până la brâu, am ieșit din grupul sanitar și am început să caut: duș... duș... duș...! Am deschis ușa de vizavi de cabinetul profesorului și... ce-mi văd ochii? O baie în toată regula, ca acasă: cu cadă, WC, cu duș separat, ba chiar și cu bideu. „Băi, al dracu’! Ia uite ce are ăsta aici!” mi-am zis, surprins de ceea ce vedeam. N-am stat mult pe gânduri și - tuști - în cadă. Ce bine era! Apa îmi biciuia trupul. M-am săpunit zdravăn. Îmi comandam: cald-rece, cald-rece, cald-rece, în sfârșit, cald! Cada aproape că se umpluse. Eru stăteam molicele în apa caldă. Era foarte bine! Mă simțeam curățat de tot jegul trupului, al minții, al lumii.

Deodată, s-au auzit bătăi puternice în ușă.

– Hei, cine-i acolo?

Era tanti Florica.

– Eu sunt, tanti Florica! Eu, Cristian!

– Ptiu, bată-te să te bată! Am uitat deschis aici și veneam să-ncui. Ioi, dar nu mi-am dat eu seama! Ce bine ai făcut c-ai intrat aici! Trebuia să-ți fi spus de dimineată că avem și baie aici! Ia uite, cum am uitat!

– Lasă, tanti, că e bine! Mulțam’ fain de gând!

– Apoi, eu îți las cheia la tine, lângă botoanele alea ale tale. Ține-o la tine! O iau eu când am nevoie. Eu mă duc jos!

– Sărut-mâna, tanti! O găsești la mine!

Am ma stat puțin în cadă, iar când am ieșit m-am șters cu prosopul moale și nou. Apoi m-am bărbierit, after shave, deodorant, tricou, ciorapi, chiloți noi... Eii, altă viață! Am șters pardoseala băii, am pus prosopul la uscat și am ieșit. Acolo, la laboratorul profesorului, cheia era pusă lângă „botoane”. Am luat-o și am ieșit să încui baia.

Când m-am întors la „birou” ce să vezi? Camera plină de lume! Erau vreo zece persoane, cu Florina în frunte, care ciripea, ca o rândunică, franțuzește.

– Aaa, spuse Florina, el este băiatul despre care vorbeam, cel cu sonorizarea. Îl cheamă Cristian. Uite, Cristi, ea este Jaqueline, redactor la Antenne Deux - France, colegii ei, echipa tehnică și Pierre. Cu el vei lucra! Îmi turui Florina în franceza. De înțeles, înțelegeam eu, dar de vorbit, mai greu. Am rostit și eu încurcat:

– Enchanté, madame!

– Mademoiselle, bien?!

– Oui! Excusez-moi! Mademoiselle Jaqueline! Bonjour, Pierre! Je suis Cristian! Enchanté de vous connaître!

Nu știu cât de corect m-am exprimat, cert este că m-au înțeles.

– Parlez-vous français? întrebă Pierre.

– Je ne parle pas français. Je préfère l’anglais!

– It’s OK! I speak English, a little!

– Moi aussi!

Cristi Pațurcă

- Alors! We must work! spuse franțuzaica.
- Ce-mi făcuși, Florino? M-ai băgat în ceață cu ăștia, că eu de-abia știu românește!
- Lasă, că te descurci tu: mai pe finlandeză, mai pe limba gimnastică...! Merge! Bine, acum, arată-le băieților ce și cum cu sunetul, că vor să instaleze o cameră și aici, în Balcon!
- Zăăău! I-auzi! M.M.-ul știe?
- Știe! El le-a dat aprobarea să vină aici. Am pașapoartele lor jos. Le fac fetele toaleta!
- Iarăși tabelele ălea? spusei eu.
- Păi, cum altfel? spuse Florina repede.
- Am dar din umeri resemnat. Le-am arătat băieților ce mufe de ieșire să folosească. Limbajul tehnic este universal, așa că printre cuvintele rostite ba în engleză, ba în franceză a ieșit o treabă bună. În cască, Pierre aprimit confirmarea că se aude. Era, deci, OK!
- Floricico, vrei să vii puțin, te rog? i-am zis.
- Da, Cristinel! Ce e?
- Am ieșit cu Florina din cameră, ținând-o pe după umeri.
- Măi, Floricel, ce dracu' e cu ăștia aici? Ce dracu' vor? De ce nu pot să filmeze și ei ca toți ceilalți, cu sunetul captat de pe microfonul camerei, că, uite, ce scule au? Ce, ei sunt mai cu moț? Vor sunet direct din mixer, ca-n studio, nu?
- Păi, vezi? Eu ți-am spus să le ceri bani! Treaba ta! Ce, Herezeanu nu transmite în direct de la tine din mixer?
- Ce bani să cer, Florina? Am spus că nu iau bani! Îți dai seama că și ăștia și Hurezeanu sunt la serviciu, deci sunt plătiți. Sunt convins că an și spor de risc pentru ceea ce fac aici. Sau te pomenești că are Munteanu vreun blat cu ei? Ori tu? Ori alții de pe acolo de pe jos, de la Ligă?
- Ai înnebunit, Cristi? Ce vrei să spui?
- Uite cum stau lucrurile, Florina: eu sunt conștient că fac o greșală. De unde Dumnezeu atâta interes pe francezi pentru Piața Universității? La fel și cu Hurezeanu. Auzi, tu: să transmită direct din Piață! De unde știu eu în slujba cui se află ăștia? Și francezii și Hurezeanu! Poate sunt oamenii lui Vergilică Asztalos! Sau mai rău, ai altor servicii, pe care nu le știm noi! Trai neneacă pe tătucul Iliescu: stă în cur la Cotroceni și-i vin informațiile la botic și video și audio. Suntem absolut monitorizați!
- Crezi? întrebă Florina. Tu n-ai văzut că TVR-ul nu dă mai nimic? Dau pe post doar filmările de la orele când e lumea la serviciu. Seara, când e Piață plină, nu dau nimic.
- S-o crezi tu că nu filmează tot! Non-stop! Ce crezi tu, că Iliescu nu are zilnic pe masă și rapoarte și filmări și... tot?! Prost să fii să nu ai așa ceva! Eu, în

Mi-e greu titlul de erou...

locul lui, sub masca bunei-voințe de a dialoga, aş trimite un car al TVR-ului să filmeze non-stop. Iar pe post să apară ce vreau eu! În fond, după cum spuneam, unii care au vorbit în Balcon şi lucrează la TVR, acolo nimeni n-are curajul să ia un car, aşa, de capul lui, cum am ocupat noi Piaţa şi să vină aici să filmeze!

– Deh, Cristi! Le-o fi şi lor frică! Ce crezi, că toţi sunt nebuni ca tine, ca noi...?

– În orice caz, mie ăştia nu-mi plac! Cine ştie ce grade au?! Şi ei şi Hurezeanu! Cine ştie ce grad au la ei sau la noi! În fond, e normal ca orice ţară să aibă serviciu de informaţii. Cine are informaţia, stăpâneşte situaţia! Uite, eu aici sus, rupt de lume, cu butoanele şi microfoanele mele, habar n-am ce se-ntâmplă-n lume. Nici ziare nu citesc. Am să-mi fac bunul obicei să mai cobor şi eu din când în când prin Piaţă. Să iau pulsul, cum se zice! Să văd şi eu ce şi cum! Ia să mă mai lăsaţi cu textul că dacă nu sunt eu aici nu merge staţia! Staţia merge! Se-aude? Aşa că, scutiţi-mă! mă enervai eu.

– Stai, Cristi! Nu te aprinde! Ce rost are? spuse Florina, cald.

– Ei, ce rost are?! Tu nu vezi ce feţe de securişti ai ăştia? Şi ce şcoală! Şi Marian Munteanu? Dar tu? Voi nu sunteţi, oare, în misiune? Ba, chiar şi eu însumi sunt în misiune! Cu sau fără cunoştiinţă, mai ştii? Că vreau, că nu vreau, eu sunt conştient că manipulez masele, cu staţia, cu cântecul, cu toate! Ei, fir-ar să fie, că-mi vine să strâng tot şi să plec! Să nu vă miraţi că într-o bună dimineaţă nu mă mai găsiţi aici, nici pe mine şi nici aparatura! Nu ştiu ce treburi aveţi voi. Nici dacă luaţi sau nu bani...!

– Dar ţi-am oferit bani! I-ai refuzat! Ți-am oferit bani şi ție!

– Aha! Bingo! Deci... şi mie! Deci voi luaţi bani, nu-i aşa? Ce tot frecăm pe dudă?

– Nu, Cristi, n-ai înţeles! Dacă ai fi vrut bani, am fi pus mână de la mână şi te-am fi plătit. Căci ne dorim foarte mult ca ceea ce facem noi aici în Piaţă să ţină până când Iliescu îşi va da seama că suntem tâmpiţi, aşa cum a sugerat oracolul din Dămăroaia!

– Aşa să fie, Florino! Dar ţi-am spus: nu-mi plac ăştia care transmit din Balcon! Şi nu-mi place Munteanu.

•

– Şi, Dane, ştii bine că nu mă înşelam! Ai văzut bine ce a urmat!

– Da, se ştie! Dar cum de ţi-ai dat seama?

– Nu ştiu, Dane! Poate al nu ştiu câtealea simţ al meu mi-a spus să nu am încredere în acest om. Sigur, sunt subiectiv! Mie când nu-mi place un om, nu-mi place şi gata! Înclin să-i văd numai părţile proaste. Marian Munteanu nu-mi plăcea şi nu-mi va place în veci!

– Chiar, cum era acolo, în Balcon, Marian Munteanu? mă întrebă Dan.

Cristi Pațurcă

– Pai, cum să fie, Dane? Este numai părerea mea. Eu nu-l înghițeam. Era rece, arogant și cinic. Nu știu cîm îl percepeați voi acolo jos...! Îi plăcea să dea ordine. Se credea buricul pămîntului! Cu ai lui, cei din Liga Studenților, se purta ca un dictator: zbiera la ei, îi înjura, se purta cu ei ca cu niște slugi. Totul trebuia să capete aprobarea Măriei sale. Sigur, nu contest: a făcut și multe lucruri bune. Avea un spirit organizatoric nativ. E un tip super inteligent și un bun orator, convingea lumea imediat. Avea, cum se zice, charismă! El era cel care tăia și spânzura în Balcon, făcea ce vroia el, fără să dea explicații: „Bă, cînd vă spun că trebuie să vorbească ăsta, ăsta vorbește!” zicea el, „Bine, Mariane, dar nu e pe tabel!” spuneam eu, „Gura, bă! Am zis că vorbește, vorbește! Și vezi că ai prea multe păreri!”. Atunci îmi venea să strâng totul și să plec! Strângeam din dinți și mă uitam la adjunctul lui, la Mihai Gheorghiu, care-mi făcea semne disperate să tac. Și el și Hurezeanu, și Marius... „Dar mai dă-l, mă, în...! Ce, e tata? Ce, e mama? Nici ea nu țipă așa la mine!”. Ei, cu M.M. aveam să am contre mereu. Am să-ți mai povestesc. Cert este că acel simț al meu mi-a spus tot încă de atunci. Dovada? Nen'su Virgilică l-a luat imediat în partidul lui. Cine știe? Poate că a meritat bataia aia soră cu moartea! Acum aud că se ocupă cu vânzarea de armament. Sau Dumnezeu știe ce face! Și el și Florina. Amîndoi au dispărut după 13-15 iunie: el la spital, iar de Florina n-am mai auzit nimic! Pe noi, adică pe mine și pe Marius, cei cu stația, nici nu ne băga-n seamă. Asta pînă au apărut cântecele: „Golan”, „La aniversară”, „Imn”.

– Chiar! Acum nu te mai las! Îmi spui tot deșpre „Imn”! Acum!

– Ha, ha, ha! Ce copil ești, Dane! Păi, aici vroiam să ajung. Stai să vezi!

– Văd și aud! Sunt ochi și urechi, flăcău!

– Deci...

•

M-am întors cu Florina-n cameră. Franțuzii plecaseră... Rămăsese numai Pierre. Mi-a făcut semn cu mîna că este OK. Un grup gălăgios se apropia pe hol. Intrară în cameră.

– Salutare, națiune! spuse Marius.

Erau Vlad Galiș, Marius, Dr. Barbi, încă vreo doi, Dincă, Horia Bălășoiu și... Laura Botolan.

– Salve, flăcăi și mîndre! spusei și eu. Ați venit? Doctore, ia stai și tu cu Florina, că eu am treabă cu băieții ăștia! Mariuse, unde-i chitara mea?

– Aici, guriță! Ți-am luat și corzi noi!

– Dar a mea ce are, Cristi? întrebă Galiș.

– N-are, mă, nimic, dar mă simt eu mai bine cu chitara mea! Stelică unde e? Aha, uite-l și pe el! Salve, Stelică! Tocmai întrebam de tine!

– Salut! Ți-am adus pe cineva! Nu unul, ci doi!

Mi-e greu titlul de erou...

– I-auzi! Îi cunosc? Ce știu să facă dumnealor?
– Cum ce știu să facă?! Să cânte!
– Și unde sunt?
– Jos! Le iau ăștia datele! A plecat Marius să-i aducă.
– Să le ia datele? Mă enervează atât de tare tabelele ăstea...! Azi nu am timp, dar mâine mă ocup sigur de ele! Stelică, vezi că tu deschizi azi Balconul! „Noi de-aicea nu plecăm!”, se știe, nu? Așa e, Laura?
– Da! spuse fata. Dar, știi... eu am adus și cântecul cel nou și...!
– Nicio problemă, domniță! Imediat ne ocupăm și de el! Stai numai să-mi acordez chitara! Vlade, a ta e acordată?
– Da, este!
– Dă-mi, te rog, un la major! Așa... stați puțin... așa... re, sol, și... gata!
Laura, hai să... !
În momentul acela intrară-n cameră, cine crezi? Ion Iliescu și Petre Roman.

•

– Ion Iliescu și Petre Roman?! hohoti Dan.
– Ei, ula și căciula! Nu, Dane! Și nici nea' Nicu și coana Leana! Pur și simplu doi super folkiști, prieteni buni cu mine. Unde-i găsisese Stelică și cum îi convinsese să vină, nu știu!
– Cine erau?
– Păi, Nicu Vladimir (să-l odihească Dumnezeu!) și Alexandru Andrieș!

•

– Ooo! Lume nouă! Și bună! Ce băieți! Ce caractere! Bine ați venit! Să nu-mi spuneți că veți și cânta...!
– Cântăm, dacă e voie! spuse Sandu Andrieș.
– Păi, cum? De ce crezi c-am venit? spuse și Nicu.
– Păi, băieți, puneți mâna pe lopeți, care puteți, care vreți! Atunci, Stelică și Barbi, voi - regia! Eu sunetul și Laura! Adică, nu! Laura, hai, scoate textul să vedem ce putem face!
– Vezi, greiere, că am și eu unul! spuse Dr. Barbi.
– Al tău mai târziu... sau mâine... sau...
– Salut, băieți! Sărut-mâna, doamnelor! se auzi o voce. Era Emil Hurezeanu, care sosise cu magnetofon, cu câști, cu tot ce trebuia.
– Bine că-ai venit, Emile! Vezi că ai colegi! Ne-am dat dracului! Uite, el e Pierre, de la Antene Deux France. Sper că știi franceza! Dacă nu, limba gimnastică să trăiască!

Cristi Pațurcă

– Bună ziua! Emil Hurezeanu de la Europa Liberă! spuse el într-o franceză fluentă.

– Pierre! Antene Deux France! răspunse acesta.

– Ei, copii, eu am treabă cu Laura! Emil, vezi că mufa ta e liberă! Știi cum s-o folosești! Marius, tu cu butoanele! Haide, Laura.

M-am retras cu Laura într-un colț mai ferit al încăperii. Așa credeam eu, că e mai ferit. Pe dracu'! Camera era plină cu oameni. Dar ne-am descurcat noi.

– Laura, hai să vedem ce avem aici!

– Uite textul! Nu-i cine știe ce. Așa m-a dus pe mine capul! Ia-l!

Mi-am aruncat ochii peste text.

„A fost odata ca-n povești...

Mai bine haimana decât trădător!

Mai bine huligan decât dictator!

Mai bine golan decât activist!

Mai bine mort decât comunist!”

– Genial, Laura! Genial! Țasta-i refrenul! La strofe mai trebuie umblat, dar refrenul rămâne așa! Genial! Noi, Ceaușescu, Iliescu și iar noi! Măi, fato, tu l-ai scris? De unde-ai apărut? Sau și textul ăsta a fost scris la Institutul de Manipulare a Maselor de la Kremlin? Ori la cooperativa „Munca cu ridicata”. Oi fi și tu în misiune, ca mine?! glumii eu, strângând-o în brațe. Dar de făcut, îl fac! Să știi că-l fac!

– Nu-i, Cristi, nimic! Pur și simplu așa mi-a venit!

– Barbi!!! strigai. Ai sfeclit-o! Are fătucă asta aici un text genial! Ne bate pe toți! Fato, trebuie să aibă o melodie simplă, care să-i intre omului în cap repede!

– Păi, eu m-am gândit la ceva!

– Dezvoltă! poruncii eu.

Începu să îngâne ceva uitându-se pe text. Dar nu cânta ceva concret. Parcă trebuia altceva.

– Stai puțin, Laura! Ia pune-mi și mie textul în față! Sau mai bine fă-mi și mie acum și aici o copie și, cât scrii tu, eu mă uit mai bine pe el. Trebuie să-l facem! Și-o să-l facem!

– Bine, Cristi, dar nu am foi de hârtie!

– Du-te jos, la Ligă și ia niște coli A4! Au fetele acolo.

– OK! mă duc! și ieși.

Am luat textul și chitara: „Ce ton să fie?” gândeam eu, în timp ce încercam mai multe game. Gama sol major suna cel mai bine și-mi „venea” perfect pe voce. Am încercat să schițez o melodie amintindu-mi că trebuie să fie simplă, directă și ușor de reținut, să plece omul cu cântecul în cap, cu cât mai puține acorduri. Mai trebuia textul puțin schimbat ca să pice bine toate silabele.

– Băieți, care aveți un pix? strigai eu la băieții care mișunau prin cameră.

Mi-e greu titlul de erou...

– Am eu! spuse Stelian Maria.
– Am și eu! strigă Dr. Barbi.
– Lasă, Barbi, că tu ai treabă cu el! Văd că tot scrii cu el acolo-n colțul tău!
– Păi, pentru tine scriu, greiere! Nu ți-am spus că-ți fac un cântec?
– Foarte bine! Dar mai întâi să-l termin pe ăsta! Dă-mi, Stelică, pixul! Așa... mulțumesc! Ia să vedem: „o masă mare de golani ce-au alungat sclavia...” nu merge! O să înlocuiesc „masă” cu „gașcă”. Așa... „noi vrem numai punctul 8 de la Timișoara”. Iarăși nu merge! „numai”... Bingo! Am găsit: „Noi susținem punctul 8 de la Timișoara!”. Și așa o să rămână!

– Cristi! mă strigă Vlad Galiș. Vrei să vii puțin?
Am luat pixul și m-am apropiat de ei.
– Ce vrei, Vlade?
– Nu eu! Marius te cheamă!
– Da, Piti! Te caută jos un tip bărbos! zise Marius. Unul, care zice c-a vorbit cu tine ieri, unu - se uită pe tabel - Horia Bălășoiu. Mă duc să-l aduc?
– Adu-l, mă! Du-te cu el la fete să-i dea ecuson! Ce dracu’?! M-ați înnebunit de cap! Descurcați-vă și singuri! Nu vedeți că mă chinui să compun un cântec! Lăsați-mă-n pace! spusei eu nervos.

Apoi am continuat să mă uit pe textul Laurei: „Și nu vă temeți de artiști/ Fără de măsură. Nu pica deloc bine. Cu ce-aș fi putut înlocui? Și mi-a venit ideea atunci pe loc: „Și nu vă temeți de golani! Fără coloratură!”.

– Asta e! Yes, yes, yes! Îi rupem! am exclamat.
– Pe cine rupi, Cristi?
Era Laura, Avea-n mână un top de hârtie.
– Ce faci, mândro, cu atâta hârtie? Scriem romane aici? Sau ne scriem memoriile?

– Lasă, să fie aici! Am adus și niște pixuri.
– Dar o bere n-ai adus?
– Berea mai încolo, când termini cântecul! Am pus jos niște cutii la rece. Dacă iese bine, te premiez! Dar, spune-mi, pe cine rupem?
– Păi, cum pe cine? Pe ăștia de aici, din Balcon și mai ales pe cei de jos, din Piață. Lasă, că vezi tu! Simt că sunt în „bulan” azi. Va ieși cântecul! Sigur! Fii atentă! Am umblat un pic la text. Ia uite-te și tu. Așa... Am schimbat aici... și aici. Știi, îmi vine mai ușor să le cânt așa. E bine?

– E bine! spuse Laura. Poți să-mi cânti? Să aud și eu!
– Păi, asta e! Dar n-am găsit încă melodia! Dar am să-ncerc acum s-o gălesc. Ia ascultă... Sol, do, re, sol și așa mai departe... Și acum și refrenul: „Mai bine haimana, decât trădător...”. Ce zici, Laura?

– Merge! Mai poți să-l cânti o dată?
– Da! Fii atentă!

Cristi Pațurcă

- Piți! mă-ntrerupse Marius. L-am adus. E aici, pe hol.
  - Pe cine-ai adus, mă?
  - Cum, pe cine? Pe Horia ăsta al tău, pe bărbos!
  - Chimistul... Horia.
  - Ah, da! Spune-s s-aștepte!
  - Și vezi, Piți, că au mai venit! Sunt jos, la Ligă! spuse și Barbi.
  - Cine să vină, mă?
  - Păi, Braia, Doina Cornea, Blandiana, Rebengiuc, toată gașca!
  - Mda! Gașca de golani!
  - Exact! spuse Marius. Dincă - Gogoșarul se agită și el pe-acolo. Îl știi, doar, ce aprins e! Și pe ăsta, Octavian Rădulescu, îl știi?
  - Parcă! Ce e cu el? am răspuns.
  - Păi vrea și el să vorbească-n Balcon.
  - Să vorbească! Ce, îl țin eu? M.M.-ul a venit?
  - Da! E jos. Stă de vorbă cu Blandiana, cu Doina Cornea și cu Ticu Dumitrescu.
- M-am apropiat de fereastră. În Piață, lumea începea să se strângă. Veneau din ce în ce mai mulți oameni, oameni care purtau pancarte cu sloganuri anticomuniste și cu nelipsitele sloganuri: „Jos Iliescu!” și „Jos neocomunismul!”. Era aproape plină Piața.
- Măi, Mariuse! spusei, gânditor, cu pumnul în barbă. Cum dracu să-i ținem noi pe ăștia aici? Ce să le punem s-asculte, că nu avem niciun cântec imprimat?
  - Eu știu, Cristi! Eu zic c-ar trebui să-i dăm drumul! Știu și eu...!
- În clipa aceea a intrat Marian Munteanu.

•

- Ghici cu cine, Dane?
- Nu pot să-mi dau seama!
- Cu Părintele Galeriu, Dane!
- I-auzi! Și?
- Păi, mi s-au tăiat picioarele. Nu știu cum să-ți spun... Cine a spus că există pe lume oameni a căror aură chiar se vede, nu a greșit! Cel puțin așa am simțit eu. Eram la un metru de Sfinția Sa. Emană așa, o forță, o blândețe nemărginită și, în același timp, o putere pe care-o percepeam ca pe un șuvoi de energie pozitivă. Nu prea înalt, cu gesturi domoale, dar sigure, Părintele Galeriu era acolo cu noi, lângă noi, ca noi!

Mi-e greu titlul de erou...

•

– Sărut-mâna, Părinte! Îngânai eu, dând să-i sărut mâna.

El și-a retras foarte fin mâna. Mi-a pus mâna pe cap, pe creștet. M-am cutremurat de emoție. Mi-a întins Crucea pe care-o ținea în mâna cealaltă, cu Biblie cu tot.

– Pe astea să le săruți, fiule! spuse el.

Am sărutat sfios Biblia și Crucea. Parcă mă încărcau cu energie. Toți ceilalți din cameră păstrau o tăcere aproape solemnă. Marian Munteanu spuse hotărât:

– Cristi, băieți, începem? Părintele Galeriu va vorbi primul!

– Marius, treci la ușă! am zis eu. Știi regula, nu? Câte patru, nu mai mulți! Acum, domnilor, vă rog să ieșiți! Îmi cer scuze, dar altfel nu se poate! Așteptați, vă rog, pe hol!

– Și cântecul, Cristi? Întrebă Laura.

Ceilalți ieșeau cuminți. În cameră rămăsesem doar eu, Marius, Laura, M.M.-ul și Părintele Galeriu. Hurezeanu și Pierre își vedeau de aparatele și căștile lor.

– Lasă-l pe mai târziu, Laura! Nu vezi ce nebunie e aici?

M-am așezat la mixer. Marius mi-a întins o pereche de căști.

– Mulțumesc! spusei, așezându-mi bine căștile pe urechi. Suntem gata?

Hurezeanu mi-a făcut semn cu degetul că e-n ordine. Însemna că avea semnal bun. Eu văzusem asta-n indicatoare, dar mi-o confirma și el.

– Atenție! spuse Emil.

I-am făcut semn lui Marius. El mă întrebă din ochi ce să facă. Mi-am dat jos căștile.

– Condu-l pe Părinte-n Balcon! Și pune-i ambele microfoane! Acum!

Marius așa a făcut. Mi-am pus iar căștile pe urechi. În ele auzeam vocea Monicăi Lovinescu de la Munchen. Era finalul emisiunii ei. Hurezeanu avea mâna ridicată. Am împins cursorul volumului general, încet, cu grijă. Degetele de la mâna dreaptă a lui Hurezeanu numărau: patru, trei, doi, unu... acum! Generic: rapsodia lui Enescu, Actualitatea românească.

– Bună seara, doamnelor, domnișoarelor și domnilor! Sunt al dumneavoastră Neculai Constantin Munteanu, auzeam în căști.

În acest timp, Marius îl conducea pe Părinte în Balcon. I-am făcut semn că este OK.

– Demonstrația pașnică din Piața Universității continuă de câteva zile. Deși Ion Iliescu refuză-n continuu dialogul cu manifestanții, tot mai multe personalități din lumea social-politică românească dau glas, din Balconul Universității revendicărilor...

– Mai stai un pic, Marius! Nu intrați chiar acum! Îți spun eu când!

Cristi Pațurcă

– ... Corespondentul Europa Liberă la București, Emil Hurezeanu, se află chiar în Balconul Universității. Bună seara, Emil! Ești în direct.

– Bună seara tuturor! Bună eara, domnule Munteanu! Așadar, în Piața Univeristății din București demonstrația continuă de câteva zile. Studenții bucureșteni, în special Liga Studenților din București, condusă de Marian Munteanu, vor o adevărată schimbare. Lor li s-au alăturat aici, în Piața Universității, câteva zeci de mii de oameni, din diferite categorii sociale, care, seară de seară, demonstrează pașnic.

– Ce vor demonstranții? întrebă N.C. Munteanu.

– Demonstranții îl neagă vehement pe Ion Iliescu. Nu sunt de acord cu candidatura acestuia la alegeri. Dar nu sunt de acord nici cu candidatura F.S.N.-ului în alegeri, în cazul în care Ion Iliescu nu va candida. Nici el, nici F.S.N.-ul!

– Ce implicare au celelalte partide politice?

– Nici una! Niciun reprezentant al partidelor politice n-a fost prezent în Balcon. De altfel, manifestanții au și un slogan: „Noi nu suntem partidele!”. De asemenea, niciun politician nu are acces la microfoanele din Balcon.

– Să fie aceasta o manifestație politică? auzii vocea lui Neculai Constantin Muneanu în cască.

– Așa se pare! Aici în București, în Piața Universității, cuvântul de ordine e Punctul 8 de la Timișoara. Mai bine zis, se cere aplicarea Punctului 8 al Proclamației de la Timișoara, care prevede interzicerea accesului foștilor activiști și securiști la orice funcție de conducere în stat pe o perioadă de minimum patru ani.

– A fost Emil Hurezeanu din Piața Universității.

– Dacă se poate, aș mai rămâne în direct, căci chiar acum va vorbi din Balcon...., spuse Emil, repede.

Am lăsat mâna dreaptă jos:

– Acum, Marius! Go!

Părintele Galeriu păși în Balcon, împreună cu Marius. Îmi tremurau degetele pe butoane. În Balcon intră și Marian Munteanu. Pe monitorul lui Pierre se vedea, în prim-plan, Balconul. Mă uitai direct la el și el mi-a făcut semn că e OK, că suntem în direct. Am ridicat volumul la microfoane. Marius îi așeza microfoanele Părintelui. Piața era deja plină. Umbrele serii se lăsau mângâietor peste București. Părintele Galeriu stătu un pic, parcă să-și facă un pic de curaj. Apoi Piața bubui ca un tunet... indicatoarele nule erau în roșu. Vocea puternică a Sfinției-Sale răsună în Piață peste murmurul oamenilor:

– Tatăl nostru care ești în Ceruri...

Mă înfiorase... Marius intră și-mi făcu semn să mă duc în Balcon. Am lăsat deoparte căștile și am pășit în Balcon.

– Privește la ce-i jos! spuse Marius în șoaptă.

Mi-e greu titlul de erou...

Am încremenit. În Piață oamenii stăteau în genunchi. Totul era o mare de lumânări, de făclii aprinse - făcute din ziare - o mare de brichete. Era înălțător.

– ...Și ne iartă nouă greșelile noastre...

Vocea minunată, puternică și caldă, în același timp, ne pătrundea pe toți. Nu mai vorbea nimeni. Hurezeanu și Pierre se ridicaseră și ei. Cu căștile pe urechi și cu mâinile împreunate se rugau și ei.

– Da! Dă-ne, Doamne, putere! Dă-ne, Doamne, credință și speranță! șoptii eu. Marius, adu-i pe Vlad Galiș și pe Stelian Maria, cu chitară cu tot! spusei, tot în șoaptă.

Băieții veniră imediat.

– Ce e, Cristi?

– Ssst! Mai încet! Fii atent, Stelică! După ce termină Părintele Galeriu, intri tu imediat! Verifică-ți chitara! Ia dă puțin din corzi, dar încet! Așa! Se aude bine! Du-te-n spatele Părintelui și, cum termină el, ai și intrat tu cu „Noi de-aicea nu plecăm!”. Ai înțeles?

– Da, dar ce va zice M.M.-ul?

– Pe paștele mă-sii! Lasă-l încolo, că nu e pe moșia mă-sii! Tu fă cum îți spun eu. Hai, du-te! Du-l, Mariuse, pe Stelică al nostru în Balcon. Dacă M.M.-ul face fițe, îl trimiți la mine la mixer!

Așa a și făcut. După Părintele Galeriu, în Piață a răsunat obișnuitul nostru cântec, iar Piața cânta cu Stelică. Era grozav. Pierre vorbea de zor în microfonul lui. Pe ecran se derulau imagini din Piață, din Balcon. Marea masă de oameni cântau cu Stelian Maria.

– Suntem în direct la Antene Deux? l-am întrebat prin semne pe Pierre.

– Da! mi-a făcut el semn cu capul.

– Tu imprimi, Emile?

Hurezeanu mi-a făcut și el semn, punându-și mâna pe magnetofon.

– OK! făcui și eu semn cu degetul.

– Jos Iliescu! se auzea din Piață.

Stelică și-a terminat cântecul și a intrat în cameră foarte transpirat și emoționat, ca și mine, de altfel.

– Ai fost grozav, Stelică! Vino să te pup! i-am spus eu, după care l-am luat în brațe și l-am pupat.

– Ei da, ba bine că nu! spuse el modest. Lasă, că te văd eu și pe tine mai târziu.

– Dumnezeu cu mila! Să știi că am emoții. Pe bine! N-am mai avut așa trac de mult! Dar, în fine, mă descurc eu!

– Cristi, cântecul! Știi tu...! se rugă Laura.

– Da, fetiță! Să termin și eu cu balamucul ăsta de aici și-l facem! Ai și tu un pic de răbdare!

Cristi Pațurcă

- Bine! Am ! Vrei niște cafea?
- Ba bine că nu! Te duci tu jos să iei?
- Da, mă duc!
- Aunci, ia pentru toată lumea! Sau mai bine ia vreo zece, să fie aici!
- Bine, Cristi! Să văd dacă e făcută! Dacă nu, o să fac eu.
- Stai așa! Ia niște bani și du-te să mai cumperi cafea. Și mie să-mi mai iei două pachete de țigări, te rog eu mult! Fă asta pentru mine, vrei?
- Sigur că vreau, Cristi! Am fugit!

Marian Munteanu încă vorbea în Balcon. Se agita dând din mâini. Nu spunea chiar prostii. Era bun omul și convingător. „Ei, în ce misiune te afli tu aici? Cine dracu’ te-a trimis? Și ăia de jos se uită-n gura ta!” gândeam eu.

- Mariuse, pregătește-l pe Galiș! Intră după M.M.-ul, spusei.
  - OK. Îl aduc imediat.
- Vlad intră-n cameră.
- Auzi, Vlade? După Marian intri tu! Și cânti două piese: aia cu eroii și... aia cu „Dreptate, ochii plânși cer să te vadă!” Dacă vezi că Piața cântă cu tine, le lungești! Ai înțeles?

- Înțeles, șefu’!
- Șef pe dracu’! Tu așa să faci!
- Marius, să pregătești vorbitorii! Ți-am spus să între doar câte patru, că altfel iese iar balamuc, îmi rup iar cablurile. Mi le iau în picioare și apoi dăm mărunț din buze. Cine vorbește după Galiș?

- Păi, are cine! Sunt mai mulți! Ce spui de Rebengiuc, Blandiana, Petru Creția și Ticu Dumitrescu, că e mai rău?

- Fie! Adu-i aici să se pregătească!

Marian Munteanu părea că e pe cale să-și termine discursul. Piața scanda, când și când, lozincile deja cunoscute. Hurezeanu ne-a făcut un semn. Tăcere!

- Stimați ascultători, l-ați ascultat în direct din Piața Universității pe Marian Munteanu. Acum, cu permisiunea dumneavoastră, voi încheia transmisiunea în direct și voi reveni cu amănunte mai târziu.

- Da! răspunse N.C. Munteanu. Așadar, la sfârșitul emisiunii „Actualitatea românească”, Vom reveni în direct în Piața Universității, unde se află, vă reamintesc, corespondentul nostru, Emil Hurezeanu. Aceasta se va întâmpla în jurul orei 23. Dacă pe vremuri ne întrebam „Ce mai face nea’ Nicu?”, acum e normal să ne întrebăm „Ce mai face nea’ Nelu?, nu-i așa? Deci...!

În căști emisia s-a întrerupt.

- Du-te, Vlade, și cântă-le acum! strigai. Vlad începu să cânte. Îl auzeam în căști. Marian Munteanu s-a apropiat de mine și mi-a făcut semn că vrea să-mi vorbească. Mi-am dat căștile jos. În cameră intraseră cei patru vorbitori. L-am

Mi-e greu titlul de erou...

ignorat pe M.M.-ul, am trecut pe lângă el și m-am dus să sărut mâna doamnei Blandiana.

– Sărut mâna, doamnă! Este o onoare pentru mine să vă cunosc! am spus.

– Bună seara, domnilor! Ce de lume pe aici! Și ce aparatură!

– Atât am putut și noi! Manipulăm lumea așa cum putem! Bună seara, domnilor! m-am îndreptat către oaspeții ceilalți.

– Bună seara! au răspuns, pe rând, și ceilalți: Rebengiuc, Creția și Ticu Dumitrescu. Mi-au întins mâna. Le-am strâns-o respectuos.

– Domnule Dumitrescu, de mult doream să vă cunosc! Mă bucur mult că am șansa aceasta acum și mai ales aici! Pe dumneavoastră, domnule Creția, vă citesc de multă vreme, iar pe maestrul Rebengiuc îl admir dintotdeauna. Ați fost genial, maestre, atunci, în decembrie 1989, cu hârtia igienică din studioul 4 al Televiziunii Române așa-zis Libere!

– Hm! Voi nu vedeți, măi, copii, că ăștia nu se lasă? spuse Rebengiuc. Vor putere cu orice preț! Trebuie să ne facem auziți cumva! Iar voi, prin acțiunea voastră de aici, ați demonstrat și demonstrați în continuare țării și lumii întregi că românii nu sunt o masă de manevră! De-aia sunt eu aici cu voi! Sunteți admirabili!

– Maestre, admirabili sunteți dumneavoastră, cei care vorbiți aici în Balcon! spusei eu. Admirabili sunt cei de jos, din Piață! Dar suntem puțini, maestre, prea puțini față de marea parte a populației, care s-au lăsat îmbrobodiți de Iliescu! N-ați auzit de strigau ăia ai lui la mitingul de la Academia Militară: „Moarte intelectualilor!” sau „Iliescu apare, soarele răsare!”?

– Ai dreptate. Cum îți zice?

– Cristi! Cristian Pațurcă!

– Așa! Dar dacă voi aici veți fi în stare să comunicați cu lumea, să știe toți ce vreți, s-ar putea să reușim ceva! Să mișcăm ceva! Uite, ce voi citi eu aici:

Scoase o hârtie.

– Uitați! E semnată de mai mulți oameni de cultură, de artă. Uitați: Octavian Paller, Lucian Pintilie, Petru Creția, Ana Blandiana, Gabriela Adameșteanu și alții. Sunt vreo treizeci de persoane.

– Și dați citire documentului, maestre? Ia să văd și eu! se băgă în discuție M.M.-ul.

„Ce imbecil!” gândeam eu.

Rebengiuc îi întinse foaia, ușor jenat. Mie mi-era rușine, dar n-aveam ce face! M-am întors către Marius:

– Mamă, ce i-aș sparge fața ăstuia! M.M.-ului.

– Lasă-l, mă, că se bagă și el în seamă! șopti el.

Vlad cânta încă.

– Du-te, Mariuse, și scoate-l din priză pe Vlad! Așteaptă oamenii ăștia aici și nu se cade.

Cristi Pațurcă

În cameră intră Mihai Gheorghiu.

– Bine c-ai venit, Mihai! Tot n-avea cine să prezinte! Te bagi? Vezi că Piața e plină, îl întâmpinai eu.

– Știu și eu?! N-am mai făcut asta pân-acum. Am să-ncerc, poate-mi iese.

– Îți iese, măi! Cum nu?

– Ce tot vorbești tu, Cristi? mă întrerupse M.M.-ul. Eu prezint. Ce dracului te bagi tu? Eu știu mai bine ce și cum. Tu vezi-ți de ale tale acolo, la stație! Te-a întrebat cineva ceva? mă puse el la punct. Apoi, întorcându-se către vorbitori: Eu am să vă prezint! După ce termină ăsta de cântat, intră...

„Auzi, „ăsta”! Băi, cui zici tu așa?... mă-tii!” înjurai eu în gând.

– ...domnul Rebengiuc, apoi Petru Creția, doamna Blandiana și Ticu Dumitrescu.

Vlad terminase de cântat. Piața, după ce-l ascultase, scanda „Păcat, păcat de sângele vărsat!”. Marian Munteanu intră în trombă, de bubuiau difuzoarele. Primul prezentat a fost Rebengiuc, după ordinea stabilită de el. „Protestul intelectualilor români” răsuna clar și limpede în aplauzele Pieței. Eu aveam mare grijă de butoane. Se auzea bine de tot. Beton! Hurezeanu și Pierre se bucurau.

– Să vezi ce-i făc prostului ăste de Marian Munteanu! i-am spus lui Marius.

– Ce faci?

– Pregătește-mi chitara și cheamă-l pe Barbi! Și te rog să-i spui Anei Blandiana c-o s-o anunț eu când intră!

– Ce vrei să faci, nebunule?

– Nimic! I-o dau peste bot M.M.-ului. După Rebengiuc cânt eu și apoi o anunț pe Blandiana! Tu fă cum îți spun eu! Du-te și cheamă-l pe Barbi!

Apare Barbi și eu îmi scot - a câta oară!? - căștile de pe urechi.

– Așa, doctore! Stai pe-aproape! După rebengiuc cântăm „Jos comunismul!”. Tu vii cu mine-n Balcon să te vadă lumea, că ne iau mâine, poimâine ăștia gâtul și nu ne știe nimeni! Și vezi că M.M.-ul ăsta se dă la mine și mă supără rău de tot.

– Lasă-l, mă, în pace că e Liga lui! Ce vrei? Se agită și el.

– Nu știu, frate! Să mă lase pe mine-n pace că doar nu mi-e șef! Nu-mi dă el să mănânc.

Am luat chitara și am verificat-o. Era și acordată, era OK. Rebengiuc termină, iar M.M.-ul dădu să iasă-n Balcon. Îi tăiai calea.

– Pardon, copile! Acum e rândul meu! Tu gângurești mai târziu, când mai crești!

Piața scanda „Jos comunismul!”. Asta au și auzit de la mine, Am cântat cântecul lui Barbi. „Jos comunismul” răsuna tare în Piață. Oamenii se bucurau și dansau pe acordurile simple și directe. Barbi zâmbea lângă mine. Se bucura și el alături de mine, ca noi toți. Parcă eram electrizați și noi și Piața... „Dreptate,

Mi-e greu titlul de erou...

libertate, ne înfrățești! Pe axa Timișoara - București!” bubuiau boxele. Piața învățase textul refrenului și cântam refrenul, refrenul și iar refrenul. Am ținut-o așa vreo zece minute. Nu mai puteam. Eram epuizat. Piața continua să scandeze „Ilescu pentru noi, este Ceaușescu doi!”. Cu vocea foarte răgușită am strigat cât am putut în microfoane:

– Iată, aici, acum, cu noi se află o mare doamnă a spiritualității noastre, a cărei poezie, în gingășia și curajul ei, ne-a bucurat inimile și ne-a limpezit mințile. Această mare doamnă atât de dragă sufletului meu, se află aici lângă mine, lângă noi, doamna Ana Blandiana.

Un ropot de aplauze, însoțit de strigăte frenetice de bucurie, a răsunat în Piață. Marius o conduse pe poetă-n Balcon, apoi îi aranjează meticolos microfoanele. Blandiana începu finuț, cu vocea mică:

– Dragii mei...

– La o parte! strigai, alarmat. Ține chitara, Mariuse.

M-am repezit la mixer, mi-am pus căștile pe urechi, am împins butoanele de volum încet, cu atenție. Mă rugam să nu facă microfonie. Din fericire, n-a făcut. În sfârșit, Ana Blandiana bubuia în Piață. M-am întors către Hurezeanu și Pierre:

– La voi cum e, băieți?

– OK! spuseră ei. Acum se aude bine!

Marian Munteanu se agita prin cameră, țipa, urla, cu ochii bulbucați:

– Cine dracu’ e ăsta? Ce face el aici? Face ce vrea? Eu sunt un nimic? Sunt bătaia lui de joc? Îl dau dracu’ afară de aici!

Marius îmi făcu un semn mic:

– Despre tine e vorba!

Am dat din umeri nepăsător.

– Ia vino, mă, încoace! urlă M.M.-ul.

– Cu mine vorbești? am întrebat, calm.

– Da, cu tine! Hai până afară!

– N-am timp!

– Cum n-ai timp, mă? Vii acum, când îți spun eu!

– Auzi, Mariane! Ia fă tu o cerere scrisă și poate ți-o aprob. Acum, lasă-mă-n pace, că am treabă multă!

– Mă, tu ești nebun? țipă el.

– Unii zice că da, alții zice că nu...

– Mă, tu faci mișto de mine? se răsti el.

– Mișto să mă facă Dumnezeu dacă fac mișto de cineva! Tu nu vezi că te iei singur la mișto? Ești ridicol! Tu nu vezi? Ești penibil chiar!

– Trebuie neapărat să vorbim! Și nu numai noi doi. Ia veniți și voi, mă, Mihai, Marius, Vlad, Stelian, Barbi, haideți și noi!

– Hmm! Și cam câți sunteți, Mariane? murmurai eu.

Cristi Pațurcă

– Cum câți suntem? Vreo cinci-șase!

– Și ce vreți să faceți?

– Să vorbim!

– Bine. Atunci vorbiți între voi!

Marius își stăpâni cu greu râsul.

– Haide, Cristache, să mergem să vedem ce are să ne spună Marian! spuse Marius împăciuitor. Mariane, luați-o-naine. Vin și eu cu Cristi imediat.

Marian ieși cu ceilalți.

– Auzi, Mariuse, eu ăstaia tot îi sparg fața. Să știi tu de la mine.

– Cine te lasă? Dacă vrei, strângem acum și plecăm. Dă-i încolo!

– Să știi că e o idee! murmurai eu, gânditor.

Mă gândeam la oamenii minunați din Piață, la cei care ne așteptau cu sufletul la gură și zi și noapte, la cei care cântau cu noi, la cei cărora, cu ajutorul stației de amplificare, le transmitem ce vroiau s-audă, ceea ce sperau... la Hurezeanu, la Pierre, la Florina, la Barbi, Vlad, Stelian, la mama care nu mă vedea cu fetele, tanti Florica... Nu, nu era posibil. M-aș fi simțit un trădător.

– Nu, Mariuse! Așa ceva nu se face! Am să las eu de la mine. Dă-l dracu' de imbecil. Să facă ce vrea. Hai, să vedem ce zice!

Am ieșit pe hol. Acolo, bineînțeles că Marian dădea din mâini, ca de obicei.

– ...că aici nimeni nu-i de capul lui! Că dacă eu zic ceva, așa rămâne. Ce-mi vine mie Pațurcă, sau cum dracu-l cheamă, să-mi facă mie ordine aici? Ce risc eu pentru el? Am deschis Balconul pe răspunderea mea și...

– Lasă, Mariane, aici ai dreptate! îl întrerupsei. Hai, facem pace! Iartă-mă! M-a luat și pe mine valul.

– Te-a luat valul?! De ce dracu' nu m-ascuți? Ăștia abia așteaptă să greșim cu ceva și ne spulberă de aici! Eu mă chinui să aduc aici cât mai mulți oameni de marcă, oameni credibili și nepătați și voi îmi puneți bețe-n roate, în loc să m-ajutați. Mă duc dracu' și-nchiriez o instalație de sunet de undeva și-mi fac treaba cu ea.

– Da, Mariane, dar tu știi cât costă o instalație ca a noastră? Pe oră, pe zi? Bine, lasă asta! O să fac cum vrei tu. Hai să ne-mpăcăm! Uite mâna mea!

Mi-o strânse.

– Așa să fie, Cristi! Că eu n-am nervi de oțel. Acum mă duc să-i prezint pe ceilalți!

Și a plecat.

Într-un colț stăteau Nicu Vladimir și Sandu...

„Phiii!” m-am lovit cu palma peste frunte. „De ei uitasem! Ce cretin sunt!”

– Marius, ia-i pe băieți! Aveți chitară? Adică nu, cântați pe chitara lui Galiș! Deci, Marius, va cânta Nicu Vladimir, Alexandru Andrieș, Galiș, Stelică, în fine, vezi tu! Rămâi tu gardă la mixer! Vezi că e reglat bine! Laura, te rog, adu-mi

Mi-e greu titlul de erou...

chitara și textul! Vezi că lângă mixer e și o cheie! Te rog s-o aduci și pe-aia! Marius, cu vorbitorii te descurci tot tu! La treabă! Eu sunt în camera asta! și am arătat camera de vizavi.

– Auzi, Cristi, ce fac cu reporterii? întrebă Marius.

– Care reporteri?

– Păi, ăia de jos, de la poartă. Sunt vreo douăzeci.

– Nu mă interesează! Întreabă-l pe M.M.-ul!

Laura se apropia cu chitara și cu textele.

– Ai luat cheia, Laura?

– Da! Uite-o!

– Mulțumesc! Hai cu mine! Horia, ai așteptat atâta? dădui eu cu ochii de el. Spune-le să te scrie pe listă. Vă știți doar! Hai, Laura, să facem cântecul, că m-a enervat M.M.-ul și vreau să-l cânt chiar în seara asta!

Am deschis ușa de la baie. Laura a făcut ochii mari. Eu am aprins lumina.

– Cum, aici? La baie? se miră ea.

– Aici nu ne deranjează nimeni și nici nu se aude nimic. Avem liniște. Și dacă ne trec transpirațiile creației monumentale, facem și un duș! m-am amuzat eu.

– Separat, nu? râse și Laura.

– Of course!

Am închis capacul de la WC. M-am așezat și mi-am luat chitara.

– Hai să vedem, Laura! Uite, am mai modificat pe ici pe colo câte ceva.

– Ia să văd! spuse fata, uitându-se pe textul modificat. Da, da, e bine! Aa și aici... e bine! Ai făcut bine! Ia cântă-l!

Am început să cânt. Cântecul curgea simplu, firesc și direct. Aproape că-l știam pe de rost. Laura îngâna și ea. Era gata și suna foarte bine.

– Nu ți se pare că sună a marș, Laura?

– Nu, Cristi! E foarte bine, e mobilizator.

– Să vezi ce na, na, na ne dă Nenea Iliescu.

– Ete na! N-are curaj!

– Dă-l dracu' de comunist. Auzi, Laura?

– Ce-i?

– Măi, fato, e bine, dar parcă-i lipsește ceva... nu știu, înc-o strofă, ceva care să amintească de decembrie 1989. Dar să fie ceva, nu știu cum să-ți spun, bomboana de pe colivă...

– Cam ce să fie? întrebă Laura.

– Fii atentă! Trebuie să fie ceva de patru versuri în metrica strofei. De refren nu ne atingem. E beton așa cum e. Uite, de pildă... ăăă... „Din cei care-au murit aici”...ăăă...

– „Ne-am reîntors”...ăăă... „năluci”...

– Asta e! Bravo! Să vedem mai departe... „Să nu mai fie cum a fost”! Daaa...

Cristi Pațurcă

- „Măcelul de atunci!” spuse Laura.
- Asta e! Bravo, faro! L-am dovedit. Ești genială! am spus eu puând-o pe frunte. Acum fii tu, te rog, fată de comitet și trece textul pe coală curată!
- OK! M-apuc să-l scriu.

În timp ce Laura scria textul pe genunchi, eu am cântat de vreo zece ori cântecul cap-coadă. Aproape că-l știam pe de rost. Eram foarte mulțumit. Cântecul ieșise mai repede și mai bine decât m-așteptam.

•

- Închipuiește-ți, Dane, că era primul cântec pe care-l compuneam pe WC.
- Ei, vezi, Cristi, erai în budă! spuse Dan.
- Nu în budă, ci pe budă. În budă erau ăia de se cocoțaseră la putere. Căci cred că i-a secat la ficați cântecul ăsta. Dacă l-au tradus ăștia și-n engleza și-n franceză, la Sorbona, la Oxford, la Cambridge, până și ăia din State și din Canada îl știau. Românii noștri!
- Știu! spuse Dan. Au scris și ziarele vremii. A cam făcut înconjurul lumii.
- A cam făcut, Dane! Așa! Stai să vezi.

•

- L-am terminat, spuse Laura. L-am copiat în două exemplare, așa cum mi-ai spus. Cred că l-am învățat în timp ce-l cântai tu. Încercăm împreună?
- Sigur, șefa! Hai!
- A mers bine din prima.
- Nu-i rău mândro! Îl cântăm în seara asta! Sigur îl cântăm!
- Ușa s-a deschis brusc și a intrat Barbi ca din pușcă.
- Haide, măi, greiere, te caut peste tot! Aici ți-ai găsit să te ascunzi? Dacă nu era Marius să-mi spună unde ești, eu te cautam mult și bine! Hai să cânti!
- Ceilalți au cântat? Au vorbit?
- Au cântat și Nicu și Sandu Andrieș... Galiș și Stelică! Hai să cânti, că acum vorbește Dincă!
- Bine, Barbi! Hai, Laura, să-i rupem!
- Ce cânti, Cristi?
- Lasă, că vezi tu! Aoleu, Laura, cum am putut uita? N-are titlu! Ce titlu-i punem?
- Știu eu...?
- Păi, ce suntem noi aici, în Piață?
- Golani! Ce să fim?
- Și ce facem noi aici, în baie?

Mi-e greu titlul de erou...

- Un cântec! Că doar nu un copil!
- Lasă, că și ăsta-i copilul nostru! Dar nu-i un cântec!
- Dar ce-i? Odă, incantație, imn?
- Bingo! Asta e: „Imnul golanilor”!

Bravo nouă! Imnul golanilor! Am încuiat ușa de la baie, pe diafară, bineînțeles.

- Hai, copiii mei! Hai, Barbi! Hai, Laura!

Pe hol erau o puzderie de indivizi, care cu camere, care cu reportofoane, care cu pixuri și carnețele.

- Ce-i cu ăștia? Întrebai, foarte surprins.

– Ufff! Reporterii! Ne-au înnebunit de tot. Le merge gura ca la melițe, spuse Barbi.

- Și M.M.-ul ce zice?

– E dincolo. Insula cealaltă. Dă interviuri, și el, și Creția, și Blandiana și Rebengiuc. Dau interviuri, auzi tu?

– Lasă-i să dea! Poate mai află lumea câte ceva! Pardon! spusei, încercând să mă strecur cu chitara spre Balcon. Faceți loc, vă rog! Mulțumim! Laura, ești întreagă?

Dincă vorbea în continuare. Îl zorii pe Horia Bălăsoiu.

- Ai vorbit, Horia? am întrebat.

– Nu încă, Cristi. Mi-a spus Marian c-o să intru după Dincă.

- Nu! După Dincă o să cânt eu! Apoi o să te anunț eu! OK?

– Bine! Stau pe-aproape!

- Așa să faci! Marius, cum merge treaba?

– Merge, Piți! De ce să nu meargă?

- Emil, intri în direct? îl întrebai.

– Peste vreo cinci minute! Ai vreun gând?

– Am! Dar eu trebuie să fiu în Balcon. Am făcut un cântec. Ce-ar fi să intrăm cu el în direct? Adică, fără comentarii... imediat ce-ți dă Munchen-ul legătura - pac, cântecul. Apoi vezi tu ce le mai spui. Ce zici?

- E bine și-așa! zise el.

M-am apropiat de monitorul lui Pierre. El dădu să se ridice, dar i-am pus mâna pe umeri, ținându-l de scaun.

- Stai liniștit, Pierre! Vroiam să văd și eu ce transmiți.

– Acum înregistrăm jos, în car. În direct intrăm peste două-trei ore. Ce filmăm aici se montează și intră la știri.

– Măi, ce de bani ar fi trebuit să vă cer eu vouă!! Ce dracu', că doar nu sunt tâmpit! Mai vând ai voștri pe la CNN, pe la Euronews sau te miri cui! Și gata! Au amortizat deplasarea la București, nu-i așa? Și ies și cu profit!

Pierre dădu din umeri.

Cristi Pațurcă

– Sigur, nu știi nimic! Că doar nu ești prost să-mi spui mie! Vezi, c-o s-ascuți un cântec absolut nou. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, să-l imprimi ca lumea! Iar mâine vreau și eu o copie video. Îți aduc eu casetă.

– Se face, Cristiane! Promit eu!

– Păi ce, ai de ales? Parcă puteau să spui nu...! Ești la mâna mea, flăcău! Hai, fă-ți treaba în continuare! Se pare că ți-o faci bine! Dă-i bătaie.

– Cristi, vin și eu cu tine în Balcon? întrebă Laura.

– Sigur, puile! Auzi întrebare! Păi, nu sunt două microfoane? Cânti cu mine și ții textul la vedere. Mariane, pot să intru eu după Dincă? Am ceva nou, super. Am făcut textul cu Laura, un cântec beton: Imnul golanilor! Uite, citește și tu! i-am întins eu textul.

– Ia te uită! Asta chiar că e bună: „Mai bine mort, decât comunist!” spuse Marian citind. Chiar c-ați nimerit-o! Cântați-l!

Emil Hurezeanu se apropie de noi:

– Cristi, Mariane, un minut și jumătate și suntem în direct.

– Mariane! Ba nu! Barbi! Scoate-l tu pe Dincă din Balcon, te rog și stai pe lângă mine! Marius, dă-mi chitara mea! Mulțumesc! Laura! În dreapta mea! Emil, la semnul tău începem! am mitraliat cuvintele.

– Cum a fost? am întrebat.

– Cum să fie!? Le-am spus tot ce aveam de spus.

Piața scanda „FSN du-te în URSS!”. Am pășit în Balcon. Emil Hurezeanu ținea mâna dreaptă ridicată. Cu mâna stângă mi-a făcut semn să mai stau și să-i mai țin puțin de vorbă. Marius era la mixer, la postul lui, cu mâna pe butoane. Mi-a făcut semn că totul merge bine.

– Bună seara, golani! A venit vremea să mai și cântăm!

Un strigăt imens de aprobare răsună din piepturile celor din Piață: „Noi de-aicea nu plecăm!...” se auzi în cor. Atunci mi-a venit o idee:

– Foarte bine! am zis în microfon. Stelian Maria, căci așa-l cheamă pe golanul nostru muzicant, o să cânte al nostru cântec drag. Stelian, te rog, ia chitara și cântă!

Stelică își făcu loc la microfon. Mâna dreaptă a lui Emil căzu.

– Acum, Stelică, acum! șoptii.

Stelian începu cântecul și, ca de obicei, Piața era în delir. M-am uitat la Pierre, la Hurezeanu și la Marius și totul era OK. Își vede fiecare de butoanele lui. I-am chemat și pe Barbi în Balcon. Acum eram toți, toată gașca. Când Stelian a terminat cântecul Piața deja fierbea. „Acum e momentul meu!” mi-am zis.

– Fraților, am să cânt acum un alt cântec. Este absolut nou. Nici măcar nu-l știu pe dinafară. Cred că ni se potrivește tuturor. Se numește „Imnul golanilor”.

Și-am început să cânt. La început am fost un pic timid, nesigur. Dar mi-am „intrat în mână” destul de repede. Refrenul a avut un impact colosal. „Mai bine

Mi-e greu titlul de erou...

mort decât comunist!” striga toată Piața. Colegii din Balcon făceau și ei voce uitându-se pe textul din mâna Laurei, care le făcea loc la microfon. Am cântat imnul de mai multe ori. Așa, ca să ne intre bine-n cap și nouă și celor de jos, lumii întregi. Era fantastic. Cântecul acesta simplu și direct lovea ca un ciocan harnic în temeliile comuniste și neocomuniste. Am privit-o pe Laura. Era transfigurată. În ochi îi apăruse acea luminiță ciudată. Enigmatică chiar. Fata asta trăia totul la intensitate maximă. Ceea ce se întâmplă acum era problema ei deja. Și găsea o cale s-o rezolve bine, din suflet. Eu cântam în continuare, iar cei din Piață învățaseră deja refrenul, așa că eu nu-l mai cântam. Îi studiam pe fiecare. Barbi era serios, era impresionat de importanța momentului, încerca să cânte și el, privind cu atenție textul. Se vedea că-i plăcea și lui. Din când în când, dialoga prin gesturi cu Piața. „Mai bine huligan decât dictator!” răsuna cu putere în Piață. Stelian Maria cânta de zor, bine, cu foc, cu profesionalism. Avea o voce mai puterincă decât a mea și și-o folosea din plin. Vlad Galiș, cu vocea lui minunată, făcea giumbușlucuri muzicale, care dădeau foarte bine.

Formasem în balcon un cor de toată frumusețea. Apăru și ni se alătură și Nicu Vladimir. Marius își lăsase și el butoanele și veni și el. Hurezeanu părea că transmite. Mă întrebam ce-o spune în microfonul lui de transmisie. Lângă mine a venit M.M.-ul. Piața era în delir. Cântam frenetic, de parcă acest biet cântec ar fost al nostru de veacuri. În sfârșit, aveau și golanii un imn al lor. După ce ultimul acord al cântecului s-a stins, Munteanu spuse tare în microfon:

– Astăzi, aici, în Piața Universității, golanii au deja ceva de spus prin acest cântec născut din dorințele și aspirațiile noastre. Pentru că minciuna și ura trebuia să dispară! Noi, cei de aici, avem o armă nobilă și teribilă! Auziți, tovarăși, sau netovarăși, cântecul nostru vă va molipsi. E cea mai pașnică și mai umană armă din lume. N-are importanță că pe acest băiat îl cheamă Cristi Pațurcă, pe această fată Laura Botolan, pe ei Vlad Galiș, Dr. Barbi, Stelian Maria, Marius Ailenei, suntem aici pentru că așa am simțit noi că e bine. Și să nu uităm niciodată: „Mai bine mort decât comunist!” Cântă, Cristi!

•

– Si-am cântat, Dane! Încă și încă o dată, până la saturație. Îmi plăcea al dracului de mult reacția Pieței. Era chiar un succes nebun ca și mine.

– Da! Eu eram acolo, jos. Cântecul ăsta a șocat, pur și simplu. Am plecat cu el în cap. Dar, ia spune-mi, cine a avut ideea împărțirii textului prin Piață?

– Aaa! A fost ideea Laurei, cred! În orice caz, după ce am cântat, Marian a dispărut cu Laura. Am înțeles că au fost jos la Ligă, și au multiplicat textul, astfel încât înainte de miezul nopții lumea din Piață îl avea.

– Am înțeles! spuse Dan. Și, mai departe?

Cristi Pațurcă

– Păi, mai departe scrie-n carte! glumii eu. Am revenit în cameră. Laura m-a luat în brațe. Mi-am culcat capul pe umărul ei. Și ea și eu eram transpirați și emoționați și fericiți și... nu mai știu cum...

•

–Cristi, cu cântecul ăsta ți-ai spălat toate păcatele! spuse M.M.-ul, strângându-mi mâna. Vezi că de azi încolo e de serviciu. Îl cânti și de zece ori pe seară. Că doar e Imnul nostru, nu?

– Este, Mariane! Am să-l cânt! Ce dracu' să fac dacă l-am făcut? Ce spui, Laura? îi făcui cu ochiul fetei.

– Așa e, Cristi! Îl cântăm, vrei să spui.

– Da, Laura, îl cântăm! Că e bine să m-ajuti și tu! Nu vezi cum vorbesc? Deodată, mă lumineai la față. Ce idee aveam!!!

– Băi, copii, ce idee mi-a venit! Sunt genial!

– Ce idee? întrebară ceilalți, curioși.

– Marius!

– Da, Piți!

– Avem combina aici?

– Este!

– OK! Deck-ul este?

– Da! răspunse Marius.

– Vlad, Laura, Stelică, Marius, Nicu mâine când veniți aici? Pe la ce oră?

– Păi, pe la 14-15! Știm și noi! Dar ce treabă ai cu noi?

– Am foarte multă treabă. Toată lumea să vină pe la ora 13. Se aude? 13.

– De ce, mă? Ce să facem de la 13?

– Vedeți voi. Marius, scrieți undeva: la ora 13 vom avea aici în cameră patru microfoane, două chitări, efect de voce, mixerul este. Dimineață am să fac eu un cablu „in” pentru deck. Marius, tu cumperi două casete Chromedioxid de 60 de minute! Ai auzit, de 60, deci nu de 90? Eu adică și multi track-ul de patru piste.

– Păi, ce faci, Piți, aici? Studio?

– Exact! Exact studio. Era nevoie de mult de așa ceva! Și astfel vom putea imprima în voie tot ce vrem. Aici începem mâine la ora 13 cu cântecele. Să fie imprimate. Iar seara, dacă mă lasă Marian, o să imprimăm tot ce se-ntâmplă-n Balcon. Ce zici, Mariane?

– Ce să zic? E grozav. Bineînțeles că sunt de acord.

– Atunci, dă-i lui Marius niște bani pentru casete!

Marian i-a dat banii.

– Să știi că vreau bon de casă, Mariuse!

– Sigur! Dar tu ce credea?

Mi-e greu titlul de erou...

- Nimic rău! Dar sunt banii Ligii.
- OK, Mariane! Cine vorbește acum?
- Ticu Dumitrescu, Cristi! spuse Vlad Galiș.
- Mai sunt mulți vorbitori? întrebai eu, uitându-mă vinovat la Horia Bălășoiu.
- Nu! Mai este Octavian Rădulescu și gata, terminăm azi mustăria, spuse Marian.
- Bine, Mariane! Auzi, coane, nu vrei s-o lăsăm pe mâine? Sper că nu spulberă ăștia la noapte, spusei eu către Horia. Și-ți promit că te bag la o oră de vârf și de maximă audență! râsei eu.
- Chiar vroiam să-ți propun eu asta, Cristi! Acum nu mai are niciun rost, spuse Horia cuminte.
- Așa este. Ia spune-mi, ce mai e prin cartier?
- Ce să fie! Știi și tu. Părerile sunt împărțite. Unii te-njură că ești aici. Poliția se interesează, deh...
- Știu, Horia, știu... A fost sectoristul la mama și a întrebat-o dacă eu sunt ăla care cântă în Piață, la golanii ăia. Mama i-a confirmat. A zis că mai vine. Să vină! Ce poate să-mi facă? Chiar, tu mergi acasă?
- Sigur! Sunt cu mașina.
- Atunci, m-aștepti și pe mine să termin pe aici? Ce merg acasă-n noaptea asta. Aș merge cu tine, dacă vrei să mă iei.
- Bineînțeles, Ghizdi! (așa mi se spunea-n copilărie). Te aștept. Nu contează cât. Tu fă-ți treaba.
- Laura se apropie de mine c-o plasă-n mână.
- Domnul Pațurcă poate fi deranjat? zâmbi ea tandru.
- O doamnă atât de distinsă și frumoasă poate deranja mereu pe bietul menestrel al nopților eterne, rostii eu cu emfază. Prințeso, pajul tău credincios ți se așterne la picioare ca un covor moale. Poruncește!
- Uite, ce am eu aici! îmi flutură o cheie.
- E cheia de la baie! spusei eu.
- Și nu vrei să mă-nsoțești acolo? Nu vrei să deschizi?
- Ei, nu! Nu-mi spune că m-ai luat în serios și vrei să faci duș, așa, după cântare?
- În serios te-am luat, dar nu cu dușul. Cu berea. Uite ce am aici!
- Și-mi arată plasa în care erau patru beri la cutie. Am pus mâna pe ele și erau reci, aburite.
- Hai, Laura! Îi luăm și pe băieți?
- Iei pe cine vrei! Însă două sunt ale noastre. Merităm.
- Așa e, Laura! Marius, Barbi, veniți încoace.!
- Arde pe undeva, Cristi? spuse Barbi.

Cristi Pațurcă

– Cumplit! Arde instalația. Lăsați vrăjeala și haideți!

Când am ieșit din cameră vorbea Octavian Rădulescu. Holul era plin de reporteri. Imediat ce am ieșit, așa, cu chitara în mână, l-au lăsat pe Ticu Dumitrescu și m-au luat. în primire. Tăcăneau aparatele foto, cameramanii își făceau loc cu coatele, ținând ochii-n obiective, alții-și agitau pixurile și carnețelele. Parcă eram ca ăia de la televizor, de la Casa Albă. În fond, cine eram eu? De unde atâta interes pentru mine?

– Cum vă numiți? întrebă una.

– Unde cântați și de când? întrebă altul.

– Când ați compus cântecul ăsta? Imnul... cum îi zice!

– Al golanilor. Și l-am compus între timp.

– Îl cântați în Balcon? întrebă una.

– Ziua de mâine! am repezit-o eu.

– Nu vă e frică de urmări? Ce mesaj aveți pentru cititorii ziarului Adevărul?

– Să nu-l mai cumpere și să-l cumințească pe Darie Novăceanu! m-am enervat eu. Hai, Laura! Mariuse, ia-o pe Laura și pe Barbi! Ia și chitara. Știe Laura unde! Așteptați-mă acolo!

Întrebările curgeau întruna:

– Din ce partid politic faceți parte?

– Cu cine votați?

– Cum vă explicați refuzul domnului Iliescu de a sta de vorbă cu manifestanții?

– Ce spuneți despre apelul intelectualilor români?

– Nu spun nimic despre nimeni! am strigat eu exasperat. Vă rog să mă lăsați să trec!

Colacul de salvare apărui. Era M.M.-ul.

– Cristi, hai că Rădulescu mai are puțin. Intri după el și cânti Imnul, da?

– OK! Mariane, nu mai scap de ăștia! Doamnelor și domnilor, el este Marian Munteanu, liderul Ligii Studenților și o să vă dea toate amănuntele. Pe mine mă scuzați! Trebuie să cânt acum. Mariane, asta e! Luptă-te tu cu nebunii ăștia. Eu mă duc să-mi iau chitara să cânt. După Rădulescu, da?

– Da. Fără să mai spui nimic, bine?

– Da! Am fost către baie. Am năvălit înăuntru. Marius - chitara! Barbi, hai cu mine! Laura, încui tu și vii repede în balcon! Lasă totul aici! Ne întoarcem! Nu stinge lumina! Haideți! Cu greu nu-am făcut loc printre reporteri și printre gură-cască ce se aflau pe hol. Am ajuns în cameră. Octavian Rădulescu încă vorbea.

– Mai are mult? îl întrebai pe Mihai Gheorghiu.

– Nu cred, spuse el. Marian unde e?

– În fața ușii. Cu reporterii. Poți tu să-l aduci, fiindcă am înțeles că încheiem cu Imnul.

Mi-e greu titlul de erou...

– Da, așa știu și eu, răspunse Mihai.

– Hai, copiii, haideți în balcon! Horia, hai și tu! Să-ți intri în mână pentru mâine!

Am pășit în balcon. Piața deja cânta „Mai bine mort decât comunist!”. Am atacat tare. Și hotărât. Mult mai hotărât decât prima dată. ”A fost odata ca-n povești... O gașcă mare de golani, ce-au alungat sclavia”. Apăru și Marian Munteanu. Cânta și el cu noi. Veni și Ticu Dumitrescu. I-am făcut un semn de simpatie. Mi-a răspuns. Cântam în continuare. Colegii mei s-au prins de mâinile ridicate. În Piață se aprindeau făclii. M-am uitat o clipă în jos. Mulți aveau textul în mână. Am privit-o pe Laura. Mi-a confirmat din cap. Îi râdeau ochii. Da! Ea făcuse... la textul lui. Bună treabă. Acum, nici nu trebuia să mai cânt eu! Cântau cei de jos. Pierre se perpelea pe lângă monitorul și aparatele lui. Era aproape miezul nopții. Bucureștiul cânta, în Piața Universității, Imnul golanilor. Cântecelele noastre... Dumnezeu a vrut ca eu să fac și să cânt melodia asta, pe versurile geniale ale Laurei B... Horia îngăima și el acolo ce putea. Nicu Vladimir știa deja cântecele. Iarăși, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să intercalăm? mi-am zis. I-am făcut semn lui Stelian Maria. Fiind în același ton cu Imnul, deci din gama Sol Major, am început eu: „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă...”. Stelică s-a prins imediat și a intrat în joc: „Mai dorim o...”. Și cântecele a curs minunat. Eu nu mă lăsam. Când Stelică isprăvi împreună cu noi cântecele lui, eu începui: „Mai bine haimana, decât trădător...”. Și tot așa! Seara, mai bine zis, noaptea, s-a terminat apoteotic. Cu cântec. Cu cântecele noastre dragi. Mă simțeam împlinit. Simțeam că îmi făcusem datoria. M.M.-ul n-a mai vorbit deloc la microfon. Și-a dat seama și el că nu mai era cazul. După nebunia care fusese la cântece, ce dracu’ să mai spună?!...

– Bine, Cristi, a spus M.M.-ul. I-am făcut praf. De fapt, voi i-ați făcut praf!

– Zăău, făcui eu. Adică, mai devreme vroiai să mă dai afară de aici...?

– Ei, și tu acum. Eram și eu nervos. Cum o să te dea pe tine cinva afară de aici?

– Bine, Mariane! făcui. M-am întins... Am tras butoanele de la mixer. Ah, băieți, ce bine e! Au plecat toți! Am scăpat de nebunie! Emile... cum e?

– E bine, Cristi! spuse Hurezeanu. Ai fost în direct, cu cântecele tău. Felicitări de la Neculai Constantin Munteanu! Și de la ascultători! Mi-au cerut să mai dau melodia. Cică vor s-o imprime. Nu știu, văd ei ăia, la Munchen, ce fac. În orice caz, a ieșit bine. Vrei s-asculți?

– Se poate?

– Ia-ți căștile. Așa!

În căști se auza foarte clar cântecele meu! Era bine. Cu mici retușuri, se putea da pe orice post!

– Mulțumesc, Emile! spusei, scoțându-mi căștile de pe urechi. Mâine îți fac o înregistrare profi. Poți să-mi lași căștile astea?

Cristi Pațurcă

– Păi, dacă este păzut aici, eu pot lăsa totul așa cum este. Mi-ar fi și mie mai ușor, mâine!

– E păzit, Emile! Lasă-le așa! Marius! Gata! Încuiem și plecăm! Unde-i M.M.-ul?

– Pe jos, pe la Ligă! răspunse Brbi.

– Nu-i nimic! Avem cheie?

– Este! spuse Mihai Gheorghiu.

– Bem! Noi, în baie! Voi, unde vreți, decretai eu. Hai să mergem. Lauraaa...!

– Daa! Sunt aici! În baie! Am intrat în baie!

– Gata, te-ai dat dracu'! spuse Barbi. Ți-ai tras și baie.

– Gata! Scoate, Laura, berile! Te rog! Așa!

– Noroc! spuse Marius.

Ciocnirăm toți. Cutiile de bere zdrăngăniră.

– Și-așa Laura...! spusei. O făcurăm. Ne-a ieșit imnul!

– A ieșit..., spuse Barbi. Dar vezi, că mâine ai treabă cu mine. Mai ai de făcut un cântec. Ai promis, doar! Textul îl am aici.

– Ia dă-l să-l văd! Despre ce este vorba?

– Nu-ți dau acum nimic. Vezi tu mâine. Mai bine bea-ți berea aia că se-ncăește. Pe la ce oră vii?

– În orice caz, înainte de ora 6. La 13 n-ai auzit că imprimăm?! m-am rățoit eu.

– Crezi că va ieși ceva, Cristi? întrebă Vlad.

– Iese, mă! Cum să nu iasă?

– Dacă spune Cristi, zise Laura... Să știi că și eu mai am un cântec. Așa, pe gustul tău... și al meu. Nu știu... poate iese ceva...

– Măi, voi ați înnebunit! Ce sunt eu? O să-mi facă ăștia statuie aici, în Piață. Despre ce mai este vorba? Sau, și tu, Laura, ca și Barbi, tot mâine îmi arăți textul? De ce nu mi le dați acum? Noaptea e un sfetnic bun.

– Nici să nu te gândești să dormi aici, făcu Marius, nehotărât. Te duci acasă, la maică-ta. Habar n-are ce e cu tine de două zile. Noroc c-am sunat-o eu azi pe mama Gina și am liniștit-o. De fapt, ce, aga-oaga, te duc eu cu taxiul. Barbi, scoate niște bani, că eu am prea puțini. Îl duc pe ăsta acasă. Că nebunu' e-n stare să doarmă iar aici.

– Du-l acasă, Mariuse! spuse Barbi, scoțând bani din portofel. Poftim, sper să v-ajungă!

– Lasă, mă, că mai am și eu. Marius, eu după ora 10 sunt aici. Să pregătesc studioul de imprimări. Hai să mergem! Sărut mâna, Laura, pentru bere. Ați terminat, puilor?

– Da, spuse Vlad. Vreau să merg și eu cu voi până la Eroilor.

Mi-e greu titlul de erou...

– Ce Eroilor, mă? spuse Marius. Nu stai în Drumul Taberei? Te duc eu și pe tine acasă.

– Ba da, dar n-am îndrăznit să vă rog.

– Haide, mă... spusei, ce mi-e Eroilor, ce mi-e Drumul Taberei? Hai, ieșiți, ca să-ncui baia asta nenorocită! Așa!

Ieșirăm din baie. Balconul era închis. Probabil că se ocupase Mihai Gheorghiu de asta. Am coborât la Ligă. Florina încă mai era acolo.

– Gata, Cristi? Pleci?

– Da, Floricel, mi-o fi ajungând și mie pe ziua de azi. Tu mai stai?

– Stau, Cristi. Dau o raită pe la corturi și apoi mai văd și eu.

– Auzi, Floricel, tu ești măritată? Ai pe cineva... știi eu, așa?

– Nu, Cristi! N-am soț. Nici prieten. Ai vreo propunere? se alintă Florina.

– Ziceam și eu, așa... n-am eu față de tine... Tu nu vezi? Rebel, bețiv, păcător, urât și slab...

– Hai, lasă, Cristi... acum te răsfeți? Nu ți-au murit admiratoarele... chiar! De vreo două zile te caută o tipă... spune c-o cunoști... vine mereu la poartă și vrea să-ți vorbească.

– Lasă, Florina, interveni Marius. Piți, știi eu despre ce-i vorba. Îți spun eu mâine!

– Ce dracu' e mâine, bă? Barbi îmi dă un text nou mâine. Laura îmi dă tot un text nou mâine. Tu îmi aduci gagici, tot mâine! Eu stau cuminte și mă trezesc, așa, ușor, din ... .. sau însurat. Bine, cum vreți voi. Merg și eu la corturi cu tine, Florina!

– Nu mergi nicăieri! mă potoli fata. Tu te duci cumișel acasă și te culci. Și poate mai stai de vorbă și cu mama ta. A sunat azi aici. Am liniștit-o eu.

– Daa? A sunat mama aici? De unde are numărul? Că nici eu nu-l știu!

– Nu știu de unde-l are. Oricum, cred că e o tipă grozavă. Ne-am împrietenit cumva.

– Cine, mama? Aiurea-n tramvai! E cu Iliescu. Trup și suflet... în fine, dacă ochii tăi minunat de albaștri spun așa... eu am plecat. Adică, noi am plecat. Hai, Marius! Hai, Vlade!

Am ieșit din clădirea Universității după ce am salutat cerberii de la poartă. Am găsit repede un taxi. Pe drum n-am vorbit nimănui. Eu îmi rumegam succesul cu Imnul Golanilor. Am ajuns în fața casei mele. Am coborât din mașină.

– Măi, băieți, atunci pe mâine! V-am spus, eu vin mai devreme. Să pregătesc studioul, râsei eu.

– Noapte bună, Piți! spuse Marius. Pe mâine!

Am urcat la mansarda mea. Aici mă născusem, aici crescusem și aici trăisem viața mea de copilărie, adolescență și maturitate.

Cristi Pațurcă

•

– Acolo stau și acum, Dane! După cum bine știi!
– Da, Cristi, știu!
– Ei, acum ești mulțumit?
– Da. Și nu v-au lăsat comuniștii ăștia casa? Întrebă Dan.
– După cum vezi... Lasă-mă, c-am avut aatâtea scandaluri cu ei. Și acum mă judec cu ei. Și se pare c-o s-o sugă pe doamna... Dreptate. Căci se află la purtător, adică la mine.

•

Am descuiat cu grijă ușa mea... scârțâie îngrozitor. E umflată de la poaie. Aiurea! Ți-ai găsit! Mama și somnul!

– Tu ești, Cristiane? Întrebă ea din camera ei.
– Eu sunt, doamnă! Nu dormi?
Era în capul oaselor. În vârful patului.
– Ce să fac, mamă... acum am închis televizorul... iar v-au arătat ăștia, la știri.
– Și ce-au zis? Au comentat ceva?
– Păi, a comentat ceva aia... cum o cheamă... Rodica
– ...
– Așa mamă... și...
– O idioată, am ripostat eu. Nu mai străluceau alea, expodatele alea la muzeu, în momentul când apărea Iliescu.

•

– Știi faza, Dane?
– Parcă, făcu Dan, evaziv.
– Era un reportaj despre un muzeu de artă... Și, fii atent, comentariu... „Stimați telespectatori, aceste exponate au fost azi înnobilate de prezența domnului Ion Iliescu. Parcă strălucesc mai tare după trecerea domniei sale prin sală”. Super, nu?

– Ei, și tu... parcă n-o știi, bine c-a dispărut de pe posturi.
– Păi, și-a terminat fata misiunea. Na... ducă-se dracului! Oricum, la vremea respectivă i-am trântit un cântec tare, cu Rona Hartner. „Rodica, ica, poartă microbul, mititica... Mă scarpin des!”.
– Chiar, de Rona mai știi ceva?
– Știu! Aproximativ! Este pe undeva prin Paris. După ce a luat premiul ăla mare pentru rolul din Gadjó Dilo, s-a combinat cu băiatul unuia mare. Regizor și

Mi-e greu titlul de erou...

el. Ca ta-su. Dar, în orice interviu, să știi că nu uită să mă pomenească. Mentorul meu nebun din România. Aud că, acum, face alt film. Undeva prin Canada.

– Păi, nu i-ai băgat-o tu în pat lui Constantinescu?! făcu Dan cu subînțeles.

– Băgat pe dracu', Dane. Aiurea-n tramvai. Cu Rona am cântat ani buni... Chestia cu Milu s-a petrecut la o cântare... în Campania din 1996. La clubul „Eu, tu și Emil”. La Paul Constantinescu în local. La Casablanca. Am trimis-o eu să-l ia pe tip la dans. Și l-a luat. A doua zi, deci în 1990, a apărut poza lor în toate ziarele. Dansau și atâta tot. Ce o fi făcut nebuna după... eu nu știu. Treaba lor. Dacă și-au pus-o bine! Dacă nu, nu. Eu n-am știut niciodată nimic despre așa ceva... În orice caz, Vadim a fost clar dezinformat. Sau n-a verificat informația. S-a apucat să publice cai verzi pe pereți. De Tamara, aia din al cărei jurnal cita „Tribunul”, am avut eu grijă. Nici azi nu cred că știe că bătaia pe care i-a administrat-o Sabina, mama Danei, la Preoteasa, eu am aranjat-o.

– A părut-o? se miră Dan.

– Ba bine că nu! Am aranjat și cu Aurică Dumitrescu, fotoreporterul, să le immortalizeze. A făcut niște poze de comă! Le-a și publicat. În VIP și mai știu eu unde...

•

– Și zi, mamă, o interviewam eu pe mama în timp ce mă dezbrăcam... ne-a dat la televizor... Ai văzut ce de lume era în Piață?

– Ei, acolo, câțiva fugiți de acasă. Ce dracu', mamă, nu știu, zău... Ția n-au servicii? Ce aveți cu Iliescu? Ce v-a făcut? Lăsați omul în pace, să conducă liniștit...

– L-aș lăsa eu, mamă, da' ce te faci cu martirii din decembrie 1989?! Ția nu mă lasă să-l las... Dacă era și numele meu pe una din lespezile din Cimitirul Eroilor!? Ce zici, mai vorbeam așa acum?

– Maică, eu vreau liniște! Ce le spui tu acolo, în Piață?

– Eu nu le spun nimic! Mai grav, eu le cânt!

– Și ce le cânti? Hore, sârbe...

– Și geamparale... râsei eu. Mai ale de ale țigănești... de la Oltenița. Că de acolo e tătucul Ilici. P-aia „Mai bine mort decât comunist!” o știi?

– Nu! Da' de ce mort? Mai bine viu, că dacă te ucid și pe tine, ce mă fac? Trebuie să fii nebun, maică, să-ți placă mai mult mort!

– Dar nici comunist, mama! Știi că n-am avut nicio treabă cu comuniștii... Bei un sprîț?

– Ai adus tu?

– Nu... este în frigider... stai că fac eu oficiile. Tu du-te-n sufragerie.

Și mama, târându-și trupul ei bolnav, mai ținându-se de pereți, mai în baston, se instalează în fotoliul din sufragerie. Turnam apă minerală peste vinul alb de sus, ca să facă spumă. Cascadă! Cum spunea amicul Dănuț Turcas. Tatăl lui avea

Cristi Pațurcă

să se prăpădească prin 2000. Din cauza loviturilor primite la Jilava. Fusesse arestat la Inter în noaptea de 21/22 decembrie 1989. L-au luat de lângă mine. La gura de metrou. Eu am avut noroc. Am tras-o pe Meri Turcas, nevastă-sa, după mine și am fugit la Romarta Copiilor. El, Nea' nelu, n-a putut să scape și l-au făcut milițienii varză cu carne. I-au spart toate organele interne... ficat, splină, plămâni... Mai ales plămânii. De asta a murit, practic... Dumnezeu să-l odihnească!

– Când erai mic, începu mama cu amintirile, te lua taică-tu cu el... tot așa, pe la spectacole, că și el, tot așa, bătea toba. Pâslărița, Bănică, Marina, Vaica... Îți plăcea să dai în tobele lui. Te pune să cânti și tu cu chitara. Da' tot eu te-am dat la școala de muzică. La vioară! Și uite ce-ai ajuns! Te dai în spectacol în Piață.

– Ce spectacol, mamă? Ce crezi, că-i acolo, bâlci? Mai rămâne să-mi interzici să mă duc pe acolo... Nu pot, mamă! M-a mușcat șarpele! N-ai ce-mi face. Nici tu și nici alții. Habar n-ai ce simți când vezi mii de oameni, o piață plină, la picioarele tale. Cum râd, cum plâng oamenii ăia... cum te cheamă și de abia așteaptă să cânte cu tine. Vin tot felul de oameni la mine. Pensionari ca tine, tineri ca mine, profesori universitari, studenți, elevi, muncitori...

– Ehei, dacă mai trăia Ceaușescu, vedeai tu pe dracu'! Chiar să știi că a trecut azi pe aici sectoristul. Știi tu, ăla... cum îi zice...

– Crăciun! Plutonierul Crăciun. Ce vroia?

– A zis că vrea să stea de vorbă cu tine.

– Și ce i-ai zis?

– Păi, să vină mâine de dimineață. Înainte de ora 9. Că atunci te găsește.

– Să vină. Ce treabă o fi având cu mine?!

– Ce știu eu, mamă? Cine știe în ce te-i mai fi băgat...

– În nimic rău, mamă, în nimic rău...

– Cristiane, eu mă duc la culcare, mamă! Să trăiești pentru șpriț... Spală-te și tu și culcă-te. Ți-o fi și ție.

– Aoleu, mamă! Bine zici! Noapte bună! Mi-am adus aminte că trebuie să spăl niște rufe... Am fugit să le bag la mașină. Te pup... Ne vedem mâine... Pa, doamnă, pa!

M-am precipitat către baie și am pus rufe la spălat în mașină. Apoi, m-am spălat îndelung. M-am înfășurat în halatul pufos.

Telefonul mă sperie de-a binelea. Cine-o fi la ora asta?!

– Ce faci, privighetoare călătoare? Dormeai?

Era Lili, buna mea prietenă Lili. Avusesem o relație frumoasă cu ea. Vreo trei ani. Lucrurile s-au răcit între timp. Părinților ei nu plăceau, mai ales, pletele mele. Și chitara mea.

– Nu, nu dorm încă. Sărut-mâna, Lili. De-abia am ieșit din cadă. Mai fumez și eu câte o țigară și mă bag în pat.

– Și nu vrei să fumăm împreună? Unde crezi că mă aflu acum?

Mi-e greu titlul de erou...

- Unde să fii... acasă, cred. La tăticu și mămica acasă.
- Ai vrea tu! Sunt la tine, în colț, răsfățatule. Ce fac?
- Doamne, Lili, ești nebună?! Păi, ce mai stai, nu vii la mine?
- E o idee... mă mai gândesc. Meriți tu asta?!
- Hai lasă prostiile și vino... îți fac un șpriț.
- Lasă tu șprițul... am eu Pepsi... am luat și țigări... Pa!
- Mirosea a conspirație... hmmm... mârâii eu.

Mama trebuia că știe ceva... sigur știa. La ea în cameră nu se mai vedea lumină. „Lasă că te iau eu în primire, cucoană!” mi-am zis. Lili intră zâmbitoare în sufragerie. M-am ridicat și am îmbrățișat-o. Ne-am sărutat scurt pe buze.

- N-ai pierdut cheia, observai eu.
- Ce, cheia asta? Ce-s nebună? Credeai că scapi tu așa ușor de mine? Ce face doamna Gina? Am ceva pentru dânsa.
- Mama? Doarme! Vrei s-o trezesc, deși v-ați conversat azi, nu-i așa?
- Ce treabă ai tu? Mai bine spune-mi dacă ai un prosop curat... și pune pizza asta la-ncălzit. Mi-e o foame... Tu ai mâncat?
- Da... dar tot mi-e foame, am zâmbit eu.
- Zău, tu și foamea...
- Da, Lilișor... mi-e foame... de tine!
- Pofta-n cui, pofticiosule! Intru-n baie! Și apoi mai vedem noi!
- Și-apoi mâncăm, mai bine zis, am spus eu.
- Hai, nu fi obraznic, se alintă fata.

Se auzea sunetul dușului. Lili cânta ceva. Mi-o închipuiam sub duș. Molicică și călduță. Cu stropi mari pe trup. Ispita era prea mare. Am intrat timid în camera de baie. Nu prea vedeam, căci aburul era dens. Trupul i se contura ațățător, cu sâinii mici dar obraznici, ce împingeau aerul încins ca niste boboci mici de floare. Lili, goală, era un spectacol întreg. Înaltă, subțire și cu picioare ce parcă îi porneau de sub umeri. Părul ud, blond și lung și cârlionțat i se revărsa pe spate. Tinerețea ei exploda prin fiecare por. Parcă era un fruct copr care abia aștepta să fie cules. Și consumat. Așa, temeinic, pe-ndelete. Ca să-ți țină de foame. De ea. De o femeie adevărată, așa cum știa Lili să fie. Se săpunea temeinic. Își masa piciorul lung sprijinindu-se de cada usă. Se bălăcea ca o rățușcă. Avea un soi de cochetărie în mișcări. O admiram tăcut, cu țigara aprinsă în mână. Mă observă.

- Ce faci aici, nesuferitule? Cum vezi o frumoasă dezbrăcată, te holbezi la ea ca un motan în călduri.
- Mrrr... miau! mă jucai eu.

Acum Lili se clătea. Cu dușul. Brusc, îndreptă jetul de apă către mine. Și eu eram atât de îmbrăcat... S-a dus dracului și țigara și tot. Am venit lângă cadă. Am cuprins-o cu brațele. Trcoul meu ud i se lipea de sâni. Fata se agăța de mine ca o liană. M-a udat iarăși cu dușul. Îl ținea deasupra capetelor noastre. Ne-am sărutat

îndelung. Fata asta mă devora, ce mai... și mie îmi fusese dor de ea. Plimba jetul călduț de apă peste trupurile noastre. Apoi îl fixă în suportul din tavanul băii. Acum ne sărutam cu și mai multă patimă. Nici nu mai știu când am scăpat de șort și de tricou. Am gustat-o pe Lili centrimetru cu centimetru. Am primit pe măsură. Lili știa să-ți ofere tot ce-ți dorești. Și ca bărbat și ca om. Nu mai puteam rezista. Ne-am întâmpinat pe tăcute. Toate clipele lumii parcă încremeniseră scufundate, undeva în densitatea fluviilor de energie pe care le emanam. Și eu și Lili.

– Mi-a fost dor de tine, puiule... murmurai printre sărutări.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Cristian. Te iubesc, dragul meu!

Lili se desfăcuse toată... ca un boboc. Apa curgea în neștire peste noi. Pe Lili o simțeam până în adâncurile trupului ei superb. Mâna ei îmi înșfăcă părul după ceafă. Mă încolăci cu picioarele ei.

– Nu aici, iubitele, șopti cu glasul precipitat. Nu aici... hai în cameră, te rog...

Nedezlipindu-mă de ea, am săltat-o de șoldurile frumoase. Am pășit așa, înlănțuiți și uzi, pe hol. „De n-ar apărea mama” mă gândeam eu. Nici nu mi se părea grea Lili. Am răsturnat-o pe canapeaua din sufragerie.

– Nu, nu aici... hai în dormitorul tău, iubitele!

La fel de ușor mi-am purtat dulcea povară în camera mea.

Acolo, Lili avea inspirație. Și idei.

– Puiule, stai așa, liniștit...

– Ia-mă, Lili, ia-mă cu totul... am zis eu răgușit.

Și m-a luat... Începea spectacolul. Fata m-a încălecat ușor. Și lua de la mine cât vroia. Încet, foarte încet, printre suspine, Lili se contopea cu mine... cu trupul meu... Îi mângâiam tandru sânii răzvrățiți... Lili parcă plutea undeva, suspendată, cu ochii închiși. Îmi mângâia pieptul înfiorat. Se aplecă brusc peste mine.

– Vreau să te simt, Cristiane! șopti ea repede, strivindu-și sânii de pieptul meu.

– Sunt aici, fetiță scumpă!

Șoldurile ei se mișcau din ce în ce mai repede. I-am mângâiat fesele și coapsele. Apoi, s-a răsturnat pe spate, trăgându-mă și pe mine după ea. În tot acest timp, contactul nostru a fost permanent. Eram acum deasupra. O priveam. Vroiam să văd, să văd tot. Și să simt. Avea ochii închiși. Buzele îi murmurau cuvinte de neînțeles. Unghiile ei se înfîgeau în spatele meu. Mă apucă iarăși după ceafă și-mi devoră pur și simplu buzele. M-am oprit o clipă.

– Mi-e tare drag de tine, Lili! i-am șoptit iarăși. Și tare dor.

– Sunt aici, Cristian... sunt a ta! spuse fata. Pe obraji i se scurgeau lacrimi mari și rotunde. I-am sărutat fața. A deschis ochii mari, albaștri și înlăcrimați.

– Mă, golane! Tu nu înțelegi că eu te-am iubit pe tine! Toată lumea știe asta! Numai tu, nu!

Mi-e greu titlul de erou...

I-am închis gurița c-un sărut pătimaș. Tensiunea crește în noi.

– Știu, Lili. Știu și cred.

Absurd, gândeam eu. De ce oare trebuie să spună aceste adevăruri numai în aceste momente?

– Hai, Lili, strigai. Hai să mergem! Hai să trecem dincolo! Sus, sus de tot, iubito! Să rămânem pentru o clipă... măcar o clipă acolo.

Ne-am reliuat mișcările frenetice. Explozia era iminentă. Lili era încordată ca un arc. Fara asta mă simțea ca nimeni alta. O strânsei tare de mijloc. Ea se cambră către în sus. săltându-și șoldurile.

– Hai, puiule! Să zburăm! Hai în țara ta de sus... să plutim acolo numai noi doi. Haide, iubitele! Acum, sus!

Și-am zburat... am plutit... fără răgazuri, fără bariere. Era minunat. Lili mă frământa cu brațele ei fine. Un hohot de plâns o înecă. Eu tremuram tot de plăcere. Fusesem atât de dornic, atât de nesătul... M-am oprit. Eram fericit. „Cât de mult sau cât de puțin ne trebuie ca să ne fie bine!” gândeam. Mi-era un pic jenă de ceea ce gândeam. Fata mi se dăruise toată și eu ce făceam? În afară de plăcere fizică nu-i mai ofeream nimic. Am sărutat-o tandru și afectuos pe gât...

– Offf, Lili, Lili! Nu merit asta! Eu nu ți-am spus nici măcar un te iubesc! Niciodată! De ce oare?

– Termină cu prostiile, Cristian! mă mângâie ea pe părul ud. Ești un prostuț mic și drag!

– Îți mulțumesc, Lili! murmurai

N-am apucat să spun și altceva. Buzele ei îmi căutau gura. Sărutul ei a fost lung, lung de tot. Începusem deja să am reacții.

– Să nu ieși! Să nu pleci, Cristian, te rog! șoptea fata, desfigurată de focul ei dinăuntru. Apoi începu iar uraganul. Ne-am iubit mult, îndelung și cu patimă. Parcă ne redescopeream. Imaginatia noastră nu avea zăgazuri. Cred c-am trezit toți vecinii. Însă nu ne interesa. Într-un târziu, sau mai bine zis într-un devreme, căci zorile se iviseră pe neașteptate, fumam și eu, gânditor, o țigară, veșnica țigară de după. Lili cânta sub duș. Cine știe când mai dormim dacă mă duc și eu acum! gândeam eu.

– Toți?! intră Lili în cameră. Ce mă fac eu cu tine? Nu scap de tine și pace!

– Te-ai gândit tu bine? mă răsfățai eu. Dă-mi papucii.

– Ia-i și marș la baie! îmi spuse ea, întinzându-mi papucii.

M-am executat fără cuvinte. Mișto fată! A sosit la fix! Ce-o mai fi mâine în Balcon? Dar ia mai dă-i dracu'! gândeam sub duș. M-am întors în cameră. Lili fuma stând sub plapumă.

– Auzi, Cristi! Ai ajuns vedetă!

– Și ce? Nu eram? râsei eu, pufăind din țigara pe care i-o luasem ei dintre buze. Bineînțeles c-a fost un gest însoțit de sărutul ei lasciv.

Cristi Pațurcă

– Erai! Nu zic nu! Mi-au adus azi colegele mele de serviciu (lucra la un Institut Dactilografic) o casetă cu tine imprimată de la Europa Liberă, din Piața aia a voastră, la golani, acolo. Colegele mele ți-au recunoscut vocea. Știi, după ce ai cântat la Revelionul acela la Modern Club, mă întreabă mereu de tine:

– Aha! Acum m-am prins de ce ai venit tu la mine! De ce nu le trimiți și pe colegele tale?

– Ai vrea tu, motannule! Ele știu că noi mai suntem încă împreună!

– Și nu suntem? mă răsfățai eu.

– Ei, și cu tine acum! Tu pleci și vii! Eu stau mai mult singură! Că dac-ar fi după tine...

– Dar vino și tu, mamă! Cine te oprește? Uite, vino și tu mâine, adică azi. Te așteaptă Marius la poartă, la intrarea în Universitate! Eu sunt acolo după ora 13. Cu siguranță!

– Am mai eu fost acolo acum două zile. Nici nu m-au lăsat să intru la tine. Spuneau că ai treabă.

– Păi, dacă nu știam că vii! Azi te trec pe tabel. Să ai buletinul la tine!

– Bine! Dar tu nu dormi un pic?

– Sigur, puiule! Vin lângă tine!

Am stins lumina, am programat televizorul să se oprească în cincisprezece minute. Am adormit ca un copil, cu capul pe sânul pietros la Lilianeii.

M-am trezit confuz. Lili mă săruta pe tot corpul. Era grozav.

– Asta da, trezire! murmurai.

– Stai liniștit, Cristi! Cât mai liniștit!

Am cuprins-o cu brațele. Chiar că fata asta era un adevărat spectacol! M-a consumat pur și simplu, până la capăt, cu pasiune și cu voluptate. Îmi cunoaște toate ungherele trupului și le cerceta avidă. I-am răspuns cuminte la toate. Când furtuna s-a potolit, marea calmă a trupurilor și sufletelor noastre se revanșa generoasă peste noi.

Am făcut iarăși un duș. Când m-am întors în cameră, mirosea a cafea fierbinte, a tutun și a trupuri încinse, mirosea a dragoste.

– Hai, ia și tu un sandviș! spuse Lili, arătându-mi farfuria mare, plină cu sandvișuri.

– Nu, nu, lasă! Unde e ceaiul meu?

– Uite-l aici! spuse fata, scoțând de sub masă o sticlă de bere.

– Sărut-mâna, frumoaso! Mulțumesc! spusei, desfăcând sticla.

Mi-am aprins țigara și am tras o dușcă zdravănă de bere.

– Vezi, că eu plec la muncă! spuse Lili, îmbăcându-se. Mă suni tu mai târziu la birou, nu-i așa?

– Te sun, fato! Te sun! Te-aș duce cu mașina dar e la Preoteasa și - uite - mi-ai dat și ceaiul ăsta!

Mi-e greu titlul de erou...

Lili se machia discret într-o oglindă mică.

– Vezi, că azi după-amiază, te calc, acolo, în Balconul ăla! Vin sigur.

– Bine, țiică, voi fi acolo!

– Hai, măcar până la ușă să mă conduci și tu!

– Nu! Mă-mbrac și te conduc până la metrou.

– OK! Hai!

M-am îmbrăcat și am plecat spre metrou.

– Ai fost grozavă! i-am spus eu la gura de metrou.

– Hai, hai, lasă vrăjeala! Că, dac-ar fi după tine, nu ne-am mai vedea cu anii!

Nu mai scapi tu de mine! O dată ai scăpat și uite, trebuie să vin eu să-ți aplic tratamentul forte.

– Și-ți pare rău? mă jucai eu.

– Ce-s nebună? Lasă că mă ocup eu de întreținerea ta!

– Ce, am reclamații?

– Atât îți trebuia! Eu stau așa, neconsolată și tu...? Ai fost în grafic. Acum vino să te pup. Pa!

– Sărut-mâna, Lili! Și... mulțumesc!

– Haida-de! Ce motan avem aici! Vezi, că diseară vin. Pa!

M-a sărutat apăsător pe gură.

– Te-aștept, Lili! Mi-ești dragă, să știi!

Lili se amesteca în mulțimea care cobora de la metrou. Am vrut să-mi aprind o țigară, dar, scotocindu-mă prin buzunare, am realizat că nu mai am și că nici bani nu aveam la mine. Îi lăsasem în pantalonii ceilalți. „Nu-i nimic. Mă descurc eu!” am gândit eu în timp ce am plecat spre casă.

În drum - bineînțeles - magazinul cu de toate al lui nea' Marian mă aștepta.

– Să trăiești, nea' Marian! Bună dimineața! spusei eu vesel, strângându-i mâna.

– Știu, știu, nea' Cristiane! Neața! Uite-le aici: Dreptatea și Românică. (Așa spunea el ziarului România liberă).

– Ca de obicei, ești un sir, nea' Mariane. Adu-mi și un pachet de țigări, te rog.

– Cum să nu, nea' Cristi!? Ce, parcă eu nu știam! Dar cine-i fătucă aceea blondă? Te văzui mai devreme cu ea! Ce faină-i!! Ia și țigările mătăle!

– Mulțumesc, nea' Mariane! Dar să știi că banii ți-i aduc mai târziu sau mâine!

– Ce bani, domnule? Păi, încă mai ai ceva bani aici! Nu eu te-am învățat: lași bani mai mulți aici și când se consumă creditul, te anunț eu. Nu așa ne-a fost vorba?

– Ai dreptate, nea' Mariane! Uitasem! Să-mi spui când să mai cotizez!

– Fii liniștit! Mai ai pe câteva zile! Dar blonda...

Cristi Pațurcă

- Ei... ca orice blondă! râsei eu.
- Lasă, nea' Cristi, că prea le schimbi!
- Ce să fac și eu, nea' Mariane? Dacă nu acum, atunci când? Dacă nu aici, atunci unde? Dacă nu eu, atunci cine? Nea' Marian râse.
- Ce mai e nou, nea' Mariane? Că văd că stai aici și le vezi pe toate! Parcă ești Monitorul Oficial, spusei, răsfoind paginile ziarului România liberă.
- Ce să mai fie nou? Hmm, văd că tu ai noutăți!
- Eu? Ce noutăți să am eu? Sunt destul de obosit și ocupat. Mă duc la Cofetărie să-mi beau cafeaua și să mai răsfoiesc ziarele... și apoi mă duc acasă să trag un pui de somn, că sunt frânt...
- Cred și eu! Muncești din greu seara și mai ales noaptea! Uite, punem pariu că atunci când te-ntorci acasă de la cârciuma aceea căreia îi spuneți voi Cofetărie...!
- Te rog, nea' Mariane, „La birou”. Că dacă nu semnăm condica... l-am întrerupt.
- Așa... când vii de „La Birou” punem pariu că dai pe la mine?
- De ce să dau pe aici, nea' Mariane?
- Lasă, că vezi tu! Gașca din carier de-abia te așteaptă acolo. Ți-au luat-o înainte azi.
- Nu înțelegeam ce vroia să spună nea' Marian. În fine, mie-mi ardea buza după o cafea fierbinte.
- Bine, nea' Mariane! Pe cât punem pariu?
- Pe o bere rece! Și uite, îți dau voie mâine să mi te adresezi prima dată cu nea' Marine!
- Ținea foarte mult la numele lui. Nu suporta să i se spună decât Marian, așa cum îl chema pe el. Din ce în ce mai mirat, am acceptat.
- S-a făcut! Acum am plecat! Salut!
- M-am îndreptat către Birou cu ziarele sub braț. Pe drum m-am întâlnit, în fața lăptăriei, cu câteva femei, țățele din cartier, Radio Șanț:
- Sărut-mâna, doamnelor!
- Nici nu m-au băgat în seamă. S-au întors una către cealaltă. Am ridicat indiferent din umeri și mi-am văzut de drum.
- Fira-ți voi ai dracu' de vagabonzii dracului! În loc să muncească își pierd timpul prin Piața aia nenorocită! auzii eu în urma mea.
- Huo! La muncă, bă, golane! Era Firica, țața șefă a cartierului.
- M-am întors calm. Mi-am pipăit buzunarele și căutam ecusonul, pe care l-am pus în piept.
- Coană Firica, nu se spune „golane”, ci „golanule”! Și nu mai drăcui ca o cucuvea, că te-aude nen'tu Iliescu și te angajează la el pe post de rezervă de țiuitoare sau la desfundat haznaua din gura domniei-sale!

Mi-e greu titlul de erou...

– Hai, plimbă ursu', bețivule, drogatule, curvarule! zicea zgrițuroaica suierând.

– De ce curvar, babo? Că pe tine te-am ratat?

– Păi, ce, nu știi eu? Că vă droghează și vă îmbată Rațiu și Câmpeanu și Coposu ăla pe-acolo și voi mai plecați și cu curve de acolo. Ce, n-am văzut-o eu pe aia blondă de-o duseși la metrou?

•

– Biata, Lili, Dane! Dacă-ar fi știut ea cum era privită de hoăștele ălea!... Mă gândeam la tanti Florica a noastră... Ce diferență!

– Lasă, Cristi, că și eu, aici, la mine-n cartier, am pățit la fel, și eu, și Mihaela, și copiii.

– Sunt convins, Dane! În sfârșit...

•

Am plecat, deci, către Cofetărie. Am avut grijă să-mi scot ecusonul din piept. Golanul inflexibil se strecură discret în buzunarul de la pieptul cămășii. În cârciumă era toată gașca, de-ai casei.

– Ooo! Maestre! A venit maestrul, Golanul șef. Aplauze, vă rog! strigă unul, batjocoritor.

– Lasă, mă, băiatu-n pace! Ce faci, Țacule? Salut!

– Salut, Dănuț! La condică, ce să fac!

Era Dănuț Turcaș, vecinul meu de la demisol.

– Salut băieți! spusei eu, făcând înconjurul mesei ca să dau mâna cu toți. Tanti Mariana, te rog să-mi aduci și mie o cafea lungă!

– Da, Cristi!

– Și un coniac mic! Sărut-mâna!

– Ce faci, domnule vedetă? întrebă Leonard cu subînțeles.

Leo Ursea, Lenș, cum îi spuneam, este un băiat valabil. Nu-mi împărtășea opiniile, dar ne-nțelegeam pentru că ne respectam unul pe celălalt. El nu e comunist, ci mai degrabă socialist. În rest, era un băiat de treabă, cu care destinul n-a fost prea blând. Am fost prieteni în copilărie și ne-am ajutat unul pe celălalt, mai ales pe terenul de fotbal. Dacă aș fi avut talentul și dibăcia lui la fotbal aș fi fost foarte departe. S-a accidentat foarte grav când juca la Rapid. Juca deja la seniori, dar, din păcate, cariera lui a luat sfârșit.

Cristi Pațurcă

•

– Și eu am încercat să fac sport de performanță, dar n-a fost să fie! spuse Dan.

•

– Ce-aveți, mă? Ce vedetă?

– Uita-ți-vă, băieți, ce figură a făcut Țac! spuse Gics în zefleMEA. Are ziarele sub braț și face pe prostul! Hai, măi Țac, ce naiba?

M-am uitat întrebător la ei...

– Da, Cristi! spuse Dan Turcaș. Am citit și noi aici ziarul. Eu știu despre ce e vorba, că vin în Piață, dar ei... Le-am spus și eu și Horia Bălășoiu!

– Ce ziar, mă? Ce tot spui? am întrebat eu, foarte surprins.

– Uite-l la tine-n mână! Ăla! Ia uită-te pe prima pagină! spuse Gicsi la mișto.

Mă gândeam ce poză ar fi putut să-mi pună ziaristii sau ce-ar fi putu scrie despre ziua de ieri! Dar pe prima pagină din Dreptatea nu era nimic. Am aruncat ziarul pe masă:

– Mă, vouă v-a fâtat pisica-n gură azi dimineață? Șase pui în fiecare marți!

– Nu, maestre, am făcut întrerupere de sarcină, la timp. A rămas numai..., zise unul pe care-l cunoșteam din vedere.

– Și care-i ăla? am întrebat.

– Marian ăla, cum dracu' îi spune!

– Marian Munteanu, mă! îi spuse Gics.

– Cristi, jos acolo-n dreapta paginii! mă-ntrerupse Leo.

M-am uitat acolo...

•

– Și ce crezi, Dane?

– Ce ai văzut?

– Nici mai mult nici mai puțin decât titlul mare „Imnul maifestanților din Piața Unirii”! Reține, Dane, din „Piața Unirii”!

– Și ce-i cu asta?

– Este, Dane! Sub titlul cântecului meu era integrat textul integral, cu punctualitate corectă, cu tot, ca la carte! Și de ce, Dane, Piața Unirii? Poți să-mi spui și mie?

– Ei, o fi fost o greșală a vreunui imbecil, care se credea, ca mulți alții, ziarist independent.

– Da, Dane! Dar șmecheria nu e asta! Închipuiește-ți că, pe lângă textul integral al cântecului, în ziarul Dreptatea era și...

– Ce era, măi, publicat?

Mi-e greu titlul de erou...

– Partitura cântecului! Scrisă ca la carte, de un profesionist. Bine, eu știu să citesc o partitură. Dar dacă mă pui să scriu pe note un cântec sunt bătă! Și-n ziar apăruse partitura scrisă ca la Conservator, cu accenți muzicali, cu pauze. Până și încadrarea în gama sol major era perfectă, cu fa diez și cheie. Și textul era scris pe silabe sub portative. Mai rămăsese să scrie acordurile de chitară și orchestra și ansamblul de voci și tacâmul era complet.

– Ei, Cristi! S-o fi găsit vreunul de țărăniști compozitor sau om de muzică sau...

– Nu ține, Dane! Nu e posibil ca un cântec pe care l-am cântat, de exemplu azi în jurul orei 23.00, să apară mâine... pe prima pagină a unui ziar! Scris - repet - ultraprofesionist. Îți aduc ziarul, dacă nu mă crezi!

– Te cred, Cristi!

– Și-apoi, cam pe la ce oră se-nchide ediția unui ziar?

– N-am idee... spuse Dan.

– Îți spun eu! Maxim ora 21! Or, eu am cântat „Imnul Golanilor” în jur de ora 23.00.

– Și... ?!

– Cum și, Dane? Nu vezi că ceva pute? Toate se leagă într-un fel în care nu-mi place! Nu mi-a plăcut nici atunci și nu-mi place - deloc! - acum, după cincisprezece ani! Ah, dac-aș fi avut atunci mintea și experiența de acum...! Tu-ți dai seama că, dacă țineam cont de faptul că ediția unui ziar se încheie la ora 21.00, hai să zic 22.00, cineva - cu misiune sau nu! - a oprit apariția ziarului „Dreptatea” și a refăcut ediția?! Trebuie c-o fi meritat paguba! Și ei se plângeau că nu sunt difuzați... că sunt sabotati la tipografie... c-o fi și-o-nvârti.

– Da, da...! Prin Piață circulau zilnic - nu știu cum și de unde?! - mai ales „România liberă” și „Dreptatea”, se repezi Dan.

– Păi, vezi?! Cum dracu’ să nu spună lumea că eram plătiți de țărăniști? Nu mai ști că în redacția, tipografia și pe banii nu știu cui, a apărut și ziarul - vezi Doamne - Pieții Universității: „Golanul”. Nu mai am niciun exemplar din fițuica aia...

– Nici eu... Dar îmi amintesc de ea... spuse Dan gânditor.

•

Așa deci! Se leagă toate! Mai întâi nenorocirile alea de tabele... cu datele celor care se perindau prin Balcon..., apoi publicarea imediată a cântecului meu și al Laurei Botolan în principalul cotidian al unui partid de opoziție..., atât de repede (câteva ceasuri!) atât de corect scris... și text, dar, mai ales, muzica... Atunci nu-mi puneam aceste întrebări, așa cum mi le pun acum... totuși, ceva nu-mi plăcea. Am

Cristi Pațurcă

plecat în ziua aceea din „Cofetărie” abătut. Sigur, mi-am terminat cafeaua și coniacul. N-am uitat de nenea Marin.

– Tanti Mariana, dă-mi și mie, te rog, două beri reci. La cutie. Și dă-le băieților câte un rând, din ceea ce a băut fiecare.

– Parșivule! șuieră unul. Țsta are bani de-i colcăie prin buzunare...

Nu l-am băgat în seamă... Tanti Mariana îmi aduse o pungă de plastic cu două beri reci la cutie.

– Cât am de plată, tanti? întrebai.

Mi-a spus cât.

– Țe rog să mă scrii pe caiet. Ți-i dau mai târziu!

– Bine, Cristi! Nu-i nicio problemă!

– Sărut-mâna! Mulțumesc!

– Ai plecat, Țac? întrebă Lenș.

– Da, băieți! Salut!

Am plecat trist. Abătut chiar. Mă chinuiau multe...

•

– Ce anume, Cristi?

– Vezi tu, Dane... Eram confuz... Acolo, în anticamera Balconului, nu luam contact cu numa așa-zis normală.

– Cum adică, normală?

– Da, Dane! Normală! Oamenii se duceau la serviciu... Se făceau că munceau... Făceau politică de cârciumă... Cam asta făcea marea majoritate a cunoscuților mei... sau, poate, marea majoritate a populației țării... Noi, cei care ocupam ilegal - eram conștient de asta! - marile piețe ale orașelor, eram puțini... Mult prea puțini. Ne covârșea ignoranța, micimea sufletească... Stii...? În Piață era o pancartă pe care scria ceva de genul: „Somnul rațiunii” - sau națiunii, nu mai știu exact! - care conținea mult adevăr. Aveam senzația unui luptător care intră în arenă ca un perdant indubitabil. Ca un actor care știe, înainte să intre în scenă, că va face ultimul rol al vieții sale.

– Ei, lasă, Cristi! Pentru tine de-abia atunci, acolo... în Piață, a-nceput rolul tău... Și dacă termini cartea asta, vor urma alte proiecte... și altele... și altele... și tot așa.

– Dacă m-ajută Dumnezeu, Dane! Și tu și alți apropiați. Îi numeri pe degete. Sună telefonul. Este mobilul meu.

– Alo?! răspund.

– Cristi...? Ce faci...?

Vocea copilului meu mă înfioară.

– Vlady...! exclamai. Ce faci, tati?!

– Bine... Când mai vii pe la mine? Sau ești supărat pe mine?

Mi-e greu titlul de erou...

- Oh, Doamne, Vlady! Cum să fiu supărat pe tine? Sau ai făcut ceva rău...?
- Ai supărat-o pe mami?
- Nu, Cristi! Sunt cuminte! Acum te pup!
- Și eu te pup, prințule! Ne vedem la sfârșitul săptămânii. Sâmbătă. Vin să te iau. Ai grijă de mama ta!
- Bine, șefu! Pa! Pa!
- A închis. Asta era. Viața îmi hărăzise să stau departe de copilul meu... Și de mama lui, pe care am iubit-o și o iubesc.
- Era fiu-tău?! întrebă Dan.
- Da... Mi-e dor de el și de mama lui. Cred că încă o mai iubesc.
- Păi... Hrisanti... prietena ta...
- Ei, Dane... Asta-i altă poveste... Pe Hrisanti o cunosc demult... de vreo cincisprezece ani... Pe ea o respect mult... o prețuiesc... o... și chiar țin mult de tot la ea. Sorana și Hrisanti se cunosc. Am făcut multe împreună. Petreceri..., chefuri..., revelioane... excursii la munte cu elevii ei.
- Elevii...? făcu Dan.
- Da! E profesoară de limba latină, la un mare colegiu bucureștean.
- Aha...! Dar, dacă nu te superi, de ce ai divorțat?
- Dane... În viața asta a mea am făcut multe tâmpenii... Poate că Piața Univeristății a fost una din ele... poate că enorma mea implicare în campaniile electorale ale lui Constantinescu... și - după cum știi - a lui Băsescu, au fost tâmpenii... Pentru că nu se mai putea... Nici măcar apariția lui Vlady în viața mea și a Soranei nu a remediat grava ruptură ce avusese loc între noi... O poveste urâtă, cu o altă femeie, care mi-a făcut un copil... una bătrână... din Focșani.
- Și e copilul tău...? Pe bune?
- Nu știu ce să zic, Dane... Vorba „ceea” „unii zice că nu, alții zice că da...”!
- În final... unde rămăsesem? Da, știu!
-

Până acasă, pe drum, mă gândeam. Aveam o stare în care suspectam pe toată lumea. „Ce dracului cântăm în Balcon? Dar Laura Botolan asta de unde venise? Din neant...? Dar Barbi? Dar Hurezeanu și Pierre? De Marian Munteanu - M.M.-ul! - ce să mai vorbesc! De unde venise Laura cu acel cântec cu valoare de simbol?

- Este și acum un simbol, Cristi!
- Da... Am ajuns acasă... Mama, ce crezi că făcea în sufragerie?
- Ce?
- Se întreținea cordial, la o cafea și un șpriț, cu cine crezi?
- Cu cine?
- Cu sectoristul! Cu plutonierul Crăciun!

Cristi Pațurcă

– I-auzi! făcu Dan. Și...?

•

– Păi, și...! Crăciun este un tip mișto! Nici pe timpul lui Ceașcă nu era unul dintre aceia care se numesc milițieni și care, din păcate, și azi tot milițieni au rămas. Crăciun este un foarte bun profesionist. Niciodată n-a umilit pe nimeni, iar pe mine - pe vremea adolescenței! - sfaturile lui m-au ajutat. El m-a ajutat mult atunci când eram pe cale să fac prostii. De aceea, îl respect foarte mult. Îi datorez foarte multe. Să-i dea Dumnezeu sănătate! Așa...

– Ooo! Ce onoare! Dom' Crăciun! Sărut-mâna puștoaico! spusei eu jovial.

– Bună, mamă! Uite, și eu... la o tacla cu domnul Crăciun... Bietul de el! L-am pus să facă cafea! N-a vrut să bea și un șpriț.

– Zăăău! De ce nu vreți, domnule?

– Lasă, Cristi! Știi... serviciul!

– Lasă, nea' Crăciune, serviciul! Ce naiba?! Un suc acolo, ceva...

– Un suc, da! Dă-mi un suc!

– Se face! Vine băiatul! Scuze! O clipă!

Lăsai plasa în bucătărie. „Aoleu, ce-am uitat! Berea lui nea' Marian! Nu-i nimic! O las când plec.”

Am turnat sucul polițistului într-o sondă înaltă. Eu mi-am desfăcut una din cele două beri, încă rece. Și bună.

– Mândro, tu ce bei? am strigat-o pe mama.

– Eu am aici, mamă! Cafea!

Am intrat în sufragerie cu cele pregătite, pe o tăviță de plastic.

– Poftim, nea' Crăciune! Uite-aici sucul. Eu am încercat să te corup doar... Așa că n-am cu cine să ciocnesc. Noroc! făcui. Mamă, ce bună e!

Mi-am aprins o țigară, aruncând neglijent pachetul pe măsuță. M-am instalat comod în fotoliu, pufăind tacticos.

– Cristi, mamă, nu-mi dai și mie o țigară?

– Uite, nea' Crăciune, ce-mi face!!! Știi și dumneata că n-are voie. Așa îmi face-n fiecare zi... Cum dispar din cameră, zdup, îmi trage din pachet câte două. Cred c-a strâns acolo, pe la ea prin cameră, vreo două pachete.

– Păi, dacă tu umbli teleleu cu zilele... Nu, zău, domn' Crăciun... ce, o țigară... așa, una pe zi, la cafea, îmi face rău? Că doar n-o fi foc.

– Lasă, Cristi, și tu... Hai, dă-i și dânei o țigară, spuse sectoristul zâmbind și-i întinse propria brichetă... apoi își aprinse și el o țigară.

– Da, domnu' Crăciun, reluă mama, umblă teleleu. Abia dacă-l văd la trei zile. Vine și dimineata, doarme un pic - dacă nu vine cu vreo fată - și apoi, cine-l mai vede? Nu zic... Eu nu duc lipsă de nimic. Îmi gătește... îmi lasă mâncarea în frigider... mai spală rufe...

Mi-e greu titlul de erou...

– Ei, lasă, că nu spăl eu! zisei. Spală mașina. Iar mâncarea fierbe singură... Ce, suflu eu în ea...?

– Și zău dacă-l înțeleg! nu se lăsă mama. Ce-o face el acolo, în Piața aia... cu golani ai... cu nespălații ai...? C-am văzut eu la televizor. Bine le-o zis Iliescu! De ce nu-i amendați dumneavoastră pe toți ai din Piață? De ce nu-i goniți acasă?

Plutornierul Crăciun zâmbi subțire:

– Haideți, doamnă Pațurcă... Nu-i așa ușor...

– Și-apoi, mamă, făcui, nici n-ar avea tipărite atâtea procese verbale pentru amenzi. Cât despre personal - milițieni adică - ce să mai vorbesc...? Nu-i vorbă,ăștia care ar fi trimiși să ne ridice din Piață sunt profesioniști, nu-i așa? Bat cu sârg! Vorba aceea: ca la miliție.

Crăciun clătină din cap îngăduitor.

– Cristi, Cristi... Tot limba ascuțită ai! Nici nu mă mir că ești acolo în Piață...

– Păi, mă știi de azi, de ieri, nea' Crăciune?!

– Asta e! Că te știu de copil. Câte castne n-am luat de la șefii mei pentru tine și gașca ta! Ce draci de copii! Cât ați fost mici, treacă, meargă... dar când v-ați făcut diteai găliganii, s-a terminat! Și noaptea mă chemau pentru voi... Bairame, cum le ziceați voi... muzica tare cât casa... ați fi fost în stare s-o țineți așa trei zile și trei nopți. Dar știi bine, Cristi, nu v-am „ars” niciodată. Nicio amendă. Și mă chemau toți dracii ai mari... Toți coloneii și generalii, vecinii tăi...

– Știu, nea' Crăciune! Știu, și-ți mulțumesc pentru asta! Dar, când mă duceai la secție - pentru verificări, vezi Doamne! și după mă puneai să scriu tot felul de bazaconii, cum era? Eu oricum scriam cai verzi pe pereți. Și așa băieții mă credeau „bingonitor”. Și atunci când terminai... cu mine, ieșeau din birou și... apăreau ai urâți și răi, care mă-nghesuiau de-mi mergeau fulgii... Apoi te-ntorceai și, mirat (ha,ha!), le spuneai că-i o confuzie. Și ne dădeai drumu'...

– Bine le făceai, dom' Crăciun! sări mama. De ce nu le poți face așa și acum? Să se lase de Piața aia... Eu și sectoristul, radiam copios uitându-ne complice unul la altul.

– ...și să ne ducem la muncă, nu-i așa? Nu ține, mamă! Că tot plătesc Rațiu și Câmpeanu, n-avem treabă! Și-așa, domnu' Crăciun... Mai na, na... mai o urecheală...

– Și ce-ai fi vrut, Cristi...? întrebă omul. Să vă fac dosare penale? Să vă bag la pușcărie? Că ai mari asta-mi cereau. Eu am copii, știi bine... de vârsta voastră. Am crezut că e mai bine să te trag un pic de urechi. C-o luaseși rău, să știi! Cu ai... cu golani ai - scuză-mă! - derbedei ai.. știi, cu tâlhăria din parc. Știu, știu, nu te enerva! Și-atunci știam că tu nu ai participat. Că dacă era așa, tot la pușcărie, cu ceilalți, ajungeai. Mai bine c-am stat de vorbă cu tine. Și că m-ai ascultat. Vezi, nu-i mai bine așa? Cu muzica ta, cu prietenii tăi...

Cristi Pațurcă

– Da, nea' Crăciun, așa e! și-ți mulțumesc iarăși pentru asta! Și pentru toate celelalte... Când s-a-mbolnăvit mama... când...

– Lasă, Cristi! N-am făcut decât ce trebuia! Dar aia cu congresul lui Ceaușescu a fost monumentală! Îmi venea să te strâng de gât! Trei zile de consemn am avut! Trei! Și eu și băieții mei. În mașină... în frig... în preajma casei tale. Cu alte câteva mașini cu securiști în cârcă. Ne supravegheau și pe tine și pe noi. Țștia de la miliție.

•

– Ce este cu congresul, Cristi! făcu Dan mirat.

– Stai să-ți spun, Dane! Congresul XIII sau XIV... dracu' să-l ia care... a avut loc prin noiembrie '89, parcă...

– Parcă... spuse și Dan. Nu mai știu exact.

– N-are nici o importanță, Dane! Ei bine, eu aveam, în perioada aceea, niște concerte prin cluburile tineretului din București. O dată pe săptămână câte un concert în fiecare club. Pe rând. Așa că stațiile și boxele le luasem pe inventar. Pe numele meu. De la Preoteasa. Erau niște boxe enorme. Șase bucăți de 100W fiecare. Și, ca să-mi fie mai ușor... să le întrețin, etc, după cântare, le duceam la mine acasă. În curte. Îți dai seama că făceam și probe de sunet cu ele. Îi albisem de tot pe bătrânii securiști, vecinii mei. Într-o zi, pe la 9 și ceva dimineața, în timp ce mâncam și sporovaiam cu mama, mi-a atras atenția radioul din camera ei. Mai bine spus, ceea ce transmitea „România actualități” sau cum dracu' îi zicea atunci.

– Ce transmitea, Cristi?!

– Păi, Dane, nici mai mult, nici mai puțin decât congresul lu' henț. În direct!

– Da! Și...

– Păi da! Atunci mi-a venit o idee de zile mari... nefilozofică.

– Ce! făcu Dan.

– Dane, nici mai mult nici mai puțin... am conectat radioul, jos în curte, la ditamai sculele... În toate cele șase boxe.

– Mă, da' nebun ești! spuse Dan.

– Păi ce-i o noutate? Parcă tu nu știi...! Așa... Îți dai seama că bubuia toată strada. Tot cartierul. Vecinii pe la geamuri. Alții pe la porți. Trecătorii ocazionali aproae că fugeau, îndepărtându-se grăbiți. Măturătorii au dispărut rapid. Cu tomberoane cu tot, lăsând frunzele în grămezi... pe mijlocul străzii. Eu mi-am aprins tacticos o țigară și am ieșit în fața porții, fumând nepăsător. Chiar că se auzea de-ți cădeau dinții... „Da, mă lumineai eu. Chiar așa!” Îmi mai venise o idee...

– Alta?!

– Alta, Dane! Stai să-ți zic! Aveam acasă, tot pe inventar, niște discuri de muzică „despre și cu tovarășu”. Pick-up aveam... Și ce crezi că fac?!

– Ei, nu e greu de ghicit! râse Dan.

Mi-e greu titlul de erou...

– Bineînțeles! Știam și eu că atunci când nu vorbea Ceaușescu transmiteau în direct așa, cam din juma' în juma' de ceas. Și ce mi-am zis eu? De ce să se plictisească lumea din Cotroceni până când vorbește tăicuțu' sau măicuța? Ia să le dau eu discotecă!

– Și-ai băgat și pick-up-ul prin stație!

– Exact, Dane! Am așteptat să termine imbecilul ăla care vorbea la congres.

A terminat și...

– Și...?!

– Și? „Partidul, Ceaușescu, România”, Dane! Tare de tot! La maximum de volum.

Deodată, s-a apropiat un ARO 244 alb, cu număr mic, cu patru persoane în mașină. Au parcat pe constrasens, ceva mai încolo de casa mea. Eu mi-am aprins o țigară. E drept că nu mai eram așa liniștit. Două Dacii break - una verde închis, alta albă - au parcat și ele vis-a-vis. Toți vecinii au tulit-o. Au zăvorât geamuri, porți... Tot! Strada chiar că era pustie. Mă uitai pe la ferestre. La perdele. Câte un colț era tras. Capabili vecini. Din Dacia albă coborâra doi tipi. Unul tânăr, vreo 30 de ani, și altul mai în vârstă.

– Ia zi, mă, tu stai p-aici? mă luă scurt cel în vârstă.

– Bună ziua, stimate domn! făcui eu. Nu, nu stau p-aici ci chiar aici! Pe cine căutați, vă rog?

– Mă, de unde se aude muzica asta? zise cel tânăr.

– Păi, se-aude din curte. De la mine din curte.

– Și cum cântă, mă, așa tare? țipă el.

– Poate vreți să spuneți la ce cântă, nu! țipai și eu să acopăr decibelii. La aparat! La stație!

– Și cine a pus-o?

– Eu am pus-o!

– Păi, să știi c-ai pus-o! țipă moșul. Acum dă-o dracului mai încet sau închide-o.

– Nu pot acum! făcui eu.

– De ce nu poți, mă?

– Atunci când s-o termina dânsul, e chiar ultima bucată! răspunsei.

Avură noroc! La nici zece secunde, cântecul se termină. Între timp, o altă Dacie 1300, roșie, se apropiase prudent de pe strada din fața casei și a trecut mai departe. Pe Crăciun l-am zărit la volan. M-am întors către cei doi.

– Nu ți-am zis, mă, să-l oprești dracu' odată, se enervă cel în vârstă.

– Nu-i nevoie! Se oprește automat. După ultimul cântec. Și de ce să-l „opresc dracu' odată”? Nu vă place muzica asta?

– Păi... mmm... ne... ne place! Cum dracu' să nu ne placă! se bâlbâi cel tânăr.

Cristi Pațurcă

– Măi, lasă-l în pace pe dracu' ăsta! N-ai văzut că s-a apărât singur. După ultimul cântec. Acela cu „Partidul...”.

– Am auzit! Am auzit! se repezi cel tânăr.

Cel mai în vârstă tăcu studiindu-mă cu atenție.

– Bine! continuai eu impasibil. Știți, nu-i așa, ce înseamnă ultimul cântec...?

Bătrânul tăcea în continuare, zâmbind imperceptibil.

– ...Nu. Nu știu, spuse tânărul.

– „Cântecul Lebedei” am răspuns. Știți, atunci când lebăda e pe moarte, cântă un cântec. Singurul ei cântec din viață. Ultimul...

– Bine, mă! făcu el împăciuitor. Ai înnebunit vecinii. Să fie ultimul, da?

– Dea Domnul! râsei eu. Dar, în definitiv, cine sunteți dumneavoastră? Și ce doriți? Tânărul dădu să mă repeadă. Bătrânul îl opri.

– De la Miliție, spuse el calm. Eu sunt colonelul Matei, iar dânsul este locotenentul-major Stoica. Măi, băiete, tu ai acte?

Aveam actele în geaca din piele cu care eram îmbrăcat.

– Sigur că am! răspunsei.

– Pot să le văd și eu? mă întrebă, tot calm, scoțând și el legitimația.

Făcurăm schimb de acte.

– Și era de miliție, Cristi? mă întrerupse Dan.

– Măi Dane... acolo așa scria! Mă rog... Ce crezi, că eu știam de unde sunt? Sau ce hram poartă? Știam, dar așa era jocul.

– Bine! spuse Dan. Continuă.

– Da...

Mi-a înapoiat actele privindu-mă în ochi:

– Mă, puștiule, mă!... E păcat de tine, mă! Pari băiat destupat... Stai în banca ta! Nu vezi că ai deranjat vecinii...

– Care din ei? De la Apus sau de la Răsărit? am întrebat eu candid.

– Și pe unii și pe alții..., răspunse prompt.

– Da! zic eu. Românul deștept deranjează pe toată lumea...

M-a măsurat lung.

– Da, puștiule! Dar ai grijă de tine... De altfel, noi doi o să ne mai întâlnim.

Cel tânăr se uita contrariat. Când la mine, când la șeful lui.

– Spune-mi, tu ai servici? Că legitimația de la servici nu ți-am văzut-o.

O sfeclisem. De vreo două săptămâni nu mai aveam serviciu. Îmi dădusem demisia de la Institut. O poveste lungă și urâtă, cu secretarul de partid. Decretul 141 te trimitea la pușcărie dacă nu aveai serviciu. Cel puțin trei luni. Nici azi nu-i abrogat.

– Nu e! întări Dan. Dar ce bine ar fi să se aplice! Să vezi tu ce de oameni ar pune osu' la muncă. Ei vor, băieții... dar unde?

– Da, Dane!

Mi-e greu titlul de erou...

I-am răspuns evaziv:

– Nu... Adică, știți... Eu sunt în concediu...

– Mda...! Spune-mi, te rog, locuiești demult aici? În casa asta?

– Păi, aici m-am născut! exclamai eu. Acum 27 de ani.

– Și aici la parter cine stă?

– Stă familia generalului Ilie Mihai. De la dumneavoastră... de la securitate!

Pardon. De la Miliție!

A zâmbit omul subțire...

– Și... continuă el, sus, la etajul unu?

– A stat amiralul Caraman. Tot de la se... Miliție! A fost prieten bun cu tata... mai sunt și acum. Păcat c-a plecat de-aici. Eu am copilărit cu Mircea, băiatul lui. Acum, la etaj, stă tot un colonel. În rezervă. Tot de la dumneavoastră. Îl cheamă Cornel Mărgăoan.

– Puștiule, ai un stil aparte de a vorbi. Așa... un stil aparte de a lua oamenii peste picior... Ești un pic bâlbâit, nu-i așa?

– Ei, puțin! Bâlbâit de-a binelea! La fotbal, atunci când înscriu, știți cum strigă prostimea din galerie?

– Nu...

– Bâlbâilă și Paparu'! Pe cuvântul meu!

– Puștiule, mă strânse el tare de antebrățul mâinii stângi, te joci cu focul. Dar acum te iert și nu uita: noi o să mai vorbim.

Tânărul era uluit. Nu înțelegea chiar nimic.

– Acu' să mergem, Stoica!"spuse către tânăr. Deci, puștiule...

– Ce puști, tovarășe colonel? Că-i mai mic decât mine doar cu doi ani. Putea să fie el în locul meu...

Până să-i închidă gura colonelul, îl plesni-i urgent.

– Eu! În locul dumneavoastră? Niciodată!!! Mai bine mort!

– Decât comunist! râse Dan.

– Iar mă-nterupți, Dane? Ce naiba?

– Iartă-mă! Pentru mine, ca și pentru mulți alții, a devenit un automatism.

– Bine! Pe-atunci nici nu exista cântecul!

– Mă Stoica, te-am învățat până te-ai...

– Obişnuit, tovarășe! sări el.

– Tâmpit, mă! Te-ai tâmpit! Hai, du-te la mașină. Spune-i lui Cristescu să se țină după noi.

Stoica plecă. Se duse mai întâi la ARO. Vorbi ceva cu cei din spate, apoi se sui în Dacia albă.

– Deci, cum îți spune...?

– Cristian! Cristi! Parcă nu știți...!

Cristi Pațurcă

– Da, așa! Deci, Cristi, fără stație, fără muzică, fără zgomot. Ne-am înțeles? spuse el, întinzându-mi mâna. I-am strâns-o cu putere.

– Dar, domnule colonel, eu credeam că lucrurile astea se fac la lumină, cu zgomot chiar! Doar e congresul partidului, nu-i așa?! E sărbătoare! Cum credeți că am să ratez cuvântarea...

– Taci, mă, din gură! îmi azvârli el mânios. Gura asta o să te bage în belele.

– Cum credeți! Numai că eu vă anunț: cuvântare tovarășului Ceaușescu o vor asculta cât mai mulți oameni din cartier. Știți, ei sunt bătrâni, bolnavi, nu toți au radio sau televizor. Și-apoi, să nu uităm că mare parte s-au bătut pentru înflorirea socialismului în țara noastră. Activiști de partid,... securiști,... milițieni.

Matei, bătrânul colonel Matei, zâmbea amar.

– Știi, Cristi, aş putea să te iau acum cu mine...

– Nu puteți, domnule colonel! N-aveți mandat!

– Nu asta ar fi o problemă! Dar...

– Spune-ți-mi, domnule colonel pentru dumneavoastră - vreau să spun, pentru instituția pe care o reprezentați - Pațurcă Cristian a devenit un caz?

– Nu știu... Poate... Eu n-aș vrea să fie așa, dar... Ai tăi cu ce se ocupă? schimbă el vorba.

– Tata pensionar la Constanța. Divorțat de mama și recăsătorit acolo. Mama, e sus, în pat. E paralizată de 5 ani. Doriți s-o veneți?

– Nu, nu! murmură colonelul gânditor. Cine are grijă de mama?

– Eu. Sora mea nu este cu noi! De 4 ani!

– Bine, flăcău! Bine!

– Dar de ce întrebați toate astea? De ce încercați să mă domoliți? Să aveți, oarecum, grijă de mine, domnule colonel Matei?

– Știu și eu... ? Cred că-mi ești simpatic... Dumnezeu știe... Poate... Șii, am avut și eu un flăcău...

– Ați avut...?!

– Da! spuse el. Ar fi trebuit să aibă acum vârsta un picuți mai mare ca a ta...

– Îmi pare rău, domnule colonel...

– Da... Asta e... Reține: nu vreau ca tu să devii un caz.

– De ce? Pentru că vi s-ar repartiza spre rezolvare?

– Și de asta! Nu uita că nu suntem o institutie de binefacere.

– Dar sunteți peste tot! exclamai eu.

– Mai ai puțin și te vei coace și tu la minte! Și vei înțelege. Îți admir curajul, dar te-aș ruga să ți-l folosești cu înțelepciune. Du-te și cântă! Cântă bine și frumos! Cântă din suflet... și pentru suflet! Folosește-ți curajul! Îl ai din plin!

– De unde știți dumneavoastră că un știu să cânt?

– Ai început să fii obraznic! mă certă în glumă. Locul tău e pe scenă. Mai vorbim. Cu bine! Te caut!

Mi-e greu titlul de erou...

- Sunt convins, domnule colonel de miliție! Apăsai pe cuvântul miliție.
- Se îndreptă spre Dacia albă. Abia apucă să se urce, să închidă portiera. Stoica porni motorul. Mă apropiiai în fugă de mașină. Crăpă ușa și întrebă:
  - Acuma ce mai vrei, mă?!
  - Domnule colonel... dumneavoastră mergeți la cinema...?
  - Da..., când am vreme... dar de ce mă-ntrebi?
  - Vă-ntreb pentru că știu un film nou, apărut... nu știu dacă a și dispărut... românesc, de-al nostru. Neapărat trebuie să-l vedeți. NU trebuie să-l ratați.
  - Ce film, mă! Ce film! N-auzi că n-am vreme?
  - Pentru ăsta, vă garantez că veți avea! Se numește...
  - Ei, cum?!
  - „Noiembrie, ultimul bal”, domnule colonel!
- Tânărul Stoica dădu să sară din mașină. Colonelul îl opri nervos.
- Dă-i drumu’, Stoica! urlă el.
- Mașina demară în trombă. La fel și ARO. Rămase Dacia verde închis. Mare scofală! Filaj pe față. La intimidare. Nu mai puteam eu!
- De ce-mi povestești toate astea, Cristi? mă-ntrebă Dan. N-au nicio legătură cu Piața Universității.
- N-au...?! Ce spui tu, Dane? Oho-ho, și-ncă ce legătură au!!! Ai să vezi tu, ajung și acolo. Dar ce s-a-ntâmplat atunci, în 1989, avea legătură cu Balconul. Cu tot ce mi s-a-ntâmplat mie. Și la Revoluție, în 21 decembrie, și mai târziu, în Piața Universității.
- Bine! spuse Dan gânditor. Eu îți spuseseam să vorbim strict despre Piața Univeristății. Despre cum ai văzut ori perceput tu fenomenul de acolo... de sus... din Balcon... din interior.
- Bine, Dane! Uite cum facem! Eu îți povestesc tot ce cred că are legătură cu mine, cu Piața... așa cum ai spus tu, sunt convins că, dacă mă vei asculta cu răbdare, până la capăt, te vei convinge că am dreptate. Pentru că, Dane, pentru mine, prezența mea cu sufletul, cu mintea și cu cântecele mele în Balcon, are rădăcini indestructibile în 1989. A fost argumentul covârșitor pentru ca să fiu în Piață. Oare cântecele depre care, maestre, urmează a-ti povesti: Golan post-mortem, Vivat Golan etc. le puteam compune dacă n-aș fi fost electrizat de curentul ’89? Ce vroiam eu, personal, în Piață? Cum ce? Exact ce vroiați și voi! Și asta am spus cu cântatul. Trebuie să se știe ce m-a mânat către Balcon, către cei din Piață!
- Mda, făcu Dan. S-ar putea să ai dreptate.
- Am, Dane! Ai să vezi că am! Uite, ceea ce ți se va părea că nu intră „în subiect”... că nu se „pupă” cu intenția ta de editor, nu publici și basta! În fond, e mai bine să avem ce „tăia la montaj”! râsei eu. OK!
- Bine! continuă...

Cristi Pațurcă

Am să mai rămân un pic în '89. Așa că, ascultă-mă.

Mi-am turnat o halbă. Lui Dan i-am umplut „pântecosul”.

– Așadar, „Noiembrie, ultimul bal”. Nici n-am văzut filmul, Dane... În fine, după ce au plecat securiștii mei dragi, am urcat în casă. Mai erau vreo zece minute până la magistrala cuvântare.

– Știu ce-o să urmeze! Ori își dă demisia cel mai iubit conducător - nu știu de ce n-a făcut-o nici azi?! - ori îl mierlescăștia. Ăștia ai lui! Ai să vezi, mamă!

– Hai, Cristi...! Las-o! făcu Dan. Știai tu atunci?

– Păi ce, tu nu știai, Dane? Și nu uita că, în vara lui '89, defilarea de 23 August a avut loc în fața Casei Radio. Iar securiștii care împânseau zona, aveau centrul de comandă la Preoteasa. Vis-a-vis.

– Și?

– Păi ce, Dane? Ce, crezi că n-am stat și noi de vorbă cu ei?! Niște oameni, și ei! Nu zic că mi-ar fi spus mari secrete. Erau veșnic obosiți, nemâncați, hăituiți de șefi. Ba chiar erau mai stresați ca mine. Eu, gură mare, cum mă știi, nu mă sfiam să critic în stânga și-n dreapta.

– Am imaginea...râse Dan.

– ...și să ști că, uneori, râdeau și ei pe înfundate, la bancuri cu nea' Nicu. Bine, acum să termin cu '89.

În seara aceea, de fapt, în după-amiaza aceea, m-a sunat Marius. Era alarmat:

– Ce faci, mă? m-a întrebat la telefon.

– Ce să fac? Mă pregătesc de repetiție. Tu unde ești?

– La Preoteasa! Fii atent! Nu ieși din casă. Sub nicio formă. Vin eu acum la tine.

– Ho, mă! Ce, dau turcii?

– Au dat! Ei, pe aici... și tu de dracu'!

– E negru rău?

– Al dracului! Stai acolo că vin acum!

– Băi, băi, Marius! Stai așa! N-am țigări! Mai am vreo două și...

– Am luat eu, mă! Și țigări și bere! Mă aduce Sorin Perținelu cu mașina. Pa!

– Salut! Închisei eu.

Sorin Perținelu și Mihaela. Aveam să le fiu naș de cununie.

Telefonul sună din nou... Nimeni. Probabil ca mă luaseră băieții în colimator... Mare scofală.

Auzeam glasul lui Marius pe scări. Vorbea cu Sorin. Ușa mea nu stă niciodată încuiată, arunci când sunt acasă, iar pentru Marius nici atât, așa că băieții intrară.

– ...dementul ăsta, că altfel nu pot să-i spun, l-a amplificat pe Ceașcă-n tot carieru'. N-ai văzut boxele jos, Sorine?!

Mi-e greu titlul de erou...

– Noroc, făcu Marius către mine. Cum ai făcut, mă, de l-ai băgat p-ăla prin stație?

– Simplu! am răspuns. Salut Sorine!

– Salut! făcu Sorin. Ce faci, Cristi?

– Prostii! Asta face: prostii! Sărut-mâna, mamă! spuse Marius și o pupă pe mama.

– Așa e, mamă! spuse ea. Eu îi tot spun. A fost și securistul pe aici, dar el...

– Ei, nici așa, mamă Gina! Că doar nu-l las eu! Uite, mă, și plasa asta! De la nea' Hoge. De la bar. Sunt niște pui, crenvuști, ouă... țigări... alea, alea.

– Bine, mă! Da' acu' stați și voi pe-aici... pe unde v-o fi bine.

Se auziră bătăi în ușă. Se duse Marius să deschidă. Auzii un dialog. Marius intră în cameră:

– Cristi, te caută cineva. Vrei să vii puțin?

– Păi, să intre aici! trăsei eu de timp, ca să pricep ce semne îmi făcea Marius.

– Gaborii! Garda! citeam pe buzele lui.

Am făcut semn c-am priceput. M-am dus la ușă. Afară, în fața ușii, nea' Crăciun. Îmbrăcat în uniformă. Era însoțit de un coleg.

– Bună seara! Sunteți Pațurcă Cristian?

– Da! Desigur! Eu sunt acela! răspunsei.

– Sunt plutonierul-major Craciun de la Circa 17 Miliție. Sunt sectoristul dumneavoastră...

– Știu! V-am recunoscut...

– Da! Dânsul este plutonierul Dobre. Vă rog să ne însoțiți la Circa 17 Miliție.

– Acum... seara... Parcă știam că...

– Domnule Pațurcă, da! Acum seara!

– Bine! spusei eu. Numai să mă îmbrac.

– Vă așteptăm!

– De ce nu intrați în casă?! Pofțiți, vă rog!

– Nu, nu-i nevoie! Crăciun mă privea fix. Ochii lui exprimau un reproș mut. L-am înțeles. Acu' chiar i-o făcusem. Ei, fie ce-o fi! În timp ce mă-mbrăcam și mă-ncălțam, Marius îl întrebă:

– Pot să-l însoțesc?

– Dumneavoastră cine sunteți?

– Marius Ailenei. Colegul lui de formație și impresarul. Pofțiți!

Nea' Crăciun îi răsfoi cu atenție actele. Era încruntat.

– Da, bine! Dar numai până în sala de așteptare!

– E cazul să iau și astea cu mine? întrebă Marius arătându-i plasa.

Cristi Pațurcă

– Ia să văd ce-i aici! spuse subofițerul controlând prin plasă. Da! Este cazul să le luați cu dumneavoastră. Minus berea. De celalte sigur o să aibă nevoie. Din păcate.

Mă albisem.

– Acum, ca să fie ca-n filmele americane, îmi citiți și drepturile? făcui haz de necaz.

– Vă rog să terminați cu glumele! Nu e cazul! și mai reperor, că n-avem timp.

– Da, imediat! Aveți dreptate! În România, chiar dac-ați vrea să citiți drepturile, n-ați avea ce să-mi citiți...

Mama plângea în brațele lui Marius. Sorin era mut. Mă privea compătitor.

– Lasă, mă, că nu mor eu... mă, Sorine, mă...

– Știu eu, Cristi...

– Mama, te pup. Ținem legătura cumva.

Coborâram scările-nguste. Eu încadrat de cei doi milițieni. Crăciun încă mai avea plasa mea în mână. La poartă, cunoscuta mașină ARO DE MILIȚIE. Cu zăbrele și încuietore care se deschide numai dinspre exterior.

– Pațurcă Cristian, ia-ți plasa. Că doar n-am să ți-o car eu! Pofitim!

Marius întinse mâna s-o ia el.

– Lasă-l, domnule, că nu dumneavoastră aveți nevoie de ea. Vă rog s-o luați, Pațurcă Cristian. Așa...

Descuie ușa lată din spate.

– Hai, intrați aici! Am să vă aprind lumina. Și sper să n-am surprize!

Sigur vecinii mei urmăreau scena, de la porți. Alții cu bucurie... Unii cu tristețe. Le-am făcut un semn mic. Mașina se urni cu greu. Deh, un hârb. Mă repezii la sacoșă. Bineînțeles! Înăuntru am găsit o foaie împăturită, atât cât să-ncapă în podul palmei. O jumătate de A4. Am deschis biletul în grabă. Șoferul nu se uita în spate. Îl ținea de vorbă Crăciun, arătându-i ceva către înainte.

„Prietenii tăi s-au supărat pe tine la ultimul chef! Nici eu n-am putut să-i împac. Sunt supărați și pe mine. Dacă dorești să mai dregi ceva, vezi cum vorbești. Eu mă descurc cu ei. Și nu mai bea atât! Sună-mă când ești liber. M.”

Biletul era scris la mașină! L-am dat pe furiș și lui Marius...

– Ai înțeles, nu-i așa? șoptii printre dinți.

– Da! răspunse Marius, la fel de încet.

– Cum prinzi momentul, te duci la WC, uzi biletul, îl arunci și tragi apa!

– OK! șuieră Marius.

Aproape de sediul Militiei, la o curbă, Crăciun se întoarse cu ochii la mine. I-am făcut semn din cap că e-n regulă. A văzut semnul meu. Ajunși la Miliție, coborâram în fața camerei căpitanului de serviciu.

Mi-e greu titlul de erou...

– Domnule Ailenei, îi spuse Crăciun lui Marius, puteţi sta aici, în sala de aşteptare. De fumat, se fumează afară.

– Durează mult? întrebă Marius.

– O să vă ţinem noi la curent. Plasa cu alimente rămâne aici, la dumneavoastră. Paţurcă Cristian, dumneata mergi cu mine. La etajul doi! spuse, în așa fel încât să-l audă şi Marius. Hai, urcă.

Am urcat două etaje. Am intrat în biroul lui nea' Crăciun. Mi-era bine cunoscut. La birou, un individ în jur de 40 de ani. Avea un început de chelie pronunţat.

– L-am adus, tovarăşe Cristea!

– Mda... spuse el, ridicându-se. N-avea mai mult de 1,75 metri. Foarte vânjos însă. Ochii parşivi îi jucau în cap. Ochi fără de culoare. Am încercat să-i prind privirea. N-am reuşit. Avea privire de şarpe. Alunecoasă şi piezişă. Aşa că m-am uitat la costumul său impecabil.

„Aha! mi-am zis. Iată-l pe unul din prietenii mei de bairam.”

– Ia să vedem ce avem noi aici... murmură el, în timp ce se apropia de mine, cercetându-mă ca pe o insectă... ca pe o ciudăţenie:

– Cetăţene Paţurcă Cristian, tovarăşul Cristea vrea să-ti pună câteva întrebări, spuse Crăciun.

– Tovarăş...? Cu mine? Poate cu dumneavoastră, domnule Crăciun! spusei mirat.

Fulgerător, mi-am încovoiat mâinile încătuşate peste stomac. Fusese un pumn teribil, în stern. Aplicat profesionist. „Tovarăşul meu” Cristea nu se juca. Urmă imediat o lovitură cu latul palmei în ceafă. În secunda doi mă aflu cu nasul în pantofii lui.

– Vezi, bibicule, ce faci, că te loveşti la cioculeţ. Şi-mi murdăreşti pantofii. Cum îţi permiţi, mă, beţivule, să vii în halul ăsta la Miliţie?! Hai, scoală, jigodie, tu-ţi gâtu' mă-tii! Scoală, mă, n-auzi?!

M-am ridicat cu greu. „M-a făcut beţiv...! Doamne, doar nu cumva o fi aflat de biletul de la Crăciun!”

– Şi zi așa, mă... Așa... Tu ești ăla de-l îngâni pe tovarăşul comandant suprem, ai? Pe tovarăşul Nicolae Cea-u-şes-cu, ai? silabisi el. Să-l batjocoreşti tu, mă, nesimtitule! Ai să spui şi ce-ai supt de mă-ta aia curvă.

Biata mama! Dac-ar fi ştiut ea...

– Nu ştiu ce să vă spun, domnule... N-am idee despre ceea ce vreţi să aflaţi de la mine.

El se plimba în jurul meu. Buf! Un pumn în ficat. Pe la spate. M-am sprijinit cu braţele de birou, răsturnând un scaun.

– Varză te fac, mă! Varză cu carne, mă! Tu-ţi paştele mă-tii! Trecu la birou. Se așeză.

Cristi Pațurcă

– Stai, mă, jos. Jos, mă, n-auzi? urlă el.

M-am așezat.

– Bine, hai! Ia aici un pahar cu apă. Hai, ia și bea. Așa... Și zi așa, ai? Faci mișto de șeful ăl mare...! Îl bagi în stație... Îl amplifici în zeflema, ai! Uite, dacă spui tu aici tot ce trebuie, uite, îți promit că scapi ușor. Că la pușcărie tot te duci, asta e clar! Uite-aici mandatu'! Flutură o hârtie. Ei, ce spui, șefu! Ia aici hârtie și pix. Scrie acolo, pe bune, ce intenții aveai tu cu cuvântarea minunată... adică nu... cum să zic, nu cuvântarea, cu tovarășul Ceaușescu...

– Cu mine nu-i tovarăș! Poate cu dumneavoastră...

– Tot nu te lași, mă! urlă el. Mă, uite aici! Scoase dintr-un sertar un baston de cauciuc. Îl vezi pe ăsta? Îl cheamă Cristinel! Ca și pe tine! Fii atent: eu am să ies. Tu rămâi aici și scrii tot ce trebuie. Când mă-ntorc, vreau să ne-mprietenim, ce zici?

Se ridică, cu bastonul în mână și ocoli biroul către ușă.

– Și dacă mă sinucid? întrebai eu.

– Cu ce, jigodie? Cu ce?

– Cu ăsta! Îi arătai pixul.

– Cu ăla scrii, tu-ți gura mă-tii!

Îmi arse un baston pe spate de mă aplecă peste birou.

– Scrie acolo și taci!

Ieși furios.

„Ce dracu' să-i scriu ăstuia! Ei bine, domnule tovarășel, dacă-i bal, bal să fie!”. I-am scris vreo șase pagini. Așa, ca să-i ajungă... și să-i iasă pe nas.

Peste un timp, intră omul meu.

– Ei, merge, merge...? făcu el.

– Am terminat demult...

– Și de ce nu m-ai strigat, mă? Că eram în fața ușii...

– N-am știut. Dar parcă ați uitat ceva...

– Ce să uit, mă?! se miră el.

– Bastonul! Ăla de milițian. Căci sunteți milițian, nu-i așa?

– Lasă, mă, că mai avem nevoie de el. Ia dă-ncoa' să văd ce-ai scris acolo!

Se uită atent peste rândurile pe care le scrisesem. Eu așteptam calm... Și bineînțeles, reacția dobitocului m-a întărit.

– Fu-tu-ți gura mă-tii, bulangiule!!! Buf! Prima palmă. Peste față de data asta.

– Așa, domn' șef! La față! Ca să se vadă bine! Și-un pic de sânge n-ar strica!

– Auzi tu la el, bulangiul! urlă. Cică: „...în lumina indicațiilor prețioase ale tovarșului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului, am crezut de cuviință să popularizez magistrala cuvântare!!!” Ce gura mă-tii-mi scrii tu aici, bă?!

– Ceea ce cred, domnule anchetator! am răspuns.

Mi-e greu titlul de erou...

– Ce anchetator, bă?! Cine te anchetează, bă? Urmă a doua palmă. Tot peste față.

– Nu știu cine mă anchetează... Dar, de bătut, sigur mă bate cineva!

– Gura, bă! țipă el. Auzi...! „Statele socialiste sunt bânuite de stafii ale trecutului și s-au abătut de la linia comunistă...” Bă, porcule, unde ai auzit tu asta?

– La Ceaușescu! La domnul Ceaușescu! am răspuns.

M-a plesnit pe loc.

– Care domn, mă? Care domn? urlă Cristea.

– Mie așa mi s-a părut la televizor. Părea un domn... Îmbrăcat bine... Bărbierit... spilcuit... probabil că mirosea bine... Citea atât de bine ceea ce scria acolo, pe hârtiile alea...

Mă plesni iar și iar...

– Și, oricum, pentru vârsta dânsului, arată bine! Oare eu... voi mai apuca vârsta lui?

– N-o mai apuci, mă, f... limba aia a ta! Mă ocup eu de asta! Înfunzi pușcăria, mă auzi?!

– Aud...! răspunsei absent.

– Mă, în slujba cui ești tu, mă? Cine te plătește? Ce mă iei tu pe mine cu dezarmarea... cu pacea... cu democrația? Uite ce porcării îmi scrii aici!

– Le-am citit în broșurile acelea roșii, cuvântările tovarășului dumneavoastră... prețioasele indicații...

Era clar. Omului ăsta îi plăcea să bată. Pentru că iar mă plesni cu sânge.

– Ce-ai, mă, la gură? țipă el.

– Ce să am...?? Sânge, probabil. M-am hotărât brusc să devin donator... onorific parcă-i spune...

– Mă, îți crăp capu'! spuse el cu foile scrise de mine în mână.

– Da! Să mi-l crăpați! Să-mi iasă de acolo indicațiile și învățăturile domnului Ceaușescu.

– Ei, lasă, că încapi tu pe mâna mea! spuse. Ai să vezi tu indicații și învățături! Ți le scot eu din cap...

– Sunteți comunist, domnule anchetator? în întrebai eu, pe nemestecate.

Se blocă. Sau așa am avut eu senzația.

– Cum, mă? Cum să nu fiu comunist?! Mă, javră împutită, știi tu că-ți trebuie mult pentru ca să fii comunist? întrebă.

Minte, bănuiesc! Că în rest... Altă palmă! Deja nu mai suportam. Îmi fierbeau creierii, sângele... totul. Mă gândeam să-l omor. Dar cum? Mă uitam în jur. Căutam ceva cu care să-i dau în cap...

– Așa e, continuai. Dumneavoastră vă gândiți după indicații prețioase. Eu sunt mai prost. Mă ghidez după ceea ce văd și simt...

– Și cum te simți acum, bă!? strigă Cristea.

Cristi Pațurcă

- Bătut! am răspuns simplu.
- Da, bă! Așa e! Și-o să vă batem până când or să vă sară ochii din cap. Să nu faceți ca ăia de au dărâmat zidu' ăla. ăia, zurbagii din Berlinul ăla...
- De Est! l-am întrerupt. Uite, vedeți, domnule șef...? Mai cad și ziduri... În curând va cădea și zidul cu care v-ați înconjurat.
- Mă, tu ești nebun! Hai, zi pentru cine lucrezi...! Că mi se pare că ești d-ăla, cum se zice... daltonist! Că prea vrei bătaie!
- Masochist! spusei prompt.
- Da! Așa cum zici! Și de ce, bă!
- Don' șef, n-aveți timp să conversăm... Și nici să-nțelegeți n-ați putea...
- Mă, mă, f...-ți înțelegerea mă-tii! mă plesni el. Tu ce-nțelegi, mă?! Ce-nțelegi?!
- Tot, don' șef! Înțeleg că sunteți niște animale! Înțeleg că n-aveți viață personală! Înțeleg că trageți la un jug pe care nu-l vreți pe umeri!
- Mă măsură lung. M-așteptam să mă plesnească din nou. N-a făcut-o.
- Cristi, chiar nu te mai cred! mă-ntrerupse Dan.
- Păi, dacă nici tu nu mă crezi, Dane... spusei.
- Nu! Pentru că nu toți securiștii și milițienii erau așa...
- Știu, Dane! Am și eu prieteni care au lucrat în Securitate. Așa e! Marea parte a ofițerilor erau altfel. Culți, citiți, manierați și foarte capabili în posturile pe care le ocupau. Posturile de acoperire, bineînțeles. Unii erau medici... infirmieri... chiar și directori de fabrici, institute... ce mai! Mai ales ofițerii de spionaj! Păi, ce? Te credea francezul, englezul, americanul că nu ești spion dacă erai bun inginer, economist sau mai știu eu ce...? Cei mai mulți erau foarte pregătiți. Și și-au slujit țara cu vrednicie, Dane!
- Ce patriot ești, Cristi! spuse Dan în zefleMEA. Dar cum te-ai simțit când te bătea ăla...
- Cristea!
- Da! Cristea! Ia, zi...
- Cum să mă simt...? Mi-era rușine că era român ca și mine... Dar nu toți ofițerii de securitate - mă repet - erau așa. L-am cunoscut pe Caraman... pe Ilie Mihai... pe Silvan Ionescu... pe soția sa, Valeria...
- Silvan al nostru...? Din P.D.?
- Da, Dane! Nici nu se compară cu brutele alea cu care am avut eu de-a face... Ei au fost linia-ntâi. Afară... în străinătate. Sunt convins c-au adus servicii imense țării. Pentru ei n-a contat ideologia pe care o reprezentau. Serviciile secrete din România funcționează de sute de ani. Ți-am mai spus părerea mea: din meseria de ofițer de informații nu se iese la pensie! Ai două variante: pneumonia (adică este frig al dracului și glonțul este fierbinte!), sau moartea de la Doamne-Doamne! Uite, ce greșeală s-a făcut...

Mi-e greu titlul de erou...

- Ce greșeală...? întrebă Dan.
- Cum, ce greșeală? Cine dracu' o fi avut ideea să-l numească pe Silvan Ionescu în funcția de prefect al Capitalei?! Eu am apucat să-l felicit telefonic atunci când am auzit știrea la televizor.
- Zău?! făcu Dan.
- Da! Prefect pentru câteva ore! L-au și deconspirat, tâmpiții! A-ncercat Băsescu să dreagă busuiocul, dar ăia au făcut-o fiartă... Aparent, pe Silvian, cică l-au marginalizat... S-o creadă mutu' de la manutanță! Locul lui Silvian nu era la Prefectură! Mi se părea prea mic postul de prefect pentru capacitatea și pregătirea lui. Se pare însă, că Traian Băsescu, fie că e băiat super-deștept, fie că are băieți capabili pe lângă el și l-a revocat pe Silvian din funcție. Sau, poate că însuși Silvian a dres totul. Căci sunt convins că are treabă mai importante de făcut. Este un profesionist.
- Și nu te temi, Cristi, că dacă această carte apare - te expui foarte tare...? C-ar putea să aibă loc procese...?
- Și ce dacă, Dane! Sunt în stare să probez fiecare viguliță pe care am scris-o!
- Bine, Cristi! Cum zici tu! Acum, ar fi bine să revii la povestea din '89. Cu bătaia.
- Ei, un imbecil, Cristea ăsta! Cine dracu' l-o fi trimis să mă ancheteze? În fine. Hai, că noi ne luăm cu vorba și trebuie s-ajung la repetiție. Așa că-ți zic pe scurt! Deci...
- Ia zi, bă, infractorule, cum e aia cu „Bâlbâilă și Paparu””, ai?
- Mi-o făcuse colonelul Matei. Numai lui îi spusese asta:
- Simplu! am răspuns. Eu sunt folk-ist. Toată lumea care mă cunoaște știe asta! Puteți verifica!
- Bine, bă, putoare! Da' cum adică: „Bâlbâilă și Paparu””. Ce voiau să spună ăia de ziceai tu că strigau așa?
- Că sunt bâlbâit, evident! Dar dumneavoastră la ce v-ați gândit?
- Încămenți, privindu-mă fix! Și albi la față... De ce oare? Încăperea în care ne aflam să fi fost „garnisită” cu microfoane? Exclus! Bătaia pe care mi-o aplicase fusese atât de cruntă, încât nici șeful lui n-ar fi tolerat-o.
- M-a izbit cu capul de masă. Sau de birou, dracu' să-l ia.
- Am pus mâna pe telefonul din față mea! Nu mai puteam!!!
- Domnule anchetator, dacă mă mai atingeți vă crăp capul! Cu orice risc!
- Alo, ajutor! urlă el. Subofiter, vino aici!
- Crăciun intră în birou cu doi militari în termen.
- Ce s-a-ntâmpat?! întrebă el precipitat.
- Uite, domn'e, ăsta vrea să mă omoare! țipă isteric Cristea.

Cristi Pațurcă

Eu aveam telefonul greu, de ebonită, în mâna dreaptă. Îi țineam capul securistului.

– Și chiar l-ai fi omorât, Cristi?!

– Nu, Dane! Dar nu mai suportam loviturile lui. Avea un stil parșiv de a lovi. Așa, pe neașteptate și foarte dur...

– Bine! Și...?

– Cristi, lasă jos telefonul! Îmi porunci Crăciun. Acum! Imediat!

Am pus telefonul la locul lui. Pe masă.

– Domnule Crăciun... dacă domnul, aici de față, mă mai bate, eu nu mai știu ce fac...! Arestați-mă... aplicați legile voastre strâmbe, dar...

– Vedeți, domn'e! Legi strâmbe...Cum să nu-l omori?

– Calmați-vă, tovarășe! Am să ma ocup eu de el! E târziu... Trebuie să-i iau amprente... să-i fac poze. Așa am primit ordin... Și-apoi, n-ați spus dumneavoastră să vi-l țin la dispoziție...?

– Da! Bine! Măine, te sun eu să-l duci la mine! Acum plec!

– Sigur! mă mânca limba. V-ați făcut treaba și plecați! De ce nu mă luați cu dumneavoastră?

– Vezi, tovarășe plutonier! Auzi cum vorbește cu mine?! Cum să nu-i sparg fața? Ai grijă de el!

– Am înțeles, tovarășe! răspunse Crăciun.

– Eu am plecat! Salut! spuse Cristea.

– Să trăiți! spuse Crăciun.

Mi-a făcut semn să iau o țigară. Am aprins-o.

– Măi, copile, ce-mi faci tu mie...? întrebă.

– Domnule Crăciun, putem vorbi...? întrebai, făcându-i semn cu mâinile și ochii. În sensul că vroiam să știu dacă suntem ascultați.

– E curat pe-aici, băiete! Poți vorbi liniștit! răspunse Crăciun. N-ai niciun dosar...nu figurezi nicăieri... Dobre! strigă el.

Dobre intră în birou.

– Comandați!

– Te rog, adu trusa pentru amprentare și aparatul de fotografiat. Și tot ce trebuie, mă rog... Știi tu.

– Am înțeles! spuse Dobre.

– Măi băiete, n-am ce-ți face... Trebuie să-ți iau amprente... să-ți fac poze... asta e...

– Lăsați, domnu' Crăciun...! spusei. Vă-nțeleg perfect.

– Și de câte ori nu ți-am spus, mă, Cristi, să stai cuminte...? Stai! Nu te aprinde și nu-mi dezvolta mie teoriile tale anti... O s-o bagi în pământ pe maică-ta... Și ai îngrijit-o până acum... De ce nu vrei să te faci și tu băiat de treabă?

– Ce treabă, domn' șef! Că aud că am treabă pe la pușcărie acum...

Mi-e greu titlul de erou...

– Asta cam așa e, băiete! spuse Crăciun scoțând o hârtie din mapa sa. Uite, aici am mandatul de executare a pedepsei. Trei luni... Cu atât te-au potcovit... Comandantul n-a putut face nimic... A trebuit să semneze... N-am ce-ți face... Am să-ncerc să te țin pe circă, atât cât voi putea... Ce să-ți fac, n-ai muncă, asta e!

Un val de tristețe mă cuprinse. Adică, am să fac pușcărie? N-am să mai cânt? Aveam de mers într-un turneu. Deci, adio?

– Lasă, nea' Crăciun! Nu mor eu din asta...

Dobre intră în birou cu niște cutii în mână. Înșiră pe masă ceea ce adusese: o tușieră cu cerneală neagră... un aparat foto... o placă de aluminiu cu număr pe ea.

– Am adus tot, tovarășe plutonier!

– Bine, Dobre! Fă-i tu toaleta! spuse Crăciun. Eu trebuie să completez fișa de încarcerare. Cristi, dă-mi actele. Toate.

M-am executat. Am pus portofelul pe masă. Nu-mi venea să cred. Eram arestat, deci...

– Și ce-ai simțit, Cristi? întrebă Dan.

– Ce să simt, Dane? Tu ce-ai fi simțit? Acest Crăciun era om cu mine... Sistemul nu-i permitea să facă mai mult... Te ce-ai simți, Dane, dacă ai fi înmuiat fiecare deget al mâinilor în tușieră? Și apoi să lași să-ți fie imprimate amprente pe fiecare deget pe o coală de hârtie cu zece pătrățele... pentru fiecare deget câte un pătrățel...? Și-apoi să-ți atârne cineva o placă metalică de gât... cu un număr pe ea...? Și apoi fotografii...? Față... profil...? Tu ce-ai simți, Dane, atunci când ai ști că vei sta închis trei luni? Nu știu... Sunt întrebări, desigur, retorice... Nu cred că simțeam nimic... Așa era... Eu eram pregătit pentru orice... Eram însă îngrozit de poveștile dezgustătoare pe care le auzisem despre pușcărie... cu homosexuali, cu...

– Ei, lasă, Cristi...! făcu Dan.

– Da, Dane! Ai dreptate! Dar n-a fost să fie. N-am ajuns la pușcărie!

– Ei, cum? întrebă Dan.

– Simplu, Dane! Fii atent:

Crăciun îmi scria fișa. Dobre ieșise din birou. Eu stăteam, aproape disperat în fața lui Crăciun. Pe scaun. Crăciun, la un moment dat, tresări vizibil. Mă fixă cu privirea. Se ridică de la birou. Veni lângă mine și-mi arse o palmă peste ceafă. N-am simțit dușmănie. Mai degrabă, prietenie.

– Mă, nebunule! Pleci acasă! Auzi, mă?

– Acasă?! Cum adică?! întrebai uluit.

– Păi, nu mai faci pușcărie! Îți dau drumu'!

Nu-mi venea să cred. Înebuniste toată lumea, sau ce?

– Da, mă! reluă Crăciun. Ai muncă, mă! Auzi? Ai muncă!

– Dar eu nu mai am serviciu! De două săptămâni...

– Du-te, mă, de-aici! Asta ce-i?! îmi arată el un carnet mic, albastru. Uite ce scrie aici: artist liber profesionist. Îl răsfoi... gradul unu - solist! triumfă el.

Cristi Pațurcă

- Bine, dar...
  - Nici un dar! Dai bani la stat anual?
  - Da...!
  - Ești membru al Uniunii Compozitorilor din România
  - Socialistă! râsei eu.
  - Hai, nu fi obraznic cu mine! făcu Crăciun. Mai bine șterge putina acum! Te eliberez pe barba mea! Ai muncă! Ai tot ce-ți trebuie.
  - Avea dreptate, Dane! Atestatul de liber-profesionist îți congeră statutul de om al muncii.
  - Și ți-a dat drumul?! întrebă Dan.
  - Bineînțeles, Dane! Am ieșit ca din pușcă. Direct la Preoteasa m-am oprit. Băieții din trupă m-așteptau. Trebuia să pregătim turneul.
  - Da, bine! Poți și tu - totuși! - să revii la subiectul nostru: Piața Universității!
  - Da, Dane! Ai dreptate! Dar, acum, chiar trebuie să plec! Ne vedem mâine, da?
  - Da, Cristi! Vii cu prietena ta! Cu...
  - Cu Hrisanti! Sigur! Pe la ce oră?
  - După 10.00, când vrei!
  - OK! m-am ridicat. Atunci, te pup! Ne vedem mâine!
  - Bine, Cristi! Pa!
- Am ieșit din curtea lui Dan. L-am mângâiat, bineînțeles, pe Ursu. Trebuia să mă-ntâlnesc cu doamna profesoară de latină. Ce dracu' m-o fi apucat să intru în relația asta? Hrisanti e o tipă mai mare decât mine cu vreo șase ani. N-ar fi asta o problemă, dar se iubește pe ea însăși mai mult decât pe oricine. Știe însă să se facă plăcută și utilă. Nu este materialistă, ca să zic așa. Mă înțeleg destul de bine cu ea. În afară de micile fițe, din parte amândurora, nu sunt probleme. Cel puțin pentru mine.
- La Preoteasa, atomesfera știută. Am repetat ceva vreme și apoi am urcat la bar. Bere, o votcă și alte vinuri s-au consumat din belșug. Hrisanti a venit, cuminte, la-ntâlnire. Am plecat, într-un târziu, împreună. La mine, bineînțeles. Am băut ceva, la mine în groapă... Apoi am făcut dragoste, în cuib. Hrisanti este minunată, atunci când vrea. Ne-am trezit dimineață. Logic, nu-i așa? Am mâncat ceva și:
- Hrisanti... mergi cu mine la Dan?
  - Care Dan? a întrebat.
  - Dan Lungu! Editorul! Și colegul meu de partid. Știi foarte bine că scriu o carte.
  - OK! spuse femeia. Numai că nu pot să stau mult.
  - Nu-i nimic! Ai ore?
  - Da!

Mi-e greu titlul de erou...

- Sigur, ajungi!
- Bine! Hai să mergem!
- Hai!

La Dan am ajuns repede. Pe la prânz.

- Salut, Dane!
- Bună, Cristi! Ai venit?
- Precum vezi! Ea e prietena mea, Hrisanti!
- Dan Lungu! întinse el mâna.
- Hrisanti Constantinescu! spuse ea, galant.
- Haideți! Intrați!
- Mulțumim, Dane! Ai bere?!
- Am! Am tot ce-ți trebuie! Tu numai povestește!

Ne-am așezat. Dan făcu oficiile. Aveam deci bere în față. Eu halba și Dan „pântecosul”. Hrisanti un pahar înalt.

– Auzi, Cristi? Îți spuneam ceva zilele astea despre o idee de-a mea... Mai știi? întrebă Dan.

- Parcă... am răspuns evaziv.
- Bine! Îți aduc eu aminte! Ce faci zilele astea?
- Păi, cum ce fac?! Nu vezi? Încerc să scriu o carte. La sugestia și ideea ta!
- OK! Plecăm!
- Unde?! întrebai uluit.
- La mare! La Vama Veche! Prindem și Stuffstock-ul!
- Bine, dar...
- Nici un dar! Tot ce e cheltuială suport eu. Transport, casă - îți dau cort! - masă, bere și țigări. Și votcă, dacă vrei! Am vorbit și cu Mihaela. Mergem cu Oltcit-ul meu.

Eram uimit. Eu nu aveam prea mulți bani. De fapt, aveam foarte puțini.

- Eu știu, Dane... spusei.
- Vreau să merg și eu! sări Hrisanti.

Mă uitam la ea. La Dan.

– Nu te uita așa! făcu fata. Domnule Dan... Cristi... Eu am ceva bani! Pot contribui și eu. Numai să mă duceți acolo. N-am fost niciodată în Vama Veche.

– Da, domnișă! spuse Dan. Nu-i nici o problemă. Eu vă dau un cort de două persoane. Și...

- Pentru ce facem noi, nu trebuie decât doi, Dane! îl întrerupsei eu, obraznic. Hrisanti, ușor jenată, plecă privirile.

– Bine, Cristi! făcu Dan. Atunci vin să te iau de acasă... să zicem... pe la ora 6 dimineața, e bine?

- Da, Dane! Dar...

Cristi Pațurcă

– Eu acum plec acasă să-mi fac bagajul, zise Hrisanti. Vin să dorm la tine în noaptea asta. Bineînțeles, după ore!

– Ah, Pașă! Cât de darnic ești! făcui.

– Deci, copii! Acasă acum! Vin să vă iau la șase dimineața! hotărî Dan.

– Da, bine, Dane! am spus. Dar cartea...?

– Păi, tocmai asta-i șmecheria! O scrii acolo! Poate mai și cânti ceva...

Mi s-a aprins brusc o scânteie...

– Dă-mi telefonul tău, Dane! Eu n-am credit!

– Poftim! spuse Dan prompt.

Am format numărul lui Cornel Dineș. Bunul și sincerul prieten al meu. Protectorul meu, aş putea spune. Colegul meu de formație. Toboșar de excepție, muzician desăvârșit. La fel ca și băieții lui. Antonio și Cagi.

– Alo! răspunse Cornel. Ce faci, mă?!

– Salut, Cornel! spusei. Tu ce faci?

– Acasă. La curte! Pun murături! Tu...?

– Pe la Dan Lungu! Fii atent! am aruncat eu parșiv. Plec la mare.

– I-auzi, mă...! Când?

– Mâine dimineață! Cu Dan!

– Unde, mă?!

– În Vamă! În Vama Veche!

– Daaa...? făcu Dineș.

– Da!

– Păi, și nu cântăm acolo? Ce, ești nebun? Nu știi că e Stuffstock-ul? Le facem noi concurență! se entuziască Cornel Dineș. Luăm sculele... tobe, stații... boxe... și-i spargem! Vine Antonio, vine Cagi...

– Stai, Cornele! Avem oare timp?! făcui.

– Mă, tu ești nebun?! Vino la mine imediat. Încărcăm sculele în remorcă mâine și plecăm! Luăm Chrysler-ul și-am tăiat-o! Hai, vino cât mai repede! Lasă figurile!

– Bine, Cornele! Ajung cât pot de repede!

– Atunci, pa! Te-aștept!

Ăsta era Cornel Dineș. Un tip super.

– Ai văzut, Dane? Facem și cântare-n Vamă.

– Foarte bine, flăcău! zise Dan. Cu atât mai bine!

– Bine! Hai, Hrisanti, să mergem! Salut, Dane! Mulțumesc pentru tot! spusei scurt.

– Cu plăcere, Cristi! Deci, mâine, la șase dimineața, sunt la tine. Îți dau beep când ajung! OK?

– Da, Dane, salut!

Mi-e greu titlul de erou...

Am plecat de la Dan. Eu la Cofetărie... la „birou” adică, să mă-ntâlnesc cu bunii mei prieteni Nana și Vlady Cnejevici, nașii fiului meu, iar Hrisanti la treburile ei. Am condus-o până la Eroilor. Îmi era în drum.

– Bine, puiule! am spus la despărțire. Deci, ne vedem acasă! Ai cheie, nu-i așa?

– Da, am! Vin cât pot de repede. După ore!

Ne-am sărutat și ne-am văzut ficare de drumul său. La Coffe am stat puțin de vorbă...

Acasă, totul era bine. Am schimbat câteva vorbe cu Iulian - prietenul meu - cu soția Gina... Locuiesc la mine de ceva vreme. Relly, fiica lor, era la școală. Este în clasa a IX-a. Mă înțeleg bine ce familia Văduva (căci așa îi cheamă). Ne vedem însă cam rar, din cauza programului fiecăruia. Important este că ne ajutăm, ne îndrăgim și ne înțelegem. Apoi am plecat... Am plecat acasă la Cornel Dineș. „La curte”, așa cum îi place lui să spună. Sculele erau pregătite.

– Hai, mă, că nu mai veneai?! mă întâmpină Cornel Dineș.

– Ce să fac, Cornele...? se circulă greu...

– Bine! Uite, remorca. Pe asta o să cântăm...

– Cum mă? Unde?! întrebai.

– Pe plajă, mă! Unde?! Pe plajă!

– Mă, Cornele... ce să mai zic! Ești mare, mă!

Am încărcat sculele în remorcă. Am terminat în vreo două ceasuri. Am stat, apoi, la o „mărioară” (pălincă) cu Cornel și la o vorbă cu doamna Ileana, soția sa. Apoi am plecat la ale mele...

Hrisanti a ajuns la mine seara. După ora opt. N-am stat prea mult de vorbă. Am adormit în brațele ei primitoare și calde... Dimineața, ne-am trezit foarte devreme. Dan Lungu a sosit, ca de obicei, foarte punctual. La ora șase fix. Era cu soția sa, cu Mihaela. Michiduță, cum o alintă el. Drumul până la Vama Veche a fost liniștit. Am ajuns cu bine. Ne-am „cazat”! Adică, am montat conturile pe plajă. La zece metri de maluri. Era superb! Hrisanti era încântată. Și eu la fel. Cornel Dineș sosi și el cu remorca plină cu „scule”. Totul s-a instalat imediat. Tobe, boxe, generator... totul! Vila mea, adică acel cort de două persoane, ne aștepta. Pe mine și pe Hrisanti.

– Cristi! făcu Dan. Nu vii să bei o bere, la terasă, colea?!

– Da, Dane! Vin, cum să nu? Fac cinste!

– Mai vedem, măi, cine face cinste... Fetele rămân aici, la corturi... Au treabă... Haidem...

– Hai, Dane! răspunsei. Cornele, sunt al bere!!!

Ne-am rezervat o masă pe terasa care se afla la nici douăzeci de metri de corturi. Berea, la halbă, rece ca gheața, îmi pică la țanc.

Cristi Pațurcă

– Așa...! făcu Dan. Ei, acum, flăcău, deapănă în continuare. Unde rămăseseși!?

– La plutonierul Crăciun... sectoristul meu...

– În '90, nu-i așa?! Că de '89 ne-am săturat...

– Da, Dane! Când l-am găsit cu mama la cafea. Eu eram în Piață deja... cântam...

– Așa... spune!

– Spun! Dar nu uita, Dane... te-am tot bulversat cu aventurile mele cu miliția, numai din pricină că trebuie să înțeleagă toată lumea că implicarea mea în Fenomenul Pieței Universității 1990 asta foarte motivată. Și acum - vorba cântecului meu - susțin „Punctul 8 de la Timișoara”.

– Bine, bine! Gură bogată! Zi!!!

•

Din câte-mi amintesc... deci, eram în aprilie '90. Crăciun îmi reproșa cumva ceea ce făcusem la congresul P.C.R. Dar nu cu răutate. Altceva îl măcina pe el.

– Haide, domn' Crăciune... Care-i baiul? Că n-ai venit dumneata de pomană la noi...

Mama spuse delicat:

– Pe mine v-aș ruga să mă scuzați... Mă simt un pic slăbită... M-aș duce la mine-n cameră.

– Bine, mândro! spuse. Hopa-sus! Îți spun când plec, da?

Mama ieși cu greu din sufragerie. Crăciun se uită lung după ea.

– Doamne, și ce femeie era... murmură.

– Deh, nea' Crăciun... Așa a vrut Dumnezeu...

– De cât timp este așa? Stai puțin, Cristi... parcă de prin 1985, nu-i așa?

– Da, nea' Crăciun! Asta e! Amin. Spune-mi poanta, care-i treaba...? Mai vrei suc?

Îi turnai în pahar. Foarte jenat îmi spuse pe un ton foarte cald:

– Măi copile, măi... E vorba despre Piața aia a voastră... Tu te-ai gândit bine? Crezi că e bine să stai cu tinerii ăia acolo?

– Păi vezi, nea' Crăciune?! Așa e: tinerii sunt toți de-ai mei, ca să zic așa. Și după cum mă cunoști, știi vine că eu cred în ceea ce fac. Asta este! Mata ai uitat că, la Revoluție, numai de la noi din cartier au murit cel puțin trei tineri, pe care-i știai - ca și pe mine! - ...Ruxi Marcu... Florin Ciungan...

– Păi tocmai de aceea, Cristi. N-aș vrea să ți se-ntâmples ceva și ție... Din Revoluție ai scăpat... dar acum...

– Știu, nea' Crăciun! l-am întrerupt. Acum,ăștia de la putere sunt perverși rau și criminali. Sunt conștient că nu vor avea încotro și vor lua măsuri. Să intre în

Mi-e greu titlul de erou...

mai, așa cum zice mama. Adică să ne bată... să ne calce în picioare, pentru că sunt disperați. Au de ascuns crimele și criminalii din Decembrie '89. Știai că și cei din Armată, de la CADA, sunt cu noi? Au reprezentanți care vorbesc din Balcon...

– Chiar, Cristi, tu stai mai mult în Balcon?

Am zâmbit parșiv. Am făcut o pauză, intenționat. Cât să-mi aprind o țigară:

– Auzi, nea' Crăciune...? Dumneata vrei să mă tragi de limbă? Ia zis, ești în misiune?

– Nu, Doamne ferește! protestă el. Știi c-am venit la tine strict personal. Pentru că țin eu la tine...

– Haide, nea' Crăciune! Moare poliția de grija lui Pațurcă! De ce mă-ntrebași de Balcon? Stau cu stația de amplificare. Butonez de zor. Ca să se poată auzi cât mai bine... Dar ia spune-mi, câți tipi am pe coadă? Câți mă „păzesc”?

– Nu știu, Cristi! Nici dacă te urmărește cineva, nici dacă nu. Dacă e așa, nu dispunem de asemenea forțe...

– Și-ai primit ordin să te informezi discret, de la sursă! râsei. Nu ține, domn' șef! Ai venit la fix azi la mine. Fix la ora când întâmplător am trecut pe acasă. Reține, întâmplător, căci, după cum știi, eu pe-acasă rar... rar de tot. Sau lucrezi în stil sectoristic? Cu nea' Marian de la ziare... cu fetele de la Coffe... ori cu măturătorii noștri vechi care au - cred - state vechi în colaborarea cu organele? Mă rog... fă-ți meseria. Da' parcă seamănă prea tare scenariul cu ăla din noiembrie '89. Știi dumneata! Că și-atunci băieții ăia care m-au deznodat cu bătaia, tot pe dumneata te-au trimis să mă aduci.

Nea' Crăciun tăcu stânjenit.

•

– Crezi că sectoristul ăsta avea și atunci, în 1990, vreun amestec?

– Nu știu, Dane... Nu știu... am răspuns, cu ochii la marea nesfârșit de frumoasă, care se afla atât de aproape de mine. Briza adia mângâietor. Era cald și bine. Dan avusese dreptate. Îmi trebuia o evadare din Bucureștiul meu încins. Mă intuise, ca de obicei, la fix.

– Nu cred, Dane! reluai. Sau poate că aflase pe căile sale despre ceea ce fac în Piață. Dar - îți dai seama! - lucrul ăsta mă lasă rece...

– Chiar rece? râse Dan.

– Ar fi vrut ei să mă pupe mama rece! Da' uite, așa, de-al dracu', am să crăp atunci când o vrea Dumnezeu. O fi avut ordin omul să-mi bage mințile-n cap. Se poate și asta, pentru că pe mai mulți oameni care se perindau prin Balcon îi controlaseră securiștii acasă. Însă mie puțin îmi păsa. Știi ce i-am zis?

•

– Nea’ Crăciune, oricum, dumneata nu mai poți să mă anchetezi pentru tulburarea ordinii și liniștii publice. Piața Universității ține de secția 17. Iar acolo am de două ori mai mulți watti decât atunci cu congresul.

Râse și el. Bău din suc, apoi zise:

– Aud c-ați instalat și caricaturi... acolo...

– Da, nea’ Crăciune! Sunt câteva caricaturi. Așa, ca să avem unde ne adăpa. Da’ lasă! Nu mai fă pe neștiutorul... Uite ce este! De la mine nu poți să afli mai multe. Căci, în afară de ceea ce publică o anumită parte a presei, nu știu. Ce vrei să-ți spun? Cine vorbește în Balcon? Uite! Păi vorbește: Liiceanu, Petru Creția, Ana Blandiana, Victor Rebengiuc și o grămadă de alți „golani”. Vorbesc, să știi, și muncitorii... și medicii... și... Auzi? Da’ de ce nu vii dumneata cu mine în Balcon? Hai! Uite acum mergem! Cu accesul aranjez eu! Stai lângă mine... Te uiți, ascuți și mâine îți dau ăștia primă pentru raportul pe care o să-l pui pe masă. Așa, ca să le faci concurență turnătorilor noștri, care - sunt convins! - mișună printre noi. Îți dai seama, mă, Crăciune?! Mai ești și în uniformă. Ce caterincă ar fi...! Pațurcă apare și urcă-n balcon, păzit de un polițist în uniformă! Iar transmisia către „Europa Liberă” și ”Antenne 2” sunt realizate în deplină siguranță! râsei eu. Fug Hurezeanu și Pierre de rup pământul! Sau, ar putea să zică alții, am venit să-l arestăm pe Marian Munteanu, că și-așa mulți din cartier mă iau drept turnător.

– Doamne, Cristi... la fel de al dracului ai rămas...

– Și mă mai fac... râsei.

– Și-ți merge gura...

– ...mai repede ca a lui Iliescu, nu-i așa?

– Of! făcu bunul meu sectorist. Cu tine n-o scoate omul la capăt...

– Care capăt, nea’ Crăciune? Care capăt? Capătul misiunii pe care o au ăștia care ne conduc, de a îngropa cu totul țara asta? Cu criminalii care se ascund sub măștile zâmbărețe - deh, după modelul made în URSS? - cu nesimțitorii care asistă inconștienți la minciună și ticăloșie? Să fim serioși!

– Bine, Cristi...! Dacă asta-i părerea ta... În orice caz, te-aș ruga să fii atent! Să nu te bagi în lucruri murdare care ar putea să se-ntâmpale acolo. Prin Piață...

– Nea’ Crăciun... eu am să cânt! Am să scriu cântece, am să fiu cu oamenii aceia minunați din Piață. Lichelele dintre noi vor pleca singure... Apropos, știi cu ce-i scoate mulțimea din Piață pe instigatori și pe diversioniști?

– Știu, Cristi! Cu aplauze!

– Dar chestia cu clinchetul de chei o știi?

– O știu și pe-asta! „V-a sunat ceasul” vreți să spuneți...?

– Păi, le-a cam sunat, nea’ Crăciun. Și mai spui că nu ști nimic din Piață, ai?!

Mi-e greu titlul de erou...

– Ei, flăcău, eu mă cam duc... Mulțumesc pentru suc. Și pentru că se poate sta de vorbă civilizată cu tine.

– Cu orice „golan” adevărat se poate sta civilizată de vorbă. Numai să se vrea. De ce n-ar fi și Iliescu așa ca dumneata, nea’ Crăciun? De ce nu acceptă măcar să discute cu manifestanții... cu cei intrați în greva foamei... cu noi... Ce mai, asta e! Hai, că plec și eu cu dumneata. Până mai încolo. Să ies din cartier. Mă iei? riscai eu râzând.

– Te iau, flăcău! De ce să nu te iau? I-auzi vorbă!

Am ieșit pe ușa mansardei. Din prag i-am spus mamei:

– Mamă, eu și nea’ Crăciun plecăm. Vezi că ai tot ce-ți trebuie. Sărut-mâna!

– Când te-ntorci, Cristian?

– Mamă, omul știe când pleacă... Te sărut! Pa.

– Sărut-mâna, doamna Pațurcă, spuse Crăciun.

– La revedere, domnul Crăciun! Și să aveți grijă de zurbagiul ăsta al meu.

Am încuiat ușa râzând. Am apucat-o, așa, agale, către Piața Operei.

– Ia zi, nea’ Crăciun... nu te faci de râs c-un golan ca mine pe stradă? Că, deh, te cunoaște lumea ca pe un om serios?! îl tachinai.

– Ba bine că nu! Ce, pe tine nu te cunoaște lumea? Ca pe un cal breaz! Mai bine zi, îmi spuse el, oprindu-se-n fața unei vile, ceva mai încolo de locuința mea, pe băiatul acela cu barbă, care stă aici, îl cunoști?

– Pe cine? Pe Horia Bălășoiu?

– Da, pe el!

– Ha, ha, ha! Zău așa, nea’ Crăciun! Doar știi c-am crescut împreună, râsei. E chimist! Și unul tare! Uite, pe el pot să ți-l torn! Vine și el în Balcon! Și chiar în seara asta va vorbi! Să știi că-mi mențin invitația de a te lua, așa îmbrăcat, în Balcon.

– Fugi, Cristi, de-aici! râse Crăciun. Chiar dac-aș vrea, n-aș avea voie.

– Să știi, nea’ Crăciun, că-n Piață vin și polițiști. Poate cu „treburi”, dar vin.

Doi polițiști în uniformă se apropiară de noi. Îl căutau pe Crăciun. Erau foarte tineri. Sergenți majori.

– Să trăiți, șefu’! făcură. Pe dumneavoastră vă căutam! Haideți repede, că vă cheamă șefu’ ăl mare!

– V-am spus unde mă duc! spuse Crăciun liniștit.

– Păi, într-acolo veneam! spuse unul dintre ei. La Pațurcă ăla, știți, cu Piața.

– Eu sunt „ăla”, am rostit, în timp ce-mi scoteam de la buzunarul de la piept ecusonul. Mi-l prinsei tacticos pe bluză.

– „Golan iiii... flexibil” îiii?

– Da! am răspuns. Cunoașteți termenul inflexibil? Că golan presupun că știți ce-nseamnă.

Cristi Pațurcă

– Auziți, șefu’! Vedeti? Ce vă spuneam? Ăștia trebuiesc căsăpiți! Ah, dacă ne-ar lăsa să-l prelucrăm noi olicuță... mamă, mamă...

– Ce-ar fi dacă v-ar lăsa să mă bateți?

– Măă... făcu unul, amenințător. Tu ține-ți dracu’ gura, că ți-o mut la spate... dacă m-ar...

– Gata, băieți! interveni Crăciun ferm. Hai, plecați la secție. Spuneți-i șefului că vin cât de repede pot...

– Dar...

– Acum! La revedere!

– Să trăiți! Să trăiți!

Ne-am continuat tăcut drumul. Crăciun sparte tăcere jenantă:

– Lasă, Cristi... Nu te supăra și tu. Ăștia sunt de-ăia veniți acum din școală... De-abia acum câteva săptămâni i-am făcut sergenți-majori.

– Da... la apelul bocancilor... Au venit probabil cu valul de tineri revoluționari... eroi de carton ai lui Iliescu & Co... brațul înarmat al tinerei și fragilei noastre democrații... spusei trist. Vezi, nea’ Crăciun, că tot militieni ați rămas...?

– Deh, Cristi! Ăștia mici se-nvață greu. Mi-au mâncat sufletul. Și la noi sunt probleme. Nu sunt cadre...

– Păi, nu mai sunt! i-am tăiat-o. Că ăia de erau au fugit din miliție unde au văzut cu ochii. Care bătuți... care umiliți, amenințați, jefuiți și unii chiar uciși... și de cine? De către cocoșei aceștia care i-au fugărit și în și după zilele glorioasei revoluții a lui Iliescu. Ei, acum spălați-vă cu ei pe cap! Eu până aici am mers, nea’ Crăciun. Iau troleibuzul. C-am întârziat la „serviciu” și-am auzit că azi ne măresc Rațiu și Coposu leafa. Că stăm peste program...

– Bine, Cristi! Mai vorbim! spuse și-mi întinse mâna.

I-am strâns-o cu putere:

– Te salut, domn’ Crăciun! Și nu uita să-i faci o vizită - de lucru, desigur! - și lui Horia Bălășoiu. Nu de alta, dar așa cum îl cunosc eu, s-ar supăra aflând că la mine ai fost și la el nu! râsei.

Crăciun se îndepărtă clătinând din cap cu un zâmbet îngăduitor pe buze.

•

– Ei, Dane... Și așa cu milițienii... Mi-au făcut ei vizite... dar fie că nu mă găseau, fie că n-aveam chef de ei, îi expediam urgent. Plecam de-acasă și-i lăsam mamei pe cap.

– Dar ce aveau cu tine, Cristi? întreba Dan.

– Aaa...! Vrăjeli, Dane! Carte de imobil... măturatul curții... latră câinele... miaună pisica. Unuia i-am spus: „Da, maestre, la mine gânguresc animalele

Mi-e greu titlul de erou...

domestice, da' la Cotroceni cântă minunea aia de cucuvea. Am trimis-o noi, din Piață!

– Și ce ziceau?

– Ce să zică, Dane? Ce puteau să-mi facă?

Dan privea într-o parte atent:

– Ia uite cine vine, Cristi! Hrisanti! Și uite-o și pe Mihaela în urma ei.

Fetele veneau, înfășurate în halate de baie. Aveau părul ud și picioarele goale. Ia te uită! Afroditele sosite chiar acum din valurile înspumate... le primii eu ridicându-mă.

– Da, făcu Dan, am venit la Neptun cufundați în valurile înspumate ale berii!

– Și bineînțeles că Neptunii noștri nu ne vor lăsa însetate, spuse veselă Mihaela.

Hrisanti mă sărută scurt:

– Te roagă Cornel să te duci la scenă. Spunea ceva de niște probe de sunet.

– Deja... mă mirai, eu, oferindu-le fetelor câte un scaun. Deci, Afroditelor, ce să fie? Ce beți?

– Bere, bineînțeles! răspunse Hrisanti.

– Vine băiatu'! spusei, plecând către bar.

M-am învârtit de la barman de o sacoșă solidă în care am vârât zece beri. Trei le-am pus pe masă

– Păi și tu? spuse Dan mirat.

– Eu am să le iau pe astea la pachet. Am să beau cu Cornel și băieții la scenă. Ce dracu' domn'le, eu aici și ei acolo, în soare? Nu se face! Îți las în grijă Afroditele. Te descurci tu, mai ales că a mea e cuminte, am răspuns. Pa, puiule! Am sărutat-o pe Hrisanti și am tulit-o cu berile reci la scenă.

Acolo, Cornel Dineș era în vervă. De unde atâta vitalitate în omul acesta? Să conduci foarte bine o afacere vestită în București, să crești doi băieți, Antonio și Cagi, de toată isprava... Muzicieni și ei, la fel ca tatăl lor. Cine n-a auzit în București de vestitul lanț comercial Dineș? Fast food-uri, magazine, restaurante... și pe deasupra și oameni de muzică! Cel puțin Cornel Dineș este cunoscut ca un cal breaz în lumea toboșarilor! Vreo treizeci de ani a cutreierat lumea cu formația sa. Și acum, poftim! A lăsat baltă, pentru câteva zile, afacerile, și-a luat oamenii de la „...”, ca să ne ajute pe noi la scule și uite-l! Aici, în Vama Veche, sa cânte Pațurcă! A pus toate sculele: tobe, clape, chitare, lumini. Toate - minus chităruța mea - ale lui. Mă uitam la el: la bustul gol, în șort și-n papuci, c-o pălărie de pai pe cap și ochelari de soare, împărțea ordine în dreapta și-n stânga.

– Hai, moldovene! Să-ți de nas! Păi așa se pune un microfon? Dă-l încoa'! Așa! Janberlică, trage tu de cablul acela! Așa tată, vedeți că puteți? Auzi, mă? Ăsta micu? Mă, Jambulică ăl' mic...! Mă, ești surd?

– Da, nea' Cornele... făcu puștiul fâstâcit.

Cristi Pațurcă

– Păi așa se pune, mă, un stativ?! Hai, dă-l încoace! Așa. Moldovene, până nu-ți trag un șut în fund, nu te lași! Dă-o dracu' de țigară, că ți-o bag pe gât! Când oi fuma eu, atunci fumezi și tu! Vino-ncoace!

– Da, nea' Cornele! spuse băiatul, aruncând țigara. Aici sunt!

– Așa! Auzi, mă? Te duci și dai drumul la generator. Are motorină?

– Are, nea' Cornele, sări Jambulică ăl' mic. I-am pus eu dimineață.

– Păi, da! Că dacă n-avea îți rupeam capu'! Moldovene! Mă, fii atent când îți spun eu dai drumu', ai auzit? Așa!

Jambulică mă zări. I-am făcut semn să tacă. A tăcut, privind la sacoșa din brațele mele. Îi sticleau ochii dup-o bere. I-am făcut semn că e OK.

– Acum, moldovene! strigă Cornel Verifică stațiile și microfoanele.

Toate mergeau foarte bine.

– Așa, fraților! Ei, ce ziceți, trântorilor? Nu-i așa că-i marfă, spuse Cornel mulțumit.

– Este, nea' Cornele! spuseră băieții în cor.

– Așa, fraților! lasă, că-i arăt eu lui Pațurcă... Acu' să-l văd, ce figuri mai face, că-i fac chitara guler...

Pe mine mă umfa râsu' lângă scenă, ascuns după o boxă mare. Cornel Dineș era un show întreg. Așa în general. Te bălăcărea ce te bălăcărea, dar în următorul minut te pupa. Sau te premia. Un om pâinea lui Dumnezeu. mai rar așa oameni. Acum stătea proțăpit, cu picioarele rășchirate, cu pălăria dată pe ceafă și mâinile-n șold, lac de transpirație.

– Moldovean...! se întoarce către Jambulică ăl' mare. Tu ce faci, mă? Stai? Ia mătura și bagă un tur de scenă... Ce, mă, ți-e cald? Mânca-l-ar tata pe el de băiat de băiat! Bagă! Se-mbătoșă brusc. Moldovean...

– Aici, șefu'!

– Mă, du-te după Pațurcă... Sau s-o fi îmbătat deja, că-i bag tobele pe gât! Spune-i să vină domnu' artist. Spune-i că-i dau o „mărioară”.

– Nu-i nevoie, Cornele! am răs eu, ieșind de după boxă. Mai bine ia tu de la mine o berică.

Se întoarce deschizând larg brațele. Apoi, scoțându-și pălăria, făcu un gest larg cu reverență.

– Aaa! Maestre...! Ați sosit! Cum de mi-ati făcut onoarea...? V-ati deranjat de la bere...? Tocmai acum când noi am terminat...? Vai, dar nu se poate, făcu el cu glas prefăcut. Haide, maestre, stai pe scaun. Uite, ți-am făcut și masă...

Într-adevăr, într-o parte a scenei trona o masă lungă de plastic cu vreo zece scaune. Umbrele, pahare de plastic, un frigider... Ce mai, tot tacâmul...

– Ești mulțumit, măiestrică? făcu el, cu mâinile unite și plecat de umeri umil. Să vă servim cu ceva? Un suc, un ceai, o alea-alea? Oo, nu! Iertați-mă maestre! Vă

Mi-e greu titlul de erou...

otrăviți! Mai bine o „mărioară”, nu-i așa, maestre? O „mărioară”! Că e frig, nu vezi! Ce zici?

– Ai fi în stare, Cornele! râsei eu, punând sacoșa cu bere pe masă.

– Aa, ce crezi, că-i vrăjeală? Noo, maestre, privește!

Și deschise ușa frigiderului. Pe ușă, de toate: whiskey, vodcă, gin, vin, apă... Iar în interior, frigiderul era plin cu de toate: mezeluri, brânzeturi, legume, fructe... De toate.

– Da’ stai să vezi maestre, congelatorul! spuse, deschizându-l. Uite aici... facem grătar pe plajă într-o seară. Sigur că da! Să se simtă bine maestrul Pațurcă la Vama Veche! Am vorbit și de pește și de... Moldovean! Prosopul! strigă el.

– Ce să zic, maestre! spusei eu, zâmbind.

– Eu, maestru?! se miră Cornel.

– De ceremonii! Ce mai, domn’le, se cunoaște negustorul adevărat! spusei așezându-mă. Ce mi-e aici sau la tine în Parcul Carol!

– Păi vezi, măi, Cristi? Vezi, mă, redeveni el serios, și se așează lângă mine. Ei ce zici? Cum arată?

Într-adevăr, arăta bine. Tobe profesionale ale lui Cornel tronau în remorcă. Stațiile de amplificare în stânga și dreapta. Clapele în lateral. Chitarele puse la locul lor, pe stativ. În fața remorcii, acoperită cu mochetă, se întindea scena propriu zisă, adică o altă mochetă peste nisip, sub două umbrele mari de tot.

– Maestre, ce mai! Ești tare, Cornele! Ei, acum pot să le dau băieților câte o bere? Să bem și noi câte una, ce zici?

– Da!... Adică, nu! Se ridică brusc.

– Jambulică! Afișele, tu-i pasca mă-sii! Că mă tine cântarețu’ de vorbă! Adu-le-ncoa’ din „Chrysler”, Moldovean! Hai, mișcă! Ete-ai dracu’! Pui stăteau, ai? Apoi, către mine: stai să vezi ce afișe am făcut. Le-a desenat Jambulică, că e tare la desen. Da’ stai pe scaun, nu mă onora, că mă tăvălesc pe jos! Așa, stai cuminte aici!

O zbughi la băieți. Eu priveam mirat. Ce afișe? Aveam să văd imediat. Citindu-le, m-a bufnit râsul. Erau haioase foc. Le-a lipit la buza scenei: „Aici loc de rupt în figuri - Dineș, Vama Veche 2005”, „Cântă ce știi, cântă cum știi! Exclus manele!!!” sau „Chitariști, clăpări, vocaliști, bassiști, tobari! Puteți cânta acum, aici! Gratis! Dineș”. M-am prins ce vroia să facă. Ideea era grozavă. Cum de nu mă gândisem? Îmi dădeam seama că toți cei care știau să cânte vor veni la noi la scenă. Decât să cânte grupuri, grupuri pe plajă, noaptea, mai bine să cânte pentru prietenii lor (care nu erau deloc puțini) în condiții adevărate. Pe scule adevărate. La Stuffstock n-aveau loc de sforăriile care se făceau. Preselecție, bani, șpagă, bla-bla... Așa că Dineș s-a gândit să-i „facă”. Și i-a făcut! S-a-ntors la masă:

– Dă-mi, Cristi, o bere! Ei, ce zici? zâmbi el. Moldovene! Adună lumea! Așa! Stai la masă. Jambulică ăl’ mare și ăl’ mic: la frigider. Puneți masa! Bere

Cristi Pațurcă

după! De la maestrul Pațurcă. Al doilea rând îl dau eu. Hai, mișcați-vă, că dau dracii-n voi! Hai noroc, maestre.

– Ce să zic, Cornel...!? Consideră ca am pălărie pe cap. Uite, acum mi-o scot! Noroc! Băurăm.

Hrisanti, Mihaela și Dan își făcuseră apariția.

– Vai, sări Mihaela. Chiar asta vroiam și noi să facem! Să punem masa!

– Uite, avem și masă și scaune! se bucură Hrisanti. E minunat!

– Hai, domn' Cristi, la masă! spuse Cornel. Ce mai așteptați?

– Cu ce, spuse Hrisanti?! Păi, aducem și noi câte ceva...

– Că d-aia am fost la cumpărături, spuse și Mihaela.

Mâncărăm, băurăm, sporovăirăm. De toate: bancuri, politică...

– Tu vezi ce văd eu, Cristi? mă întrebă Hrisanti, arătându-mi ceva în fața scenei.

M-am întors. Ce să văd? Doi tipi, dintre care unul avea prinse de urechi două prezervative umflate, se holbau la scenă. M-a pufnit râsul.

– Ia-uite, Cornele, ți-au venit chitariștii.

– Care mă? Se întoarce: Ce vreți, mă? Hai, valea, că aveți treabă și noi poate vă reținem! Ușcheala!

– Dar noi vrem să cântăm! spuse unul.

Eu mă stricam de râs.

– Da, râzi?! făcu Cornel. Bine, stai că vezi tu! Apoi către ei:

– Da, domnilor! Sigur! Uitați, maestrul Pațurcă, aici de față, face înscrierile! Hai, du-te, maestre, la băieți, se poate? Lași lumea s-aștepte? Ce dracu'? Nu vezi ce mândrețe de ariști ți-am adus? Hai, mișcă-te!

– Numai tu, cu afișele tale... râsei eu ridicându-mă. Apoi către Hrisanti: Doamna mea, asta e! Mă cheamă datoria! Am sărutat-o pentru îngăduință.

M-am apropiat de cei doi. N-aveau mai mult de 22-23 de ani.

– Ca să vă pot întinde mâna, roagă-l pe prietenul tău să-și dea jos căștile alea de la urechi. Știți, pe aici sunt curenți și s-ar putea să-l ia pe sus și să-l ducă la bulgari. Mai ia și o amendă pentru trecere ilegală a frontierei. Și, dacă mai sunt și folosite, e și mai grav.

Fâstâcit, băiatul își smulse prezervativele de la urechile înroșite de-atâta tras de ele.

– Cu asta voiai să cânti la urechi?

– Păi... știți... erau puse așa, ca să râdem.

– Aha! făcui. Și erau folosite? Sper că nu! Da lasă asta... ce știți să faceți?

– Cântăm și noi! Eu la chitară și voce, iar Mircea la tobe. De fapt, avem o trupă. Ceilalți doi sunt la Costinești, dar, dacă trebuie, îi chemăm aici imediat, că văd că aveți de toate... se înfierbântă băiatul.

Mi-e greu titlul de erou...

– Stai, stai așa! râsei eu. Chiar sperați c-o să cântați? Vom vedea. Pe el mi-ai spus că-l cheamă Mircea, da' tu cine ești?

– Scuze! Eu sunt Andrei.

– Frumos nume! Vezi acolo o chitară electro-acustică și una electrică. Cornele, avem chitară, voce și tobe.

Cornel se ridică alene de la masă și se postă la mixer.

– Maestre, tu ăla cu tobe, treci la aparate. Așa! Vezi că ai bețele acolo, da' dacă rupi sau spargi ceva, mă tăvălesc pe jos.

– OK, domnule! spuse puștiul.

– Așa! făcu Dineș. Dă-n ele! Tobă mare, pornești când îți zic.

M-am retras la masă râzând... Știam ce urmează. M-am așezat lângă Hrisanti. Începea show-ul Cornel Dineș.

– Chitaristule! comadă el. Hai și tu. Dă-n ea.

Cânta pe chitara mea, electroacustică.

– Așa! Ia vezi și vocea!... E bine, mă. Da-ții drumul!

Băieții începură timizi. Nu era rău. Cântau ceva între rock și folk. Cântecule. Dar cu care sunt convins că făcuseră destule cuceriri și în cartier și la Vamă!

– Stop! Stai. Stați așa, puilor. Mai cu viață, mă! Ce, n-ați mâncat? Stați că vă dăm noi! Ba nu! Cu burta plină nu se cântă, se face siesta. Vă dau după. Hai... un, doi, trei și!

Și-i frecă așa vreo juma' de ceas.

– Pațurcule! mă strigă. De-ajuns cu băieții! Ia-ți-i în primire, că nu i-am înfiat!

– OK, boss! spusei. Treci tu la masă, că ești ud de tot. Na, ține aici!

I-am aruncat prosopul și m-am dus la băieți.

– Deci, copii! am zis, punându-le amândurora mâna pe umeri. Ne vedem mai pe seară. Dar nu mai târziu de ora opt. Chemați și băieții de la Costinești. Deci așa rămâne.

– Da! răspunse chitaristul. La revedere!

– Salut! am răspuns.

Băietii dădura să plece.

– Măăă! făcu Cornel. Mă, Paturcă, păi lași băieții să plece așa? Dă-le și tu, acolo, o bere, un suc... ceva, că le-am promis.

M-am îndreptat către frigider. M-am oprit:

– Aaa, nu, boss! Deseară, dopo! Ca să citez clasicii în viață! Deci, salut băieți.

Băieții plecară. Eu m-am așezat pe scaun.

– Mă! Al dracu' te-ai făcut! râse Cornel. Parcă ți-am suflat în gură!

– Deh, maestre! Discipolul își...

– Taci, mă, din gură! mă-ntrerupse el. Da' tu? O „mărioară”, nimic?

Cristi Pațurcă

– Ce școală ai în tine, Cornele! am râs. Hrisanti, iartă-mă, doamnă! Așa e în lumea asta a artiștilor nebuni. Codoașa asta de Cornel o să strângă aici toată plaja.

Am sărutat fata.

– Cristian, știi că nu mă supăr. Și-apoi, Mihaela și Dan sunt niște tipi mișto. N-am cum să mă plictisesc.

– I-auzi! Te pomenești că v-ați împrietenit?

– De ce nu, Cristi? sări Mihaela. Sau ești gelos? Să știi că ai lângă tine o femeie adevărată care te iubește!

– Așa e, puiule? o întrebai pe Hrisanti, cu un aer matern. Că ești adevărată știu. Dar că mă iubești? mă alintam eu.

– Să torci să ridici coada lumânare...

– Și să merg miorlăind noaptea pe acoperișuri... râsei eu. Pe-acolo, pe la Brâncoveanu.

– ... și-ai fi motanul perfect!

– Miaaaau! mă jucai eu.

– Ha, ha! râse Hrisanti. Am să te rog ceva prozaic. Să mă conduci și pe mine la... Știi tu...

– De condus te conduc, da' poate-n porumbul din spatele scenei. Nu vezi ce coadă e la nenorocita aia de baracă!

Ne-am ridicat. Sigur că ne-am îndreptat spre porumb.

– Să nu stați mult în porumb! se hlizea Dan.

Pe dumul de întoarcere către masă, i-am spus lui Hrisanti:

– Puiule, bine că m-ai scos de acolo, de la masă. Oricum, pun pariu c-or să vină o groază de puști la selecție. Dar eu am să te las cu Mihaela. Trebuie să discut un ceas, două cu Dan. Știi bine pentru ce. Să continuăm cu Piața...

– Bine, Cristian! Dar cum te extragi?

– Vezi tu! O sărutare lungă...

– Uff! Chiar că ești motan! Ești nebun! spuse fata, roșie ca focul.

– Da, sunt! râsei.

Am ajuns. Bineînțeles că nu mă înșelasem. O puzderie de puști erau adunați în fața scenei, așezați pe nisip. Cornel dirija de la mixer. Îi urca și-i cobora de pe scenă. Moldoveanul și cei doi Jambulică roiau pe lângă el.

– Mai cu viață, mă! Mai cu viață! Aaa, maestrul Pațurcă?! făcu el, văzându-mă.

– Păi, să te ajut să...

– Aaa! Da' te rog, maestre! Dar nu-i nevoie! 'Mneata stai jos la masă, simte-te bine. Că poate se rupe ceva în tine! Acum mă lași pe mine.

– Bine, dar eu...

– Nu știu, maestre! Țștia au încăput pe mâna mea acum. Diseară e rândul tău. Nu știu... pescuiești, faci baie... faci sex... Adică, asta nu! Nu știu, dom'le!

Mi-e greu titlul de erou...

Acum este treaba mea. Ți-am spus că de tine e nevoie diseară. Așa că, roiu', maestre!

Am râs. M-am dus la masă. M-am aplecat, am bătut-o ușor pe umăr pe Hrisanti și i-am șoptit:

– Ai văzut cum m-am extras, doamna viselor mele?

– Ești dat dracului! râse fata.

– Dat, dar neluat! Dane, hai, că mergem! Aici nu se poate sta de vorbă! Michi, dacă este atât de înțelegătoare - și este! - va rămâne cu Hrisanti aici.

– Cum aici?! făcu Mihaela. Nici să nu vă gândiți, băieți! Hai și noi, Hrisanti, pe undeva. Că, slavă Domnului, avem unde.

– Că bine zici, soro! Haidem...

Fetele ne părăsiră și duse au fost.

– Ai dreptate, Cristi! spuse Dan, luându-și borseta. Hai să găsim un loc ceva mai încolo, c-am ochit eu o terasă mai liniștită.

– Ei, vezi, Dane? D-aia țin eu la tine! Pentru că, în primul rând, ești băiat deștept! Haidem!

Ne-am așezat la o terasă foarte aproape de mare. Berile au venit instantaneu. Am ciocnit. Am băut.

– Așa! făcui, satisfăcut. Așadar, Dane, unde ajunsesem?

Dan se cotrobăi tacticos prin borsetă. Scoase câteva foi de hârtie împăturite. Le desfăcu.

– Dane, să nu-mi spui că ți-ai notat, că, vorba lui Cornel, mă tăvălesc pe jos!

– Da' ce crezi tu, flăcău? Ce, ne jucăm? Am rămas la... ia să vedem... da! La sectoristul Crăciun... la cartea de imobil... la...

– Așa e, Dane! l-am întrerupt. Deci...

•

Precum îți spusei, am luat troleibuzul. Am ajuns în Piață. Ca de obicei, circulația era blocată. Câteva zeci de oameni discutau de zor în mijlocul străzii. Am dat o raită pe la corturi.

– Salut, George! l-am abordat pe Dumitru Dincă. Te simți bine?

– Deh, Cristi! Așa și așa! De-abia ce au plecat doctorii ăia...! În rest, cum știi.

– Da, George! Da, mă! Dar mai lasă și tu greva foamei. Nu vezi că vă uscați pe zi ce trece? Nu merită ăștia atâta chin! Ce dracu'... ești om cu cap. Și dacă-o fi și-o fi, asta e! Dacă poporul român îi vrea pe ăștia, să fie sănătos! Tu nu vezi că stăm aici să urlăm la Lună? Că tătucul Iliescu nu vrea să știe de noi! Ia mai bine zi ce s-a mai întâmplat?

– Păi, ce să ne-ntâmpole? Pe aici pe la corturi liniște... deh, așa, de control...

Cristi Pațurcă

- Mă, George! Tu-mi ascunzi ceva! Ia dezvoltă!
- Păi deh, Cristinele, știu și eu... Au venit unele d-alea... ști tu... Fuste scurte... craci până-n gât... s-au cam aciuit pe la corturi. Iar băieții... deh, și eu... Cum dracu' au ajuns aici, nu știu...
- Auzi, Dincă? făcui, fără vrăjeala asta nasoală, că nu ține. Că dacă-mi spui c-au venit niște unii și au făcut poze, mănânc asfaltul! Voi ce dracu' păzeți aici?
- Păi ce, mă, tu crezi că eu sunt bulibașă aici! Am eu informațiile mele despre curvele alea... Cam știu cine le-a adus... Ăla cu nume de sfânt... și de căpitan de plai.
- Aha! m-am prins eu. Ăla rău și urât de bracona la pește înainte de loviliție? Ăl' de s-a vândut lu' moșu' moscovitu' ca să-nghită toate ciolanele?
- Ăla, ma! Da' dacă-l dovedesc, îl ia dracu' să știi!
- Și zi așa... făcui, cu palma la gură. V-a băgat pe gât gagici! Pun pariu că urlă „Adevărul” și „Dimineața”! Mai știe cineva despre asta?
- Mai știu băieții de la corturi, spuse Dincă.
- Sau ăia care sunt în misiune! Bine, George. Eu urc. Dau drumul la stație. Și nu uita că vorbești în seara asta. Salut.
- Am intrat în clădirea Universității. După controlul de rigoare, de la poartă, m-am strecurat în biroul ce adăpostea sediul Ligii Studenților. Acolo, la parter, vreo două fătuce.
- Sărut mâinile, domnițelor! am spus vesel. Ce mai e nou pe la voi?
- Ooo, Cristi! Ai și venit, zâmbi o fată, întinzându-mi o ceașcă plină cu cafea.
- Da! Mulțumesc, mândro! Ce știți de Marius?
- E sus, te așteaptă! Îi dați drumul la stație?
- Așa aș vrea! zisei. Să vedem ce manifestații avem azi. Apropos, a fost cineva să dea de Vali Sterian? V-am spus, parcă, ieri că el cântă pe la Athenee Palace, sau așa ceva. Ar fi grozav să-l aducem în Balcon. Nu uitați că el a fost primul cântăreț român care a cântat în direct, live, pe 23 decembrie 1989, în studioul TvR-L, profeticul lui cântec „Nopti”.
- Acela cu „Doamne, vino Doamne”? întrebă fata.
- Exact despre asta e vorba. Eu cred că atât acest singur cântec, cât și Vali Sterian, veșnicul rebel, lipsește aceste manifestații ilegale și imorale! spusei eu cu subînțeles.
- Ce știu eu, Cristi, interveni cealaltă, este că l-am auzit pe Dr. Barbi spunând că se duce el să-l aducă pe Vali Sterian, că se cunosc de ani de zile. Ceva c-un cumnat de-al lui, sau așa ceva...
- Aaa! făcui. Cu Gicu! Cu Gicu Milca, fratele nevastei lui Barbi. Pai, se pate, fiindcă Gicu stă pe aceeași stradă cu Vali Sterian. Mai mult ca sigur că vine! Îmi frecai mâinile mulțumit. Hai că vă las, fetelor. Noi suntem sus! În Balcon.

Mi-e greu titlul de erou...

- Dacă vine Marian, ce să-i spun? întrebă.
- Ei na! Ce dracu', el nu știe ce facem acolo? Dacă are ceva urgent, știe unde mă găsește. Bine că are Marius cheia de la Balcon.
- N-o are! E la mine! I-am deschis lui Marius și am coborât aici! spuse fata.
- Oh! făcui. Ne vedem...

Am urcat treptele întunecate. Oare a câta oară! Aproape că știam să ajung în balcon cu ochii închiși. Marius era cuminte. Muzica se auzea în surdină. Am ascultat atent! Erau chiar cântecele din Piață. Stelian Maria, Vlad Galiș, eu...

– Salve, Mariusică! i-am strâns mâna... Ce faci, coane? Și ce asculți? Doar nu cumva...

– Ba bine că nu! Bineînțeles că le-am copiat de la Hurezeanu. Ce e de capul lui aici? Înțeleg să transmită de aici la Munchen, da' noi...? Că pe mine mă-ntreabă și băieții din cartier... Na, ține! Ți-am făcut și ție o copie! Să i-o duci lu' mă-ta!

– Merci, dragul meu! Băi, ce băiat de băiat! Să se gândească el al conu' Pațurcă! râsei eu mânzește. Hai, lasă vrăjeala! Cum stăm cu sculili?

– Bine! Sper! zâmbi Marius. Stația merge brici. Alilalte scule, văd că și eu și tu le-am cam pus în cui în ultima vreme.

Asta cam așa era. De unde și eu, și Marius, și Dan nu mai pridideam cu fetele, acum ioc! Nici n-aveam ochi pentru ele. Eu avusesem o relație, cu Anca, dar s-a răcit. Inexplicabil... Ba chiar multe din fostele gagici, atunci când le-am sunat, mi-ai închis telefonul în nas. De ce? Citez „du-te dracului la golani ăia ai tăi din Piață! Du-te și fă dragoste cu curvele alea de la corturi. Ce vii să mă-mbolnăvești pe mine? Hai sictir și nu mă mai căuta!”. Ancuța nu s-a purtat așa cu mine. Nici nu avea cum, după ce trăiserăm împreună coșmarul zilei de 21 decembrie 1989, în centrul Capitalei, de unde de-abia scăpasem cu viață. Fusesem împreună vreo patru ani buni. N-am reîntâlnit-o, însă îi port și acum cele mai frumoase gânduri.

•

- Și totuși, Dane, o poveste de dragoste am trăit acolo, în zilele Balconului.
- Nu zău! făcu Dan. I-auzi! Ia zi, flăcău.
- Da, Dane!

•

În aceeași zi, Marius îmi întinse un plic alb.

- E pentru tine! L-am găsit la poartă.
- Daaa? Ia să vedem!

Parcursesem repede scrisoarea. Era una de dragoste. Pătimașă. Nu-mi venea să cred! Am recitit-o. Venea din partea unei fete cu numele Ruxandra. Era o

Cristi Pațurcă

scrisoare sinceră, cel puțin așa mi s-a părut mie. Nici măcar siropoasă nu era. Fata îmi comunica: te iubesc! Pur și simplu! Pe gustul meu! Fără dulcegării.

– Ai citit-o Mariusică? întrebai eu.

– Hai, lasă prostiile! Cum dreacu' s-o citesc? Da' tu o știi pe tipa asta? Din cartier, din Hașdeu! Umbla cu Gabone pe vremuri!

– ...Și cum a dat de noi?

– Păi, simplu! M-a căutat ieri pe mine... eu i-am spus că mă văd cu tine și azi am găsit la poartă asta!

– Mă, tu vrei să mă cuplezi, mă?! râsei. Și cum dau de ea? Ca din ce-mi scrie, nu pare deloc proastă și nici nebună! Deși, dacă s-a riscat să se îndrăgostească de mine...

– Lasă vorba! mi-o tăie Marius. Am făcut eu săpături pentru tine. Du-te-n camera de vis-a-vis. Hai, mișcă-te, că dau drumul la măgăoaie.

Fără vorbă m-am dus. Am apăsat clanța și-am intrat. La fereastră, privind la oamenii care începuseră să se adune în Piață, stătea o fată. S-a întors la auzul zgomotului făcut de ușa pe care tocmai o deschiseseam. Doi ochi mari, albaștri, nespus de frumoși, mă fixau... mă cercetau... mă scormoneau. Părul, destul de lung, ondulat... i se revărsa un pic pe umeri, încadrând o față frumoasă, perfect desenată, cu buze cărnoase și senzuale. Avea aerul unei copilițe rătăcită prin vacarmul prozaic al vieții. Era îmbrăcată simplu. Blugi și tricou. Fară inele, brățări sau alte podoabe. Numai un lăntșor fin, de aur, îi strălucea la gât. Mi-a zâmbit cu fața luminoasă. Era ca o cireășă coaptă, deși nu avea nici urmă de fard pe chip. S-a apropiat. Mi-a întins o mână fină, cu degete lungi și unghii necolorate, dar îngrijite. Mirosea bine.

– Tu ești Cristi, nu-i așa?! Tu ești...

I-am prins mâna. Îi tremura ușor...

– Da, domniță. Eu sunt Cristi. Acel Cristi... Îmi pare bine...

– Ruxandra... Ruxandra Voinea.

– Bună, Ruxi! Îmi dai voie să-ți spun așa?

– Sigur! Sigur! de grăbi fata. Stai, nu știi ce crezi acum despre mine... spuse ea, privind la plicul alb pe care încă-l țineam în mână. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și lui Marius c-am putut să vorbesc cu tine și să te ating.

– Ei, hai, domniță! Prea m-ai ridicat pe un pedestal! Doar nu sunt zeu, nici nu-mi doresc să fiu! Ești o fată frumoasă și deșteaptă foc. Asta cel puțin rezultă din ceea ce așterni - uite aici - pe hârtie. Eu trebuie să-ți mulțumesc că n-am trecut neobservat prin apele minunate ale ochilor tăi superbi.

– Nu știu cât mișto faci, Cristi! Dar nu contează! Și așa mi-ai dăruit prea mult până acum... șopti fata.

– Ruxi, ce tot spui?! Eu nu ți-am dăruit nimic! protestai.

Mi-e greu titlul de erou...

– Ba da, Cristi! Și nu numai mie! Ci tuturor oamenilor care vin să te asculte aici... seară de seară... tu nu știi cât de bine ne faci! Cântecule tale dor... Dea Domnul să fie o rană pentru cei care nu le simt sau, mai rău, le disprețuiesc!

Ochii îi scăpărau. De hotărâre! În același timp, mă privea duios, aproape matern. M-am amuzat de ea. I-am potrivit o şuviță rebelă de pe frunte. Era puțin mai scundă decât mine.

– Măi, puiule drag, am zis. În ce clasă ești tu?

– Sunt a douăsprezecea! Am optsprezece ani, de fapt, mai am puțin și merg la facultate. Dar tu? Tu ce faci?

Zâmbii nedumerit.

– Eu? Păi nu auzi? Cânt!

– Asta văd! Știu! Simt! Dar nu asta am vrut să știi!

– Dar ce?

– De tine cine are grijă? Ești însurat? Ai pe cineva?

– Stai, stai, stai nițel! Ia uite ce-mi face copilul acesta frumos!!!

– Îmi răspunzi sau nu? zise ea.

– Bine, dom' anchetator! Raspund: necăsătorit și nici perspective... necuplat, adică liber ca pasărea cerului... tânăr, talentat, frumușel... și modest. Pe cuvântul meu de... golan! spusei, făcând o reverență.

Fata răsă finuț. Îmi apucă mâinile. Le ascunse între ale ei, apoi le apropie de piept. Îmi spuse, privindu-mă în ochi:

– Atunci, Cristiane... îmi dai mie voie să am grijă de tine? Simt nevoia să fac asta! Te voi iubi cu devotament! Ca pe un copil drag!

– Copil? mă mirai.

– Da! Numai un copil mare, ca tine, putea să compună și să cânte așa! Copil mare... bun și credul! Asta ești!

– Bine, mămico! Să-nțeleg că m-ai înfiat?

– Înțelege ce vrei! Dar, te rog, lasă-mă să am grijă de tine! De tine și de mama ta!

– Ce-ai cu mama? De unde știi tu de mama?!

– De la Marius! Și nu trebuie să-ți fie rușine pentru asta! Știu prin ce ai trecut și prin ce treci! Așa că lasă-mă și pe mine să fiu lângă tine.

– Măi, fată, măi! Crede-mă că nu știu ce să cred! Cum adică, tu-ți închipui că poate cineva să mă ia de suflet?! N-am cerut și n-o să cer vreodată mila cuiva, și-apoi...

Îmi puse repede mâna la gură.

– Taci, te rog, taci! Nu este vorba de milă, Cristi! Nu-nțelegi? Te iubesc! Și basta! Punct! Dacă vrei să mă alungi, hai, fă-o acum. Dar să știi că tot te voi veghea! Din umbră! N-ai cum să mă oprești!

Cristi Pațurcă

– Ce să opresc, măi, tăvălugule?! Norocul e că-mi placii al dracului! Cum să te alung? Fii binevenită!

Un zâmbet bun și cald i se așternu pe chip. Se apropia tot mai mult de mine. Mă-ncercau senzații ciudate de plăcute. Se crease între mine și ea un șuvoi energetic, de numai câțiva centimetri, care stătea să explodeze... Mă apucă de ceafă. Îmi apropie gura de a ei. Timpul și spațiul păreau suspendate. Și-a atins ușor buzele de ale mele. Atât! Sărutul stătea și se prăvălea peste toată camera. I-am cercetat, cu buzele mele vinovate, gura plină, ca un fruct copt. Amândoi, fără să ne dăm seama, țineam demult ochii închiși. În sfârșit, scânteia ne-a potopit. Ne-am sărutat îndelung... când timid, când cu patimă... și iarăși timid... până când dorul s-a potolit încet-încet... Nici nu știam cât timp trecuse. Ea s-a furișat încet din brațele mele. O zăream, în penumbra camerei, privind pe fereastra care dădea în Piață.

Ce era cu mine? Eram amețit... eram tulburat... eram năucit. Ce-mi făcuse această minune cu ochi albaștri?

– E timpul, Cristian! E timpul să te duci să-ți îndeplinești ceea ce ai de îndeplinit! Voi fi lângă tine! Voi fi umbra ta! Hai, du-te, iubitul meu trist!

Trist?! gândeam eu. Trist, acum, când te-am găsit?!

Fără să scot un cuvânt, am dat să ies din cameră.

–Vezi că mai stau puțin aici și vin la tine. Stai liniștit, că nici n-o să mă simți. O să stau cuminte, șopti Ruxi.

– Dar...

– Nici un dar! vorbea ea hotărâtă. Uite, am ecuson de „LIBERĂ TRECERE”! Să nu mă-ntrebi de unde! Deci, sunt în regulă! Iar pe piept cred că am să scriu...

– Ce? mă mirai eu.

– Lasă, ca-i să vezi tu! Hai, du-te!

Am ieșit din cameră. Ce dracu' era cu mine? Parcă veneam dintr-o altă lume... Ce naiba, eram îndrăgostit, sau ce...? Parcă pluteam...

– Ce-i, Cristache? mă luă Marius în primire. Ce, ești în transă? C-avem treabă aici!

– Zăăău? făcui. Și tu subminezi Piața aducându-mi femeia la care visam de ceva vreme?

– Hai, lasă! Habar n-ai de câte zile vine la poartă! Cristi-n sus, Cristi-n jos! Ce era să-i fac? Dacă s-a-ndrăgostit fata... I-am făcut rost de „LIBERĂ TRECERE”... am adus-o aici și văd că și tu ai pus botu'!

– Și-ncă cum, frate! Vezi, ai grijă de ea, că bânțuie pe-aici!

– OK, șefu! Vezi c-avem oaspeți de seamă azi! Lasă că...

– Bine, mă! O las! Ce dracu' să las? Da' cine-i ăla cu barbă de acolo? Parcă-l cunosc de undeva...

– Bine, bă... ai turbat! Cum cine e? E Doru Braia, mă! Ce, nu-l știi?

– Ahaaa! făcui. Îl știu, dar numai din vedere. Ia să facem cunoștință.

Mi-e greu titlul de erou...

Doru Braia se întreţinea amical cu Emil Hurezeanu şi cu Pierre de la Antenne 2.

– Salut, Emil! spusei jovial. Lume nouă, lume nouă pe-aici.

– Salut, Cristi! Hai să faci cunoştinţă cu...

– Stai așa! l-am întrerupt. Și-apoi cu o mimă și un glas fioros, către celălalt:

– Tu ești Braia?

– Nu!!!

– Tot aia!

Toată lumea a izbucnit în râs.

– Ce faci, măi, Cristi? Căci Cristi trebuie să fii, nu-i așa? spuse vesel Doru Braia.

– Eu sunt, Dorule! Eu! Tu ce faci? Că văd că încă mai suntem în viață!

– Așa e, Cristi! În viață!

– Sper că vorbești, Dorule, din Balcon, nu-i așa? întrebai eu, prefăcut.

– Ba bine că nu! Cum să nu vorbesc? Vorbesc, bineînțeles.

– Marius! am strigat. Ia-l în primire pe Braia! Te rog! Dăscălește-l așa cum trebuie! Cum să vorbească în microfon... alea, alea.

– OK, boss! Vino să ciugulești și tu ceva.

M-am întors lângă Marius, la pupitrul de mixaj stătea Ruxandra. În fața ei, pe un șervet mare, alb, trona un platou cu sandvich-uri. Și apă minerală.

– Ce faci mândro aici? întrebai vesel.

M-am apropiat de masă.

– Ce-i cu asta? S-a gândit Munteanu la noi?

– Nu, Cristache! spuse Marius. Le-a adus Ruxi!

– Daaa? făcui. Ai făcut tu asta pentru noi?

– Da! răspunse fata. Haide, ia și mănâncă! Ți-am spus ca sunt umbra ta! Nu scapi tu de mine așa ușor...

– I-auzi, Mariusică! Mie mi-e frică de umbra mea... și dacă ea este umbra mea...

– Pai, să-ți fie frică, Cristinele! râse Ruxi.

– Hai, mă, ia și crapă-n tine! Că, ți-am spus, avem treabă! zise Marius.

– Noutăți ceva... azi? întrebai printre dumicați.

– Și încă... ce să zic! Ai să vezi tu! Am aici lista! Vrei să ți-o arăt?

– Ne, ne, ne!!! Lasă vrăjeala! Te ocupi, guriță! Da', auzi?

– Ce e, mă?! zise Marius.

– Tu cum stai cu lovelele? Că eu, de când sunt aici, n-am produs nimic.

– Decât panică! zise, în timp ce intră în cameră Dr. Barbi.

– Ohooo! Doru...!

– Ce faci, Barbi? îl întrebai, întinzându-i mâna.

– Ce să fac, Cristi! Am venit! Și nu singur.

Cristi Pațurcă

– Hai, să nu-mi spui că... am sărit eu.

– Ba-ti spun! Uite-l!

În cameră își face apariția, cu chitara pe umăr, Vali Sterian. Am rămas muți. Totuși, era Vali Sterian, pe care eu l-am perceput, tot timpul, ca pe un exponent al muzicii de protest. Ca pe un artist cinstit și onest, căriua nu-i plăceau temenelele pe care alți artiști le făceau în fața politicianilor vremii. Aici, în Balcon, era locul lui Vali Sterian.

– Bună ziua! spusei timid.

– Bună ziua, îi spuse și Marius.

– Uite, Vali! El e Cristi Pațurcă! El e Marius...

– Ailenei! spusei.

– Da! Așa... ei sunt capul răutăților pe aici. Ei sunt cu stația, cu sunetul... Mă rog... te descurci tu.

Vali îmi întinse mâna, privindu-mă atent.

– Salut! făcu el.

I-am strâns mâna. Apoi folk-istul dădu mâna cu Marius și cu Ruxandra. Asupra ei își opri privirea o clipă.

– Ruxandra! sării eu. Ruxandra Voinea. Prietena mea!

Săraca fată, era toată fâstăcită! Dita'mai Valeriu Sterian, își îndrepta atenția asupra ei.

– Domnule Sterian, începui eu...

– Ce mă ieși cu „domnule”. Suntem colegi, nu-i așa? Eu aș vrea să fiu Vali pentru tot! OK?

– OK! făcui. Deci, Vali... ăsta - cablul pentru chitară. Când dorești, aici îl găsești, agățat de stativul de microfoane.

– Mulțumesc! spuse Vali. Dragule! către Barbi: Vrei să vii puțin?

– Da, Vali, cum să nu! Care-i treaba?

– Uite ce-aș vrea să-ti spun...

Se îndreptară spre coltul opus al camerei. Îl privi pe Marius. Acesta își făcea de lucru la mixer. Am privit-o pe Ruxi. Fața îi radia de o emoție puternică. Sau, cel puțin, așa mi se părea mie. Acolo, printre artiști... în sanctuarul interzis „publicului”... în spatele ușilor închise, în inima a ceea ce, de câțva timp, se numște „Piața Universității”... acolo, unde pulsul era de zeci de ori mai ridicat decât în stradă... acolo unde o mână de oameni purtau răspunderea fiecărui sunet care ieșea din boxe... în eter... în lume... acolo unde, probabil, se scria o părticică din istoria Țării și - de ce nu?! - a Europei... acolo, în camera aceea în care fiecare centimetru pătrat de spațiu era plin de încărcătură emoțională... ei bine, acolo, puștoaica aceea de liceu - Ruxandra Voinea - era martoră timidă, uimită și tăcută a unor evenimente care, mai târziu, aveau să-și demonstreze importanța covârșitoare.

Mi-e greu titlul de erou...

Deci, Vali Sterian - marele și modestul Vali Sterian - venise! Venise în Balcon. Adus de Dr. Barbi. Adus de convingerile sale... de spiritul său interior de protest, de opoziție la nedreptate, la crimă și minciună.

Artistul își scoase chitara din husă. O acordă. Se întretinea în același timp cu Dr. Barbi. Îl priveam pe Vali Sterian, în colțul acela îndepărtat al încăperii în care ne aflam. Era detașat, calm și foarte sigur în gesturile sale... în atitudinea sa... „Profesionist pur sânge!” gândeam eu. Avea părul lung, coiliu și despletit. Nu prea înalt, slăbuț chiar. „Țânțarul”, îmi aminteam eu una din porecelele lui. Ei bine! „Țânțarul”, Vali Sterian, umplea însă încăperea. Mai rar așa prestanță la o mână de oase și un zâmbet. Pur și simplu, Vali Sterian domina totul în jurul său. Prin inteligență, prin finețe, deși cu replici foarte acide - Vali Sterian nu putea să nu fie ceea ce se numește „o prezență”.

– Cristi? Parcă așa te cheamă...?

– Da, domnu’ ăăă...Vali! E vreo problemă?

– Nu, nu! Eu sunt gata! Când trebuie, îmi spui și intru să cânt!

– OK, Vali! Dar...

În clipa aceea intră în cameră Marian Munteanu.

– Ohooo! Maestrul Sterian, făcu el întinzându-i mâna.

– Ce faci, domn’le? Mai trăiești? spuse Vali.

– Ce să facem? Supraviețuim. Cânti, nu-i așa?

– Da, coane! Cânt!

– OK! Pațurcă, ia vezi...! Te ocupi personal.

– I-auzi brâu’! făcu eu... Scoală lele de pe c...t și te-apucă de cântat! Mon cher, dacă ai impresia că trebuie să vină înălțimea Dvs. în persoană ca să ne-nvețe pe noi ce să facem, apoi te-nșeli amarnic! Să fii tu sănătos! Ne-am ocupat de toate! Sau, știi ce fac? Trag toate butoanele jos și gata! Stația nu ți-o iau! Ți-o las! Să te descurci matală cu ea!!!

– Hai, Cristi...! făcu Barbi. Ce naiba vă certați? Da, Mariane! Cântă Vali Sterian! Este, Vali?

– Așa e! Numai, Cristi, să-mi verific și eu chitara.

– Da, Vali! am răspuns. Poftim cablul! Profesionistul - profesionist. Luă cablul și-l introduse în chitară. Am „ridicat” pe canalul de chitară. Era OK... Merge?

– E bine, Cristi! spuse Vali.

– Atunci, spuse M.M.-ul, vorbesc eu ceva și intră Vali. Cu ce vrea el!

Marius se apropie de mine. Cu Ruxandra cu tot. Mi-a făcut semn că vrea să-mi spună ceva.

– Ce vrei, ma? îl întrebai încet.

– Îl bag pe Sterian acum! șuieră.

– OK! răspunsei.

Cristi Pațurcă

– El deschide! După el, am o surpriză! Am vorbit cu Barbi. Am pus totul la punct. Deci, Sterian și-apoi vezi tu! Du-te la butoane.

– Mă rog! spusei. Voi știți!

Ruxandra dădea aprobator din cap.

– Mă fătucă, zisei, apoi chiar ești umbra mea. Și chiar mai mult! Deja conspiri cu „golani”ăștia!

Ruxandra îmi arată pieptul Nu c-ar fi fost generos, m-a frapat... Pe piept lângă ecusnoul cu „LIBERĂ TRECERE”, mai avea unul... Cu litere mari, scria „GOLANCA ÎNDRĂGOSTITĂ”. M-a înduioșat brusc.

– Măi, puiule drag... am șoptit, cuprinzându-i fața cu palmele. Tu chiar mă iubești...?

– Da, Cristiane! Și-am să te fac să crezi... să simți asta!

Am simțit-o dulce pe buze. Am răspuns cu patima nedisimulată.

– Hai, du-te ispito! Am amețit. Hei, Marius!!! am strigat.

– Ce-i boss? Întrebă el.

– Gata! E timpul! Așa cum ai spus! Sterian! Go!

M-am așezat la pupitru. Măinile se „duceau” cu exactitate pe butoanele pe care trebuia să le mișc. I-am făcut semn lui Hurezeanu. Am primit confirmarea sa. Era în emisie. Nici nu știu cum a ajuns Vali Sterian în Balcon.

„Sunt nopti lungi și triste pentru mine în război...” auzeam clar în căști.

Dumnezeule, era incredibil! Vali Sterian în Balcon! Piața... mulțimea aceea eterogenă vibra la unison pe acordurile și versurile marelui artist. Oamenii stăteau în genunchi. Piața era o mare de brichete aprinse. „Doamne, vino Doamne...!” Chiar! Ar trebui să vină un înger să vadă, cum, prin forța unui cântec, oamenii sunt ei înșiși: „... să vezi ce-a mai rămas din oameni”.

Aa! Ce-a mai rămas din noi, Vali! Doar cu - vorba lui Barbi! - tâmpiții! Cei care au crezut! Și care încă mai cred!

„Și nici nu vă pasă / De mama care-și plânge / Copilul său ucis / Ce zace-n bălți de sânge!”

Unde ești Ruxandra Mihaela Marcu! Prima mea dragoste, adolescentină...! Unde ești, Mihai Gâtlan, colegul meu... Neprețuit muzician și prieten?! Unde ești, Florin Ciungan? Tovarăși de nădejde pe muntele vieții noastre? Sau tu, Cristi Stanciu, unde ești? Coleg bun și frate.

– Ați văzut? spunea Dr. Barbi. Ați văzut, pe părinții care stau la rând?! Ca la pui! La puiul lor de om... Ucis... care-n cap... care-n piept... care-n gât...! Ucis cu sânge... ca la orice târg...!

„Și nici nu vă pasă / De cei ce nu mai sunt... / De cei ce vă acuză / De-acolo din mormânt...” se tânguia versul lui Vali Sterian. „Circulați, cetățeni ai României / Circulați nepăsător” spunea Călin Nemeș. Acel mort viu de la Cluj. Acel om pe care Dumnezeirea mi l-a scos în calea vieții, spre a avea onoarea de a-i fi prieten...

Mi-e greu titlul de erou...

„De ce vă gândiți numai la voi?” cânta Vali Sterian. Am privit-o în ochi pe Ruxi. Era înlăcrimată, Marius la fel. Pe mine marcă mă înțepau ochii. Priveam prin geam și fața mi-era scăldată în lacrimi. Dr. Barbi veni lângă mine. Mă apucă după umeri:

- Știi cântecul? mă întrebă șoptit.
- Da...! murmurai.
- Atunci, du-te! Du-te și cântă cu Vali.

Am pășit în Balcon. Vali m-a observat. Mi-a făcut semn. De încurajare! M-am apropiat de al doilea microfon. „Doamne, o fi deschis?”, mă străfulgeră întrebarea. Era. L-am verificat și era deschis. Vali ajunsese la ultima strofă a cântecului. Mi-a făcut, din nou, somn cu capul. Să cânt. În boxe s-a auzit clar, tare și corect, vocea mea: „De ce nu încetați acest cumplit război... De ce...” și așa mai departe. La refrenul final mea s-a unit, firesc, cu alui Vali Sterian.

„Doamne, vino Doamne.../ Să vezi ce-a mai rămas din oameni” răsunară în Piață vocile noastre. A lui Vali Sterian și a mea.

„București! 1990! În Piața Universității, demonstrația pașnică, anticomunistă, continuă. „Să vezi ce-a mai rămas din oameni!”. Așa a încheiat Valeriu Sterian, prima sa apariție cântată - ca să zic așa - în Balconul Pieței Univeristății.

Am intrat în cameră. Eu eram copleșit. I-am întins mâna lui Vali. Ne-am înbrățișat.

– Vali, i-am spus cu greu. Ți-e clar că, de azi înainte, locul tau e aici! În Balcon!

- Mai vedem, Cristi! spuse el. Mai vedem!
- Sunt convins că te-ai convins! Aici e locul nostru! Este?! râsei mânzește.
- Este, coane! Și eu cred c-am să mai vin. De altfel, cred că mai cânt o dată, ceva mai târziu!

•

– Stai puțin, Cristi, mă-ntrerupse Dan. Dar tu, cu Sterian, ai cântat la greu!

– Așa e, Dane! Prietenia cu Vali Sterian a durat ani de zile. Am fost împreună și la greu și la bine. Dumnezeu a vrut să ni-l ia înainte de vreme. Vali ar mai fi avut multe de spus. Vezi tu, Dane, eu cu Vali Sterian am făcut multe. Numai campaniile electorale: Constantinescu, Chiriță, CDR și nu mai știu câte spectacole. Am bătut țara în lung și-n lat. Când mă gândesc că primăria voia să-i dea loc de îngropăciune în Pantelimon II, mă ia cu fiori! A trebuit să intervin la primarul general ca să obținem un loc la Bellu!

- A, deci a fost greu, nu-i așa?!

Cristi Pațurcă

– Da, Dane! Noroc cu Mircea Bodolan, care s-a implicat... Cu Cristi Ghindășanu - fie-i țărâna ușoară! - căci altfel Sterian cine știe pe unde ar fi fost îngropat!

– Și cum...

– Păi, uite... cu umărul ăsta am cărat și dricul...! Dan Bădulescu, fostul lui chitarist, acum preot ortodox, i-a oficiat slujba de îngropăciune...

– Zău?! făcu Dan...

– Zău, Dane! A fost impresionant... Ce păcat că viața ne adună la un loc numai în momente grele... Si dacă s-ar fi oprit aici necazurile!

– Chiar! Știu c-ai pierdut foarte mulți colegi și prieteni!

– Prieteni! Mai ales prieteni, Dane! Teo Peter, Cristi Ghindășanu, Nicu Vladimir, Vali Sterian, Călin Nemeș... să-ti mai spun? Laura Stoica, Emil Loghia...

– Nu, Cristi! E dureros!

– Da, Dane! Dar știi care e paradoxul?

– Nu!

– Toți, dar absolut toți, au avut legătură cu Revoluția și mai ales cu Piața Universității!

– Deci, să-nțeleg c-ai rămas „ultimul mohican”?

– Mohican sau nu, Dane, asta e!

– Da’ chiar! Ție nu-ți pare rău de nimic? Uite, n-ai dinți în gură! Am înțeles că 14 iunie are o semnificație aparte pentru tine!

– Nu, Dane! Nu-mi pare rău de nimic! Dumnezeu mi-a dat puterea de a spune liber ceea ce gândesc! Dumnezeu mi-a dat puterea să am grijă de mama. Paralizată. Nouăsprezece ani. Acum s-a stins! Fie odihnită. Bună și frumoasă. Dumnezeu mi-a dat un copil de excepție. Dumnezeu a vrut să las ceva în urma mea: discurile mele, concertele mele și, cu voia lui, această carte!

– Ești un luptător, Cristi!

– Ei, hai, Dane! Ce naiba, ne știm de azi, de ieri?! Sigur că sunt luptător!

– Tocmai despre asta era vorba! De-aia te-am și „băgat în priză”! zise Dan, notând și ceva pe hârtiile lui.

– Iar notezi, Dane? Că nici bere n-am terminat-o!

– Ei, flăcău! Uite cine vine! Ne-a găsit și aici!

Cornel Dineș se apropia hotărât.

– Ia uitați-vă, fraților! strigă el. Mă tăvălesc pe jos! Ce faci, maestre? Citești? Te delectezi? Te doare-n brișcă! Las’, că-i Cornel acolo, nu-i așa!

– Ce-i, Cornele? făcui pe nevinovatul. Arde pe undeva și nu sunt de față?

– Arde în creierii tăi! Mai bei o bere? Întrebă Cornel, agitând o foaie în aer. M-am uitat peste ea. Nume de oameni. Băieți și fete, apoi formații.

– Ce-i cu asta? Întrebai.

Mi-e greu titlul de erou...

– Cum, ce? se răsti Cornel... Aștia cântă deseară. La final cânti tu. Vezi c-a venit și Antonio.

– La fix, am zis. Iei și tu o pauză! Bate la tobe fiu-tău!

– Ba, s-o crezi tu, bă! Batem pe rând! Nu vezi ce-i aici? Nu vezi câți sunt?!

– Ba da! Văd! Dar ai sa poți?

– Mă, dă-te-n pisici! Așa mă știi tu pe mine?

– Bine, Cornele! Merge totul! Totul e-n funcțiune?

– Merge totul, măestrică! Am fost la Constanța și am cumpărat generator de curent. Așa că mă piș pe ei! Cu curentul lor cu tot! Mă doare-n măciucă! Avem tot ce ne trebuie! Generatorul vechi era stricat.

– OK, Cornele! Mă duc să mă-ntind și eu vreo două ceasuri și, după aia, sunt valid. Hai, băieți!

Hrisanti era afară. La masă cu Mihaela.

– Sărut mâna, doamnelor! zisei.

M-am aplecat s-o sărut pe Hrisanti. Mi-a venit în întâmpinare.

– Ce faci, puiule? o-ntrebai.

– Bine, dragule! Ai mâncat ceva?

– Sigur că da! o minții eu. Tu?

– Am ciugulit, bineînțeles! Știi că eu mănânc regulat!

– Bine, pui! Se găsește cineva... pe aici... sa mă adoarmă și pe mine?! Două ore, nu mai mult!

– Ah, pisei ce ești! făcu Hrisanti. Hai la mama să te culce! Deși e după amiază. Haide...!

– Deci, stimați colegi, noi ne retragem în vastele apartamente... Ne vedem mai târziu... Somn ușor! Hai, doamnă!

M-am întins lângă Hrisanti. În cort nu era prea cald. Hrisanti s-a încolăcit ca o liană pe mine. Dorința creștea în amândoi. Ne-am mângâiat... Deja dorința era de nestăvilit... Am cuprins-o cu brațele. M-a cuprins și ea. Ne-am sărutat îndelung... Cu nesaț... până la saturație. Am început s-o explorez, încet, cu buzele... Gâtul ei catifelat se lipea cu totul sub sărutările mele... Apoi urechile ei fine primeau sărutul și respirația mea excitată... Era insuportabil de bine. Amândoi eram parcă în transă.

– Ești minunată! șoptii.

– Și tu la fel!

Explozia avu loc. Probabil că răcnetele s-au auzit pe toată plaja. Ce contează?

– Of, Doamne! Ai fost minunată!

– Și tu ai fost la fel, iubitule!

– Of, Hrisanti! Îți mulțumesc ca exiști... Nu numai pentru asta... știi ce vreau să-ti spun, nu-i așa?

– Ce minune ca ești...! Ce minune că sunt...!

Cristi Pațurcă

– Da, doamnă profesoară! E o minune că suntem! Lunga vară fierbinte! Să nu uiți asta!

– Cum aş putea, Cristi?!

– Nu ştiu... Eu nu voi uita în nici un caz!

– Pe noi, probabil, moartea ne va despărţi! zise femeia mea.

M-am ridicat. Am privit-o. Plângea, încet, potolit.

– Mândro, spusei. Plângi cât îţi trebuie. Dacă asta îţi face bine...

– Plâng, Cristian! De fericire...

Am sărutat-o îndelung.

– Stai așa! am zis. Mai suntem în stare s-o luăm de la capăt!

– Așa e! Iar tu deseară trebuie să cânti! Și, mai ales, bine!

– Da...! Așa e! Somn ușor!

M-a sărutat ușor pe buze. Mi-a așezat capul, apoi, la pieptul ei. Nici nu știu când am adormit. Ca un pui.

M-am trezit brusc. În jurul meu bubuiau tobele. Am ieșit din cort. Hrisanti era afară. Cu fetele, la masă. La un suc.

– Ce faci, maestre? mă-ntrebă Cornel, de la tobe. Ai făcut ochi? Hai, na! Ține o bere rece!

– Ceaiul! făcui eu, luând cutia de bere. Noroc! Ce faci, doamnă? Mă părăsești în somn?

– Ei...! facu Hrisanti. Nu te-am părăsit! Cornel zicea să te trezesc, dar eu n-am făcut-o. Dormeau așa frumos...!

O sărutai.

– Ce m-aș face eu fără tine?! Și „ceaiul” arătai berea din mână. Ca la carte! Sărut-mâna! Și o mai sărutai. Tot pe guriță.

Seata a venit repede. Apăru Antonio Dineș. Se postă în fața mea.

– Cristi! Hai, c-a venit tata! Și puștii ăia de mi ți i-a adunat...

– Salut, Antonio! i-am zâmbit, strângându-i mâna. Ce, e nerăbdător să dăm drumul la cântare?

– Păi, deh! Nu-l știi?

– Da, mă! Da' știu că dai și tu în tobe în seara asta, nu-i așa?

– Dau, mă, dau! Da' parcă mai am loc de tata? Să vezi ce-l mănâncă! Stă pe jar. Nu-l cunoști?

– Ba da, Antonio! spusei. Lasă, că tu te măriți iarăși cu bass-ul ăla. Căci, dac-ar fi și el aici... chiar? Pe unde dracu' umblă și ăla?

– Nu știi? L-am sunat azi. E pe undeva, pe la Eforie. A zis că-ncearcă să vină aici.

– Ei, asta e! Dacă nu vine, eu - chitară, voce, tu bass și tac-tu tobă! Așa cântăm! Sau poate c-o să găsim un clăpar mai de Doamne ajută - ofertă pentru puștii ăștia. Hrisanti! strigai.

Mi-e greu titlul de erou...

- Da, Cristi! raspunse fata.
- Puiule, eu sunt la scenă. Dăm drumul la nebunie. M-așteaptă Cornel! Vino și tu când termini cu dichiseala.
- Lasă, că venim amândouă! spuse Mihaela, apărută din pământ lângă cortul nostru.
- Daa? făcui. Foarte bine, Michi! Dan unde este?
- La scenă. Cu Dineș. Și cu niște proști.
- Daaa? I-auzi! Hai, Antonio, c-avem treabă! Pa, fetelor! Ne vedem acolo!
- Am plecat cu bunul meu Antonio. Îmi plăcea să cânt cu el... și cu tatăl lui. Sunt băieți deștepți și talentați. Cu ei m-am simțit tot timpul bine. Și pe scenă și în alte părți. Și cu fratele Cagi. Se cânta bine. Păcat că nu era timp de repetiții. Doar eu și Cornel mai apucam să „dăm în ele”.
- În ce ape se scaldă tac-tu? întrebai.
- Limpezi, spuse Antonio. Dacă nu-l oftici tu, e OK!
- Lasă-mă, Antonio, că nu zic nimic. Deja a făcut prea mult. A muncit ca un nebun la scenă, la sunet, la lumini. Auzi tu! A cumpărat și generator de curent de la Constanța! Ce pot să-i mai cer?
- Da, știu! Mi-a spus! I-am dat și eu niște bani! spuse Antonio.
- I-auzi! Aha! Deci așa... Dar, ia spune-mi, tu stai la 2 Mai, nu-i așa?
- Da! Stau acolo unde ai stat tu data trecută. La rulote!
- E fain acolo! Și...
- Cornel mă întâmpină zgomotos.
- Oooo! A venit maestrul! S-a deranjat să ne bage în seamă... Ca să vezi...
- Hai, hai! zâmbii. Lasă bârfele și pune-mi o „mărioară”. Sau nu, mai bine un whiskey.
- Vai, da’ se poate! Bineînțeles, maestre. Acum ești artist. Ia! Bea, așa, ca să te formatezi.
- Am sorbit din pahar. Îmi făcea bine un pic de tărie. Așa, înainte de cântare.
- Da’ cu puii ăștia ce-i? arătai eu către grupul de băieți adunați în spatele scenei.
- ăștia sunt oamenii tăi! spuse Cornel. Cu ei defilezi în seara asta. Și, bineînțeles, cu tine...
- Și cu tine, Cornele! Și cu Antonio! spusei.
- Sigur, șefu’! Se poate? Să te lăsăm noi singur, pe tine?
- OK! Se face! am zis eu. Dane, vezi că vin fetele noastre în curând. Ocupă-te tu de niște scaune... te rog eu!
- Bine, flăcău, dar tu crezi că nu m-am ocupat? Uite scaunele aici. Colea, lângă tine!
- Într-adevăr, masa și scaunele erau puse lângă scenă. La un metru distanță.
- E OK, Dane! Cornele!

Cristi Pațurcă

- Ce-i, mă?
- Ce facem, coane, cu Stuffstock-ul? Dacă ne iau publicul?
- Mă piș pe ei! Tu nu vezi că deja s-a adunat lumea aici, la noi?
- Așa era. Stăteau tot mai mulți oameni. Deja erau vreo sută! Era bine!
- Hai, Cornele! am zis hotărât. Treci la tobe! Antonio, ia bass-ul. Începem! Primul cântec îl cânt singur... Așa, pentru deschidere. Poate tu, Cornele, să faci niste floricele... Iar tu, Antonio, să cânți din la minor.
- Hai, boss, lasă vrăjeala și-ncepe dracului odată...
- Hrisanti și Mihaela erau deja instalate pe scunele din jurul mesei de lângă scena noastră. M-am înhămat cu chitara. Adică mi-am atârnat-o de gât. M-am apropiat de Hrisanti și i-am șoptit la ureche:
- Puiule, ce bine c-ai venit!
- Sunt cu tine, Cristian! rosti ea. Sunt aici și-ți țin pumnii! Strânși de tot!
- Am sărutat-o pe gură. Cam lung.
- Acu' pleacă, nebunule! roși fata. Că tu ai fi în stare să...
- Taci! o oprii. Am fugit.
- „Om bun deschide-ne poarta / Dă-ne o coajă și nu ne goni / În schimb îți vom alunga tristețea / Cu vesele cântece și ghidușii.”
- Așa am început. Așa a-nceput nebunia de la Vama Veche a anului 2005. Lunga vară fierbinte. Super-vara fierbinte. Pornită de la o idee răsărită la Dan Lungu în casă. Cornel Dineș a cuplat imediat. Hrisanti și Mihaela, la fel. Antonio ni s-a alăturat necondiționat. Au fost seri de muzică de neuitat. Zeci de tineri s-au perindat pe scenă. Au cântat. Foarte mulți erau extrem de talentați. Cu ei păstrez și acum legătura. S-au certat prietenii între ei. Mulți s-au cuplat. Aici, la Vama Veche, mulți tineri și tinere și-au gasit perechea. Au fost zile de vis. De muncă dragă mie. Scena noastră mică se transformase într-o inimă al cărei puls bătea ritmul Vamei Vechi.
- Exclus manele! striga Cornel în microfon.
- Chitara mea, biata mea chitară, a trecut prin zeci de mâini. Am schimbat corzile de nu știu câte ori. A trebuit să fac multe drumuri la Mangalia ca să cumpăr corzi.
- Cine rupe o coardă, dă cincizeci de mii! strigă Cornel în microfon.
- Și puștii veneau, puneau cincizeci de mii pe mixer, și, dacă nu rupeau corzi, își luau banii înapoi, după ce cântau. Dacă rupeau vreo strună, asta era! Pierdeau banii.
- Doamne, ce-am cântat zilele acelea! Cornel avusese dreptate. Stuffstock-ul nici nu mai cânta. La noi, la scenă, se adunau sute de oameni. Am cântat mult. Am cântat de toate. Mai ales cântecele mele.
- Vezi, Dane?! spuneam eu. Mă, ce dracu, eu nu scap niciodată de „Mai bine mort decât comunist!”... de „Nu plecăm acasă!”... de „Măi, animalule”...?

Mi-e greu titlul de erou...

– Asta e, Cristi! spunea Dan. Astea-s cântecele care te reprezintă. Care te-au consacrat. N-o să scapi de ele în veci. Nu ți-am spus că și cartea aia trebuie să o scrii! Este, practic, viața ta! Istoria ta! Și a voastră...

– Bine, Dane! Așa o fi... Da' tu nu vezi că puștii ăștia au sub douăzeci de ani? De unde știu versurile cântecelor?

– Păi, înseamnă că au părinți buni! Ce, copiii mei nu-ți știu versurile cântecelor?

– Așa o fi, măi, Dane, dar nu-mi vine să cred...

– Lasă asta și dă-i bataie! Cântă, băiete, că le zici bine! Și ce-o mai fi, om mai vedea!

Hrisanti, biata de ea, stătea mai mult cu Mihaela Lungu. Eu n-aveam timp nici să mănânc. Dimineața mai puteam schimba o vorbă, două, cu ea. Dar pe la 12, începea nebunia. Veneau o grămadă de tineri să „dea preselecția”. De-abia apucam, după-amiază, de fapt spre seară, să mă schimb. De prânz, mâncam rar. Câte-o pizza adusă de buna mea Hrisanti, sau niște mititei. Seara cântam la greu - uite așa! Ce nebunie a fost în Vamă! Și ce ritm infernal!

Am reușit să fac și eu o baie în mare. Într-o zi, pe o căldură înăbușitoare. Cornel mă strigă:

– Maestreee! Măiestrică, ce-ai zice de o baie-n mare?! Hai, lasă dracului chitara aia și haidem în mare!

– Vin și eu! sări Antonio.

– Și eu! spuse Hrisanti.

– Dacă-i așa, apoi să mergem toți! făcu Dan. Hai, Michiduță.

Și uite așa am ajuns să fac și eu o baie în mare. Unica, în acea unică, lungă, vară fierbinte a anului 2005. Am înotat mult. Ne-am jucat. Ne-am scufundat și, bineînțeles, mi-am sărutat iubita sub apă, nu-i așa! A fost o baie pe cinste. Apă caldă... soare puternic... ce mai! Ne-am bălăcit vreun ceas. Apoi, osteniți, ne-am retras în vastele apartamente. Adică în corturi.

– Cristi...? mă-ntrebă Hrisanti timid.

– Da, mamă!

– Ce spui...? E ultima seară aici, căci mâine trebuie să plecăm. Ne putem și noi permite o plimbare pe malul mării. Așa, numai noi doi, fără oameni, fără tobe, fără clape... așa, doar noi doi... Ce zici, poți face asta pentru noi?!

Avea dreptate fata. În afară de scenă, cântece, chitară, clape și mixer, eu nu știusem nimic. Un strop de romantism îmi prindea bine. Și dacă venea la sugestia iubitei mele, era și mai bine.

– Ah! spusei. Știu eu, măi, fată dragă? Tu ai dreptate. Sigur că mergem. Uite, dormim puțin și apoi mergem să ne plimbăm. Până la cântare.

– Dar, Cristi... totuși... noaptea este altceva... este altfel...

Cristi Pațurcă

– Mergem, pui! Mergem și după cântare. N-ar fi exclus să prindem răsăritul pe malul mării. Nu s-a mai întâmplat de mult timp. Cine știe? Poate așa se va-ntâmpla!

– Dea Domnul! zise fata. Hai, vino să dormi!

Mă așeză cu capul pe pieptul ei. Am adormit instantaneu. Somn greu, sănătos. M-am trezit peste vreo două ceasuri. Ca nou! Hrisanti era afară. Îi auzeam vocea. Vorbea cu Mihaela. Am ieșit din cort, întinzându-ma mulțumit. Trosneam din toate încheieturile.

– Ce faceți, fetelor? Stați la șuetă, nu-i așa? întrebai eu. Apoi o sărutai pe Hrisanti.

– Ce să facem și noi, Cristi? spuse Mihaela. Am auzit că scoți doamna în oraș acum, ai?

– Am - n-am - dau! Am promis, așa că haidem, doamnă! Eu sunt gata. Șort am, tricou am, parfum am... așa că, hai să mergem!

– Pa, Mihaela! Fug, căci ursul ăsta se poate răzgândi. Sau mai vin unii să cânte. Așa că fug! Hai, Cristi! spuse Hrisanti.

Ne-am plimbat prin Vama Veche vreo trei ore. Am făcut ceva cumpărături. Nimic deosebit. Niște tricouri, acolo... ceva mărunțișuri pentru Hrisanti... niște fructe și, bineînțeles, bere.

– Auzi, mândro? făcui ei. Da' noi nu mâncăm pe ziua de astăzi? Că tot tu m-ai învățat! Trei mese pe zi!

– Așa să faci! râse Hrisanti. Ți-o fi și ție, în sfârșit, foame!

– Ba bine că nu! Mai ales poftă! Face Papa Șoni o ciorbă de burtă, a-ntâia! Și ciolan cu fasole... sau cu varză! Mamă, mamă...

– Păi, hai să mergem! Unde-i Papa Șoni, ăsta?

– Colea, mamă! Te duce mandea la fix.

La Papa Șoni erau încă mese libere. Patronul însuși, Șoni, ne-a întâmpinat vesel.

– Oooo! Ce onoare! Domnul Pațurcă ne onorează din nou anul acesta! Că acu' două săptămâni, când a cântat aici, mi-au rupt ăștia vreo câteva mese! Ce le faci, domnule, de se suie pe mese?

– Le cânt, Papa Șoni! Le cânt!

– Asta știu, da' de ce-i sui pe mese?

– Păi, îi sui eu?! Se suie singuri! râsei. Și, dac-aș mai fi stat în Vamă, îți mai trăgeam aici o cântare!

– Păi, am auzit eu! Te-ai cuplat cu Cornel Dineș și familia și-i trageți la cântare pe plajă de s-a dus vestea. I-ați fentat pe ăia cu Stuffstock-ul lor. Au fost și copiii mei de vreo două ori pe la voi, pe la corturi.

– Ce să fac, Șoni! ăia cu Stuffstock-ul lor, numai figuranți. Să-l vezi pe Florin Chilian, ce nas pe sus are. Nici n-a vrut să cânte la noi. A uitat de vremurile

Mi-e greu titlul de erou...

când căra chitări, tobe și boxe. Pentru mine și Sterian, Dumnezeu să-l odihnească. Acum e artist, ce vrei? Cântă niște behăieli, fără cap și fără coadă... cu vocea aia spartă și nesuferită.

– Ei, hai! făcu Papa Șoni. Nu fi și tu rău, cântă ce poate! A cântat și aici, la mine.

– Și?

– Și ce? Și-a făcut omul treaba, și-atât!

– Știiu! Și el și Ada Milea! Altă bălălaie! Ce vrei, dragă? Muzică de avangardă... intelectuală... noi,ăștia, mai proști, n-o înțelegem.

– Hai, lasă, că și tu, tot cu ăla... cum îi zice?

– „Mai bine mort...”

– Așa! Da! Tot cu ăla îi pui pe mese!

– O fi, Șoni, că prea zici cu foc! Dar, că tot veni vorba de mese, tu nu vezi că stau cu dinaintea goală?

– Aoleu! Ce să fie, șefu?

– Păi, se știe! O vodcă mică, un coniac... o ciorbă de burtă - două! - și ciolan cu fasole...

– Cu varză, azi! spuse Șoni.

– Cu varză! Tot două! Și pe urmă două beri reci.

– Se face! spuse Șoni și dispăru.

Am băut și am mâncat și iarăși am băut. Bere. Ne-am luat la revedere de la Papa Șoni. Calduros. Am ajuns, așa, agale la cortul nostru. Și, bineînțeles, la scenă. Cornel cu Antonio discutau la masa de plastic. Mă observă.

– Aaa! A venit Cristi! Ce faci, mă, pe unde umbli? A, ai scos doamna în târg?

– Da! spuse Hrisanti. Am văzut și am cupărat câte ceva, ne-am plimbat un pic, și...

– I-ai dat să mănânce ceva? întrebă Cornel.

– Am mâncat, mă! Am fost la Papa Șoni.

– Daaa? I-auzi! Și el ce mai face?

– Ce să facă? Bine! I-am spus c-am fi tras o cântare la el, dar plecăm mâine. Așa că... o lăsăm pentru la anul.

– Aia e! Da' tu vezi că ai treabă multă astă seară. Vezi că vine și clăparul ăla bun. Dan, din Timișoara. Mai vine și gagică de la Cluj.

– Care tipă, aceea lungă și uscată? Cu mini fustă, de le curgeau ăstora de pe plajă balele după ea...

– Da, că ție nu? râse Cornel.

– Da, ă, da! Da' eu sunt om serios de ceva vreme! Nu vezi? Mi-ajunge Hrisanti.

Cristi Pațurcă

– Păi, a dat Dumnezeu să ai și tu o fată ca lumea. Că mă-nnebuniseși cu toate bambinele tale... Cu ușchitele tale... Mai ții mine aia care bea spirt medicinal?

– Zombi! Mirela! Îl ajutai eu.

– S-o ia dracu'! Bine c-ai scăpat de ele! Măcar te-ai potolit și tu. Că-n afară de Hrisanti și Sorana, toate numai panarama. Ce folos că sunt mișto? Niște zdrențe!

– Bine, bine! Acum să ne suim pe scule! Hai, Antonio! Ia-ți bass-ul în primire. Uite, a venit și... Dan, parcă... nu-i așa!? zisei.

– Da! Dan! Salut băieți!

– Salut! Dă drumul la clape!

– Cristi...! Vrei să vii puțin? mă trase Antonio mai de-o parte.

– Zii, coane?

– Vezi! Trebuie să fim cu ochii pe tata. Țasta e-n stare să bată-n tobe ca nebunu'! Ar fi în stare să bată ore-n șir. Știi c-a avut un infarct pe scenă? La tobe!

– Știu, Antonio! Nici o grijă! O să-l menajăm cât putem! Da' știi și tu că solo de tobe tot va executa! râsei. Hai, că n-o fi dracu' atât de negru. Hai să cântăm.

Am început. A fost o seară de vis. S-a cântat mult, bine și din suflet. S-au perindat o grămadă de băieți și fete pe scenă. Din culise, adică de lângă scenă, ne vegheau și ne priveau fetele noastre dragi. Dan Lungu părea un adevărat manager. Nu ne scăpa din ochi. În fața scenei vreo sută de oameni. Care mai de care cu beri, vinuri, vodcă, sucuri. Noi, pe scenă, ioc! M-am întors către băieți. Aaa, parșivii! Fiecare avea lângă el câte-o butelcă... Antonio râdea mânzește. Eu, în momentul acela „executam” la clape. Cânta, la chitară și voce, Traian din Iași. După ce a terminat cântecul, am rostit tare în microfon:

– Bine, fraților! E mișto în Vamă, nu-i așa?

– Daa! făcură în cor.

– Păi vă cred! Ia uite! N-aveti treabă! Aveți de toate națiile: la plastic, la sticlă, în pahare... Dar eu, cum credeți că pot să mai cânt, așa, cu gâtul uscat?

Într-o clipă se umplu scena de sticle. Veneau și puneau acolo care ce apuca.

– Hooo! făcui, tot în microfon. Păi, ca să beau astea, îmi trebuie o săptămână. Dar mă servii! Noroc! Sorbii cu nesaț o sticlă cu bere rece. Din două înghițituri. Deodată, remarcă prezența în primele rânduri de spectatori a unui personaj pe care-l știam din Cotroceni. Din Cofetărie. „Omul cu pipă și cățel”. Vine zilnic la Coffe, la „birou”, cu câinele și pipa sa care fumegă plăcut, cu miros de tutun bun și aromat... Salută sobru... Preț de jumătate de ceas, singur la masa sa, își savurează băututura... E un tip cu aspect cert și sobru de intelectual. O barbă deasă și îngrijită încadrează, sau, mai degrabă, tușează un chip de om inteligent, cultivat și citit. Gesturile și atitudinea sa rasată mi-au atras, de câțiva ani, atenția la Coffe. Însă n-am făcut niciodată cunoștință. Nu părea că este omul care să se amestece printre noi, cei cu state zilnice la „birou”. Își bea paharul, ne saluta, la fel

Mi-e greu titlul de erou...

de politicos, pleca. Cu pipă și cățel! Ei bine, acum, personajul - pe care nici nu știu cum îl cheamă - se afla în fața scenei. La trei metri de mine. Cu pipă și cățel, bineînțeles.

– Salut prezența aici, la Vamă, a bătrânului meu cartier, Cotroceni. Salut toate pipele și toți cățelii simpatici din lume! spusei în microfon. Cântecele următor am să-l cânt pentru prietenii cu care mă aflu aici și acum! spusei, privind fix personajul.

Omul îmi mulțumi din cap, cu un gest elegant.

Am cântat în continuare. Publicul se încălzise. Cântau cu noi. Chiar că era cea mai frumoasă seară. La un moment de pauză, apare lângă mine Hrisanti. Îmi făcu un semn, strângându-mă ușor de braț. M-am întors contrariat.

– Ce-i, puiule? întrebai.

– Ia uită-te-n stânga! Așa, acolo, în față. Ce vezi? Sau pe cine vezi? Ia zi?

M-am uitat! Ei, mă, că asta era comă! Nevenindu-mi să cred, priveam năuc un grup de tipi... Ce să vezi, toată gașca din Cotroceni, de la Coffe, era acolo, în păr... în Vama Veche... lângă scena noastră dragă!

– Iiii! auzii binecunoscutul glas al lui Nae. Noica al nostru. Nae Bindea. Lângă el, se hlizeau Lavă (Liviu Badea) și Horincă (Horia Nicolescu). Asta chiar le întrecea pe toate!

– Fraților, am zis în microfon, ușor emoționat. Se pare că Dumnezeu e mare! Mi-a adus Cotroceniul meu drag în Vama Veche! Acum, chiar că sper mai mult că „Salvați Vama Veche” nu este o utopie! Salut prezența printre noi a Legiunii Cotroceni, a băieților care nu m-au lăsat niciodată singur! Acum o să ciocănim un pic la Poarta Raiului și apoi, în seara asta mare, cu toți vom cânta.

Am făcut semn colegilor de formație.

A fost super. De pe margine, Mihaela, Hrisanti și Dan cântau și ei. Sticlele pline umpleau în continuare scena. Băieții mei de la Coffe erau super activi. „Omul cu pipă și cățel” mi se părea că fredonează și el. Și-am cântat. Și iar am cântat. Când la chitară, când la clape, când la bass, ba chiar și la tobe. La un rock and roll, inevitabil, Cornel Dineș se dezlănțui.

– Aici! Eu acum! Solo! strigă el de la tobe și începu show-ul. Cred că, preț de cinci minute, Cornel Dineș a dat marea măsură a talentului său. A rupt vreo trei bețe. Jambulică îi dăcea la mână altele noi. Antonio se uita când la tatăl lui, când la mine. Ei îl linișteam din priviri. Cornel lovea tobele. Când mai tare, când mai încet, trecând prin toate ritmurile din lume. Exclus manele. Noi îl încurajam.

– Cornel Dineș!!! strigai eu în microfon.

Publicul, în delir, aplauda și ovaționa.

– Acestui om, continuai, trebuie să-i mulțumim pentru aceste zile pe care, sunt convins, nu le vom uita niciodată. Lunga vară fierbinte. Vama Veche 2005. Am fost buni, frumoși și sinceri. Cornel Dineș, Antonio Dineș, Dan Lungu și cu

Cristi Pațurcă

voia voastră, Cristi Pațurcă. Vă mulțumim pentru că existați și, prin voi, existăm noi. „Piesa-i gata... Trag oblonul... și dacă v-a plăcut bufonul, mai poftiți și-n altă seară!”.

Acestea au fost vorbele pe care le-am rostit, pentru ultima oară, pe scena din Vama Veche a anului 2005. Cine știe ce va fi în 2006? Am ridicat privirea fără sa vreau. Florin Chilian privea atent de la câțiva metri. Am fost tentat, o clipă, să-i trântesc o răutate. Am făcut, către el, un gest de dispreț și de lehamite și l-am lăsat în plata Domnului. Nu merita... Însă am meritat cu vârf și-ndesat sărutul Hrisantei, îmbrățișările lui Cornel și Antonio Dineș, ale Mihaelei și Dan Lungu... ale băieților din Cotroceni, Nae, Horia, Lavă... ale celor doi Jambulică și a lui Moldoveanu. A meritat strângerea de mână venită din partea „Omului cu pipă și cățel”.

– Mă, Antonio, mă...! Mă, ce rau îmi pare că nu-i și Cagi cu noi...

– Asta e, Cristi! Poate la anul... Oricum, când ajungem la București, poate o punem și noi de niște repetiții, ce zici?

– Sigur, frate! Mai e vorbă?!

– Ce faceți, mă, aici? apăru Cornel, cu prosopul ud în jurul gâtului.

I-am cuprins pe amândoi de umeri:

– Mă, ce să vă zic? Ați fost mari! Sunteți mari, mă, în general!

– I-am răcorit, mă! se bucură Cornel.

– I-ai răcorit, mă!

– Hai, lasă, Cristi...! Ce, tu nu i-ai răcorit?

– Da! Chiar! se apropie Dan. Ți-am spus eu, Pațurcă? Fără cântecele Pieței n-ai scăpat!

– Păi, imbecilul ăsta nu vrea să-nțeleagă, spuse Cornel, dându-mi un ghiont prietenesc, nu vrea să-nțeleagă! Mă, tu nu-nțelegi că astea sunt cântecele tale... astea te reprezintă?! Nu ți le poate lua nimeni.

– Bine, gorobelților! Da să nu vă mirați că veți ajunge, cu voia lui Dumnezeu, personaje de cărți.

– I-auzi! făcu, mirat, Cornel. Te pomenesti că scrii și cărți!

– Da, Cornele, cred c-am să-i public o carte! spuse Dan Lungu. De altfel, am mai avut o discuție, acum două zile, când am fost la tine, la 2 Mai.

– Mai taci și tu, Dane! Că și-o ia în cap! Să se țină de treabă și mai vedem. Cât sunt eu pe lumea asta, nu moare de foame...

– Mai bine haideți să bem ceva! propuse Antonio. Fac cinstel!

– Ce să faci, mă! râse Cornel. Tu nu vezi pădurea de sticle, pline, care l-a-nconjurat pe bețivul ăsta? glumi Cornel. Am venit la mare să păzesc bețivi: pe Pațurcă și pe Jambulică, Moldoveanu! Strânge sticlele de pe scenă și le aduci la masă. Hai, mă, Cristi, tu știi c-am glumit, ce dracu’! Aaoleu! sări ca ars. Antonio, frigiderul! Scoate toată machiala din el, că doar n-o să mergem înapoi cu ea acasă! Și carnea pentru grătar! Am pregătit-o eu dimineată, cu sare, cu piper! E gata de

Mi-e greu titlul de erou...

pus pe grătar. Dan Lungu va merge cu mine la grătar. Pațurcă, valea! Ai o oră liberă! Vezi-ti de doamna ta! Mișcă!

M-am executat. Hrisanti, după ce o ajută pe Mihaela cu carnea, se apropie. Mă sărută, din lateral, pe obraz.

– Cât e ceasul? Întrebai, întins pe scaun.

– E tocmai ora. Cea pe care mi-ai promis-o. Este cinci și...

Așa era. Spectacolul răsăritului de soare stătea să-nceapă. Mi-am luat femeia de mână și am luat-o așa, fără direcție, pe malul mării. Ne-am bălăcit cu picioarele goale prin valurile ce scăldau țărmul. Ne-am stropit cu apă din belșug. Ne-am sărutat îndelung în penumbra pe care apariția discului sfânt de foc, mare și roșu, o arunca peste apele pământului, primitive și flămânde de căldură.

– Aș vrea să nu se mai termine, Cristian... șoptea Hrisanti. As vrea să rămânem suspendați aici, unde ne aflăm. Cel puțin eu... Eu sunt undeva sus... sus de tot. Într-un înalt de fericire... Mă simt plină, dar nu copleșită. Nu-mi vine să cred... dar ești aici. Uite, te pot atinge... mângâia... gusta.

– Și-atunci, de ce ți-e teamă, Hrisanti? șoptii.

– Nu știi, spuse fata. Cred că de tine... Știi, nu c-aș vrea să te schimb... Aș vrea să rămân așa, bun și frumos cum te percep eu... Să nu-ți schimbi sufletul, Cristiane... eu nu știu dacă voi știi să am grijă de sufletul tău, așa cum ai vrea tu...

– Și eu cum vreau, fetiță?! mă alintai.

– Tu vrei tot, Cristian! Și meriți asta! Tu ești posesiv, iar independența mea, cu care am crescut, se simte amenințată. N-ai înțelege, chiar dacă eu - jur! - te iubesc sincer!

– Zău, puiule! spusei, sărutând-o pe buze. Mai știi cântecul meu? „Dacă mă privești în ochi... fără de deochi... / Atunci trebuie să-ți zic, că vreau totul sau nimic!” Mai știi?!

– Știu, Cristiane! Știu că-mi va fi greu... Să nu mă rănești niciodată... în niciun fel... S-ar putea să-mi treacă, însă...

– Fetiță, o întrerupsei, eu nici nu mai am curajul, de ceva timp încoace, să spun vreunei femei c-o iubesc. A fi îndrăgostit este una... a iubi este cu totul altceva. Îmi placi tare mult... țin la tine... nu ți-aș face rău în viața mea, dar...

– Taci, Cristian... Sper să nu fie cazul... Aș vrea să mă-nșel, dar e prea frumos ca să fie...

– Știu! Adevărat! Știi ceva? Te rog, puiule, hai să trăim așa cum simtim! Uite, soarele stă să ne-mpresoane cu lumină... oamenii ne iubesc... a fost o vară lungă, fierbinte și minunată... Hai să trăim intens, din toate simțurile noastre. Cine știe? Poate într-o zi luminoasă voi ști că te iubesc. Tu vei afla prima!

Fata mă cuprinse cu brațele ude de ceafă. Milioane de fiori dulci mă străbăteau. Chiar mă iubea! Am răspuns pătimaș sărutului ei de foc. Poate că n-o

Cristi Pațurcă

meritam pe femeia asta, poate că nu eram pregătiți - nici eu nici ea - de un vis pe care îl ascunseseam fiecare dintre noi în cel mai îndepărtat colț al sufletelor noastre.

– Pațurcă!!! Băăă, Pațurcă!! Unde ești, mă! auzii din depărtare vocea lui Cornel.

Am pus mâna pâlnie la gură:

– Vin, Cornele! Vin acum!

– Vino, mă! Hai, că se răcește friptura!!!

– Hai, puiule! Lasă tristețea! Ochii tăi sunt prea frumoși iar lacrimile tale mult prea prețioase ca să le risipim. Dar, dacă-ți face bine, plânger cât îți trebuie.

Fata mă cuprinse după mijloc. Eu pe ea la fel.

Am ajuns tăcuți, la locul fiestei. Cortul și scena erau deja strânse. Munciseră, nu glumă, oamenii lui Dineș! Jambulicii și Moldoveanu'. Pe masa lungă abureau platouri pline cu mici și fripturi. A fost un festin pe cinste! Am băut și am mâncat enorm. Cel puțin pentru mine, era enorm. Târziu, sau, mai degrabă, devreme - pe la opt - am adormit. Eram - și eu și Hrisanti - epuizați.

Dan Lungu ne trezi vesel. Era după prânz.

– Hai, Cristi! Ridicăm ancora. Ciuguliți și voi ceva c-a mai rămas de aseară, oho, să tot mănânci!

Am mâncat. Am strâns corturile și bagajele și direcția - București.

Ca și la venire, drumul a fost plăcut. O singură întâmplare ne-a enervat, dar ne-a și disperat. Pe mine și pe Hrisanti. La trecerea cu bacul, peste Dunăre, am cumpărat, de la restuarantul de pe vapor, două beri reci. M-am retras cu Hrisanti să le savurăm. Unde? Printre TIR-uri. Acolo ne-am așezat pe peridocul remorcii unui camion. Portofelul fetei a poposit pe rama de metal a remorcii. Ei bine, acolo e și-n ziua de azi! Ultimii bani se duseră. Vreo două miișoare...

– Te ofitici? o tachinam eu pe Hrisanti pe drum, la Dan în mașină.

– Nu, dar... făcea fata cu ciudă.

– Ei, lasă, că știu că te ofitici! Lasă, pisei, că-i facem noi! Mai ales tu!

– Da, măi, da! Dar ce naiba facem, că alții nu mai avem. Iar salariul îl iau tocmai în octombrie și...

– Gata!Vino la tata, ca rezolvăm noi!

S-a cuibărit la mine-n brațe. Când m-am trezit din somn, intrasem demult în Capitală. Am dus-o acasă pe Hrisanti.

– Ne sunăm, pui! făcui.

– Bineînțeles! Mă sărută.

Acasă am ajuns repede. Am lăsat bagajul și am tăiat-o. Unde? Cum unde? La „birou”! La Coffe! Aici prietenii mi-au făcut o primire triumfală. Bineînțeles c-am baut pe banii lor! Las', că și eu făceam deseori cinste. Am dormit buștean în noaptea aceea. Dimineață m-a sunat Dan:

– Salut, flăcău! Ești în formă? Am luat berea! E la rece! Vii?

Mi-e greu titlul de erou...

– Vin, Dane! am răspuns. Într-o oră sunt al tău.

M-am ținut de cuvânt. Într-un ceas ne aflam față în față. Cu halba mea și pântecosul lui Dan pline. Dan ținea în mână notele sale. Spuse:

– Deci... A cântat Sterian!!! Așa! Despre ce surprize era vorba? Parcă Marius îți spusese ceva de niscavaia oameni de marcă ce urmau să vorbească din Balcon...

– Da, Dane! Așa a fost... să vezi cum!

•

Marius se întreținea cu Hurezeanu. Apăru, din senin, Doru Stănculescu. Și nu singur. În spatele lui - neobrăzatul! - era Elena... Elena Cârstea!

– Mariusică! strigai.

– Vin, Cristache! Ce-i?

– Chiar avem surprize azi! Ia uite cine a venit!

– Păi, nu ți-am spus eu?! Stai să vezi ce urmează...

– Mă, ce casa mă-ții ești așa secretos? De ce nu-mi spui și mie câte ceva?

– Că acum am treabă! D-aia te-a făcut mă-ta muzicant!

– Sărut-mâna, doamnă! spusei către Elena Cârstea. Bine ati venit pe la noi!

– Tu trebuie să fii Pațurcă!

– Da, doamnă, eu sunt!

– Mi-a zis Sterian că ești băiat de băiat! Uite aici caseta asta! Am să cânt cu negativul. Vreo trei cântece.

– Se face, doamnă! Da-ți materialul încoa'!

Am luat caseta și am introdus-o în deck. În căști se auzea bine. I-am făcut un semn de OK Elenei.

M.M.-ul intră ca o vijelie.

– Pațurcă! Cântă Elena Cârstea!

– Tovarășe!!! Ce m-aș face eu fără tine?! Tu ești chiar...? E totul pregătit!

– Atunci, hai! Să cânte!

– Am înțeles, șefu'! mă executai.

Și apoi către Elena:

– Hai, doamnă! Ai curaj să intri în cușca leilor? În balcon, adică! Eu sunt pregătit!

– Și eu, Cristi, sunt pregătită! Da' crezi că merge să cânt aici? Că tu știi ce cânt eu!

– Merge, mândro! făcui. Tu nu-ți dai seama? Cu cât veniți mai mulți artiști consacrați cu atât este mai bine! Voi ne certificați pe noi! Unde nu dă Dumnezeu să vină aici, să cânte, toți artiștii, toți artiștii mari din România!!!

Cristi Pațurcă

– Atunci, play! zise Elena.

Am pornit deck-ul. Muzica artistei se revărsa șuvoi în Piață. Vocea ei, când caldă, când agresivă... când învăluitoare... când pățimașă, acaparase Piața. Deși nimeni n-o anunțase - Ce dobitoc ești, Pațurcă! Și tu M.M.-ule! - artista fu imediat recunoscută și ovationată. În pauza dintre o piesă și alta, apucaî microfonul de la mixer. În Piață bubui:

– Ea este marea doamnă a muzicii noastre, Elena Cârstea! Se află aici, alături de noi!

– Asta da golancă!!! striga Piața, din mii de piepturi.

Elena, ca o profesionistă, își continuă cântatul. Cânta bine, din suflet. Și-a terminat cea trei cântece. Îmi făcu un semn. Am lăsat să „curgă” banda și bine am făcut! Astfel, Elena a electrizat Piața cu un recital de aproape un ceas. Muzică bună, de calitate. Suna bine!

– Pssst! făcu Marius. Ia uite cine vine!

M-am întors cu privirea către ușă. Credeam că e Ruxandra. Când colo, ce văzui! Un buchet de flori intra pe ușă. Nu vedeam cine se ascunde-n spatele celui imens și minunat buchet de flori.

– Ce e, mă? făcui către Marius.

– Cască, mă, ochii!!! răspunse.

M-am ridicat de la pupitru. Eram curios. Am întâmpiat buchetul grozav. În spatele acestui imens buchet se afla...

•

– Cine, făcu Dan. Iarăși Ion Iliescu!? râse.

– Nu, Dane! Era... Doamna Doina Cornea. În carne și mai mult oase!

•

– Mariuse... chiar că asta e ziua surprizelor!

– Stai sa vezi ce urmează!

– Cristi, dacă-mi dai voie... Sunt Ovidiu Popescu. Sunt critic de artă. Asociația vrea să-ți vorbesc.

M-am uitat mirat... Era un bărbat frumușel, spilcuit chiar. Mutra lui îmi era cunoscută. Nu știu de unde. De la Revoluție sau mai știu eu... Era, și cred că mai este, un tip inteligent. Făcea parte din nu știu ce organizație, prezentă în Piață. Un tip subtil și simpatic. Intuiam ca e un om cu care ai ce vorbi. Așa și era. Cu Ovidiu Popescu aveam sa devin prieten de suflet. Dar, pe moment, nu știam de unde să-l iau!

Mi-e greu titlul de erou...

Ah, Doamne, ce imbeci sunt! Ovidiu Popescu era președintele „Asociației 21 Decembrie 1989”! Ce dobitoc eram! Se vedea treaba că pesemne obosisem.

– Ovidel! Iartă-mă! Nu te-am recunoscut! Te-mbogățești!

– Dea Domnul! Nu-i nimic! Cu tot balamucul ăsta...

– Iartă-mă o clipă! zisei. Doamna Cornea, vă rog să luați loc aici! spusei, oferindu-i un scaun tapisat.

– Mulțumesc! spuse.

– Dacă doriți, mă oferiți, am eu grijă de flori.

– Pot să am eu grijă de ele! auzii un glas cunoscut.

Ruxandra, apărută din pământ, zâmbea dulca, luând din brațele Doinei Cornea imensul buchet de flori.

– Nu! sări Barbi. Doamna Cornea, vă rog să ieșiți în balcon cu florile în brațe!

– Bine, dar... spuse femeia.

– Da, Doamnă! sării eu. Asa ar trebui să intrați în Balcon! Pierre! strigai.

– Ici! răspunse.

– Ești prezent? Filmezi tot! Auzi?! Titrezi tot în franceză.

– Oui, le Chef! J’ai entendu!

– OK! Emil! strigai.

– E OK, Cristi! Transmit! făcu Hurezeanu.

– Barbi, te rog s-o prezinți tu pe Doina Cornea! spusei.

– Și eu ce mai fac? întrebă contrariat M.M.-ul

– Tu stai, dracului, lângă mine! răspunsei. Stai aici la mixere! Sau mai bine vorbești cu Ovidiu Popescu! Că ai cu cine! Ovidiu!

– Da, Cristinel! răspunse.

– Ia-l pe Barbi și pe M.M.-ul și vedeți ce aveți de spus din Balcon... După Doina Cornea. Dar, mai întâi, Barbi, te rog s-o prezinți.

În acel moment în Balcon vorbea Horia Bălăsoiu. Prietenul și vecinul meu. Spunea ceva în sensul că eu și Marius am fi fost amenințați. Cică noi asigurăm sonorizarea în Piață. Și așa era! Înseamnă că securistul fusese și la el. Horia a terminat discursul. Intră în cameră.

– Bine, Aurică! i-am spus. Chimistule, vezi că ne punem rău cu securistul!

– Dă-l încolo! spuse el. Mare pagubă!

– A fost bine! Acum te rog să mă ierți! Barbi, anunț-o pe Doina Cornea.

– Și eu? Ce fac? spuse M.M.-ul.

– Tu îți scrii raportul lui nen’tu Vergilică, spusei ferm.

M.M.-ul scrâșni cu ură din dinți.

– Las’ ! Că mai vedem noi...

– Vezi tu, mă! spusei apăsător. Tu chiar crezi că suntem prosti. Toată mascarada pe care o faci atunci când îți dai ochii peste cap la microfon, numai

Cristi Pațurcă

manipulări grosolane, nu impresionează pe nimeni. Săracii, cei de acolo, de jos, te și cred! Păcat! Însă, îți spun cu ce pleacă în cap din Piață...

– Cu ce? făcu M.M.-ul.

– Cu „Mai bine mort decât comunist!” Așa că mai lasă-ne, domn’ căpitan! Sau maior, mai știi! Că se fac și la voi avansări!

– Ia mai lasă-mă tu! făcu M.M.-ul stânjenit.

Barbi o anunță pe Doina Cornea. Piața se electrizează imediat. Doina Cornea, cu bratele pline de flori, emoționată, vorbea cu patos. Vorbea bine. Eu eram atent la butoane. Marius îmi făcu un semn. Către ușă. Chiar că era ziua surprizelor! Intră Gheorghe Zamfir. Am înțepenit.

– Pofțiți, maestre! spuse Marius.

– Bună seara! Dumneavoastră sunteți Pițurcă?!

– Nu Pițurcă, ci Pațurcă! Și Cristi! Azi! mă ridicai de la pupitru.

– Dar mâine nu? întrebă maestrul.

– Dac-o vrea Dumnezeu! am râs eu.

– Am și eu loc să fac o baladă...?? Cu chestia asta... Și scoase din buzunarul interior al gecii un nai. Vestitul nai al lui Gheorghe Zamfir! Doina Cornea reveni, copleșită de uralele Pieții.

– Măi, copii!... spusei eu. Nici nu știți că aici, cu acești oameni, m-am simțit eu însumi!

– Doamnă...! spuse Gheorghe Zamfir, este o onoare să vă sărut mâna...

– Vai! Maestrul Zamfir! Și dumneavoastră?! Tot golan?!

– Ce să facem, doamnă! N-avem școala lui Iliescu.

– Să vă dea Dumnezeu sănătate! spuse Doina Cornea.

Eu așteptam mut de uimire. Eram emoționat. Mă uitam la Marius... la Barbi... la Horia Bălășoiu... la Ovidiu Popescu. Ruxandra se lipi de mine.

– Ce-i, puiule? o-ntrebai.

– Nimic... spuse fata, îmbufnată. Am vrut și eu... așa... să fiu cu tine.

O sărutai tandru pe obraz. Fetei ăsteia chiar îi păsa de mine! Mă simțise la fix. Simte toată emoția mea.

Marius îmi făcu iarăși un semn. Mă apucă ușor de cot și-mi șopti:

– A venit Laura! Vrea să vă vorbească...

– Unde, întrebai eu nătâng.

– Cu tine, boule! Uite-o acolo!

Am privit în direcția pe care mi-o arăta Marius. Laura îmi făcea semne zâmbind. Ținea în mână o foaie. Scrisă. M-am apropiat de ea.

– Ce-i, mândro!? am spus. Ceva nou? Hai vino să te pup!

– Haide... aruncă-ți nobila privire peste textul ăsta! Ce zici?

Am luat hârtia. Am citit. O dată... de două, de trei ori. Era trist, cutremurător. Am înțepenit iarăși. Era prea mult pentru o singură zi! Toate

Mi-e greu titlul de erou...

somitățile care erau în camera Balconului... toți oamenii care mă-ncurajau... și acum Laura... fata asta minunat de talentată, cu un text genial, care aproape că-ți cânta singur.

– „Mi-e greu titlul de erou... Căci frați toți suntem... Aș vrea să-mi dați un nume nou... Golan post-mortem”!

– Este genial, Laura! am sărutat-o. Apăsă, pe gură.

Ruxi privea fix la noi. Am luat-o-n brațe.

– Puiule...! E genial! Aproape c-am și scris cântecul! Hai, nu mai fi supărată! N-am nimic cu Laura Botolan, dar... e genială!

– Ei, lasă, fustangiule! Știu eu... Pe mine cum m-ai sedus...?

– Mai întâi, ca nu te-am sedus...! Nu-mi amintesc sa fi fost în patul meu... Cel puțin până acum.

– Nu-i timpul pierdut! spuse Ruxi.

– Zăăău...?! Nu ești cam agresivă, domniță?!

– Nu! Nu sunt! În definitiv, e treaba ta!

– Uite ce-i! Nu vreau să ne certăm. Mai bine vii cu mine să facem cântecul.

Laura! strigai.

– Da!

– În WC, fuga marș! Facem o piesă genială!

– Marius, ai tu grijă aici! Nu-l lăsa pe M.M.-ul să-si bage nasul prea mult. Dincă are dreptate! În slujba cui o fi și ăsta?

– Care ăsta! M.M.-ul sau Dincă? făcu Marius.

– Du-te, bă-n... Amândoi! Cine dracu’ mai știe! Vezi, și cu Rădulescu... și cu Nea’ Ticu... Mă duc să compun ceva.

– Ce dracu’-ți mai trece prin cap?

– Un glonte, în nici un caz! Nu încă! Ar vrea tovarășii din CFSN! Dar...

– OK, Cristache! Vezi c-avem de vorbit...

– Despre ce, mă?

– A venit Fane Sprânceană azi la mine... Parcă spuneau că n-ai bani... E rost de ceva marafeți. Ceva cu Adrian Păunescu... în cenaclul ăla, al lui... „Totuși iubirea”, sau cum îi zice...

– Păi mergem, mă! De ce să nu mergem? Că nu ne dă Piața asta să mâncăm! Și cam ce vrea?

– Păi, să mergem cu sonorizarea! Așa mi-a spus Fane!

– Și de ce sa nu mergem?! S-a-ntors Roland din Germania? Nu! Atunci mergem. Spune-i care-i scoru’! Avem aici casete înregistrate de mine... Așa că dacă M.M.-ul are chef, n-are decât să le pună pe stație.

– Bine, Cristache! Îl bag în balcon pe Zamfir?

– Mai încape vorbă! Barbi! am strigat.

– Ce-i greiere!?

Cristi Pațurcă

- Te rog, anunță-l tu pe Gheorghe Zamfir.
- Acum nu pot... Tu n-auzi că vorbește Ovidiu Popescu?! Pe el l-am băgat...
- Foarte bine! făcui. După Ovidiu... Și te rog să-i spui lui Ovidiu ca vrea să stau de vorbă cu el. După...
- Despre ce, greiere? făcu Barbi.
- Mă, tu ești securist, sau ce?
- Hai, mă, te-ai supărat...?
- Nu, Barbi, dar... Ce-ai mai scris?
- Imnul golanilor liceeni...
- Hm! Interesant... Ai textul la tine?
- Sigur! Ia-l!
- Nu! Nu acum! Acum am treabă!
- Da, boss!
- Hai, Barbi! Anunță-l Maestrul Zamfir, sunteți gata să intrați în Balcon?
- Da! spuse marele artist. Acum...

Barbi deja îl anunțase. „... Și nu se putea să ne lipsească aici, în Piață, una dintre cele mai mari valori ale spiritualității noastre contemporane. Alăturându-se lui Alexandru Paleologu, ambasadorul „golan” de la Paris, lui Petru Creția, Petre Țuțea și toți cei ai noștri, iată, este aici, acum, cu noi, marele român, Gheorghe Zamfir.”

Piața a răsunat de urale și aplauze. Am rămas nemișcat, lângă ușa pe care urma să ies să scriu cântecul. Laura și Ruxandra erau lângă mine. Ruxi îmi apucă mâna... Mi-o strânse puternic. Cântecul naiului fermecat, al românului Gheorghe Zamfir, copleșea Piața. Doinele, dorurile și toate tainele românilor se revărsau din naiul său binecuvântat. Am apucat-o pe Laura de mână. Țineam în mâinile mele păcatoase mâinile a două femei frumoase la trup și suflet. Împreună am lăcrimat atunci pe viersul neîntrecut al „Ciocârliei”. Maestrul Zamfir era de-al nostru. Era român până-n măduva oaselor. A fost un miracol românesc, acolo, în Piața Universității.

O mână îmi strânse ușor cotul... M-am întors... În spatele meu răsăriră doi... Ovizi! Popescu și Moldovan! Da, da! Actorul, Ovidiu Moldovan! Erau lângă mine. Vroiau să-mi vorbească. Un mare critic de artă și un mare actor.

- Zi, Ovidel! m-am adresat lui Popescu.
  - Îl cunoști pe maestrul Moldovan?
  - Nu! Dar dacă este aici, cu noi, cu tine, nu pot decât să am onoarea!
- Maestre...

Mi-a întins o mână ferma, bărbătească.

– Îmi pare tare bine! am spus. Marius, te rog, ai tu grijă...

Marius mă trase deoparte:

Mi-e greu titlul de erou...

– Mă, tu ești nebun?! De cine și de ce să mai am grijă?! Uită-te și tu câți sunt aici...

– Ai dreptate, Mariusică! Da' ce vrei să facem? Asta e și basta!...

Fără să vreau, mi-am întors privirea către Ruxi și Laura. Intenționez să le spun ceva. Vroiam să mergem în WC să scriem cântecul. Dar...

– Pssst! am făcut. Marisucă, tu vezi cine a intrat?

Marius a privit spre ușa. A râs subțire.

– Mă, ți-am spus că am surprize?! Da, el este! Dragoș Pâslaru!

Dragoș îmi era vecin și prieten de bere. Și el și soția sa, Anca - Ancuța, cum o alintam noi! - erau oameni de o excepțională calitate. Ne apropiiau zece metri de stradă și o grămadă de clipe minunate trăite împreună... Colinde, an de an... sfinte Sărbători de Paști... Fiul lui, Vlad - un adolescent de excepție! - în fine... multe...

– Drăgoșel! exclamai. Tu...? Aici...?

– D-apoi unde? făcu el, îmbrățișându-mă. La Cotroceni?

– Hai, băiete... rostii, impresionat. Să știi ca nu m-am înșelat... Bineînțeles! Vorbești de la Balcon?

– Păi de ce am venit? Știam eu! Cine dracu' putea să cânte „Mai bine mort decât comunist”!? De cum am auzit vocea am știut că ești tu! Puteai tu să lipsești?

– Lasă că nici martie din post nu lipsește! râsei eu. Marius, ce să-ți fac? Ia-l și pe el în primire! Fă-i toaleta, bine?

– Da! răspunse bunul meu Marius... Vezi că mai ai o surpriză!

– Ce e, mă?! Ce, ai înnebunit? Gata cu surprizele!!! rostii hotărât.

– Privește! făcu Marius, cu un gest larg.

În fața mea stătea... Neamțu'! Bunul și vechiul meu coleg de liceu! Cu băiatul ăsta făcusem multe. Am jucat teatru împreună.

– Articolul 214! Caragiale! Împreună cu mare doamnă a vieții mele din acele timpuri imemoriabile... Adia Goergescu... Acrivița - după cum i se spunea, în urma rolului jucat în „Articolul 214”. Cu Neamțu - Cristian Mica, pe numele său! - am împărțit și bune și rele. Eram un fel de Sfântă Treime: Neamțu, Bălănaș (Marius) și scabia. Adică eu!

Neamțu este un om deosebit. Ca toate cunoștințele mele, de altfel. Un om cu o gândire foarte adâncă. Pătrunzătoare chiar. Cu Neamțu - filozof înăscut! - am petrecut multe nopți... La o băutură bună și multă. Era o adevărată dezbatere de idei. La fel cum era și în clasă. La liceu. Buna noastră profesoară, Gabriela Enache, actualmente directoare de prestigiu, la un emerit colegiu bucureștean, care ne-a fost și diriginte și mentor și prietenă avea o vorbă: „Voi toți sunteți inseparabili!” Iar Rodica Ciubotaru, de română, cea care a avut și ideea inspirată să „pună” Articolul 214, spunea: „Neamtu fără Scabie și Marius fără Pește parcă nu sunt ei!” Pește?! Gabriel Voiculescu și fratele lui, George, au fost primii mei colegi de formație rock. Trupa „Telente”! Manager: Marius! Mentor: Neamțu! Sub oblăduirea

Cristi Pațurcă

directorului adjunct. Eugenia Szabo (director), doamna Pogorevici (de matematică), Ion Voicu (de sport) am reușit să cântăm chiar pe copertina liceului. Ei, dac-ar fi să povestesc de toate, aş mai scrie o carte!

Și Neamțu, Neamțu al meu se afla, zâmbitor, în fața mea. Și nu singur... ci cu Mihai Petrescu, alt coleg de liceu și de formație.

Le-am sărit în brațe. Eram emotionați cu toții. În cameră era lume multă. I-am tras pe toți - adică pe Ruxi, Laura, Neamțu și Mihai - pe hol.

– Ce faci, Scabie? Nu se putea să nu fii tu aici! zise Neamțu.

– Ce să fac, frate? Prin curtea scolii... Deh...!

Marius zise încet:

– Mă, ce fac cu toți ăștia? Toți vor să vorbească!

– Păi sigur ca da! Vorbesc toți! Scrie! Dragoș Pâslaru... Ovidiu Moldovan... Ovidiu Popescu... și, Neamțule, vrei să vorbești?

– Ba bine ca nu! făcu Neamtu. Vorbesc, bineînțeles.

– Vezi să nu debitezi și tu tâmpenii, ca ceilalți!

– Lasă, Scabie, că nu sunt bou!

– Știu! Hai, fetelor! La WC! Să scriem cântece frumoase...!

– Ah, ce prozaic! spuse Ruxi.

– Chiar! Intări Laura.

– Fetelor, mă predau! Mai mult decât un hol de WC n-am ce să ofer! Bine că nu mi-am băgat botul în hazna... Căci altfel...

Am ieșit, cu fetele mele dragi, din cameră.

Pe hol, Marian Munteanu se certa cu Dumitru Dincă și Octavian Radulescu. Doru Mărieș, de la Alianța Poporului, stătea deoparte.

– Ce-i, Dorule?! spusei. Iar se ceartă ăștia? Ce dracu' au de-mpărțit?

– Deh! De-ale lui Munteanu... Că să nu vorbească ăia... și ăla... Parcă tu nu știi...

– Dă-l, mă, dracu' pe Muneanu ăsta...! Cine știe ce jocuri face! Să-l văd după 20 mai, când vor câștiga alegerile neocomuniștii ăștia. Punem pariu că se va retrage din Piață? Cu Ligă cu tot!

– Nu punem pariu, căci pierd! spuse Doru. Dar nu-mi place că vrea să controleze el totul...

– Dă-l, mă-n aia a mă-sii! E și el în misiune, nu știi?!

– Dar tu în ce misiune ești, Cristi! apare brusc Ovidiu Popescu.

– Eu?! făcui uimit. Ce fel de misiune, Ovidiu?

– Ei, ziceam și eu așa... Că Barbi ăsta al tău, e așa...

– Așa cum...? întrebai.

– Așa... nu știu cum să-ți zic... e ciudat... sunt convins că are aici, în Piață, un interes...

– Mă, ați înnebunit cu toții!!! Ce dracu' interes să aibe Barbi aici?

Mi-e greu titlul de erou...

– De ce nu-și dă numele? De ce preferă această poreclă? Auzi: Dr. Barbi!
– Chiar, Cristi! sări Laura. De ce nu-și dă numele exact?
– Ce-aveti, fraților, cu mine?! Ei bine, după cum știți îl cheamă Petre Constantin. E doctor - cică! - în economie. Se laudă c-a fost coleg cu Isărescu și cu Dijmănescu. Eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce-nvârte cu adevărat. Mi-a dar un text: „Jos Comunismul!!”. Am făcut un cântec și gata. Ce, tu nu mi-ai dat versurile de la „Imnul Golanilor”?! Nu mi-ai dar azi un text pe care de-abia aștept să-l pun pe muzică? Ce, și tu - ar trebui să cred?! - ești securistă? Fiți securiști, fraților! Dacă sunteți „securiști de bine” n-am treabă cu voi! Iar unde-și depune profesorul doctor Petre Constantin raportul, nu-mi pasă! Ce să-mi facă? Măinile și chitara mi le pot lua, dar convingerile nu!

– Hai, idealistule! ma trase ușor Ruxandra. Hai să facem cântecul!

– Că bine zici tu, Ruxi! răspunsei. Haideți, fetelor.

Ca de obicei, holul WC-ului era curat. Primitor chiar. Mă obișnuisem cu ambientul - ca să-l parafralez pe bunul Andrieș.

Cântecul n-a fost mare scofală. Am mai spus că versurile Laurei Botolan cântau singure... De unde să știu eu că acest cântec va pune în genunchi, cu lumânări aprinse în mâini, mări de oameni, de-a lungul anilor... De unde să știu eu că acest cântec mă va însoți toată viața... în toată zbuciumata mea carieră... că-l vor asculta președintele țării... președintele SUA sau Papa Ioan Paul al II-lea... Cântecul a izvorât pur și simplu. „Ar trebui să vină înapoi! / Măcar să stăm cu ei un pic la sfat...! Aceiași sfinți în calendare noi / Eroii noștri ce-au murit curat”.

Mă obișnuisem să fac cântecele rapid... pe picior, cum se spune. Însă am fost uluit de efectul acestui cântec asupra celor care se aflau în Piață. O mare de făclii mi se-ntindea la picioare... sub Balcon. După ce l-am cântat pentru prima dată în Piață, mă usturau ochii... De la lacrimi... Oameni buni! Atunci l-am înțeles iarăși pe Ceaușescu! Știu! Era o beție! Beția balconului, din care poți manipula totul... Beția care te face să n-ai dimensiunea realității curde și să debitezi aberații! Mai ales că toți din jurul tău îți spun că ești cel mai bun, cel mai drept, cel mai tare și cel mai grozav... De aceea, de-a lungul anilor, prefer să cânt anumite cântece cu ochii închiși. Pentru că mi-e frică să văd... Mi-e fîrcă să văd oamenii în genunchi... în fața mea... oameni înlăcrimați... în fața mea... oameni care cântă cu mine, știindu-mi versurile cântecelelor... oameni care vin de acasă, nu cu brichete, ci cu lumânări... Unde? La concert, la Pațurcă! Mi-am imaginat de-o mie de ori dialogul din casa oamenilor! „Ești gata?” spunea Ea. „Da!” răspundea El. „Ai luat lumânările?” întrebă Ea. „Ce lumânări?!” se mira El. „Cum ce lumânări? Nu știi că acolo, la spectacol, cântă Vali Sterian și Cristi Pațurcă?! Of, de nimic nu ești în stare! Noroc că le-am pus eu în geantă!” conchidea Ea.

Ei bine, de asta eu cânt mai mult cu ochii închiși... „Golan post-mortem”... Așa s-a născut... Laura Botolan și cu mine... am scris un cântec simplu, direct... de

Cristi Pațurcă

la suflet la suflet, care avea sa devină, peste ani, un simbol a ceea ce se numește Fenomenul Piața Universității 1990...

După ce am cântat în Balcon (și „Imnul”, și „Jos comunismul” și „Golan post-mortem”) i-am spus, sleit de puteri, lui Marius:

– Ei, Grasule... cum e? Au vorbit toți? Cum a fost?

– Uite, Cristache, lista! Toți cei care sunt bifați au vorbit! S-au mai cârâit ei, M.M.-ul cu Dincă, Mărieș și Rădulescu, dar a fost OK. Vezi că te așteaptă ambii Ovizi!

– Bine, Mariuse! Mulțumesc! Neamțu a vorbit? Dar Doina, Bălăsoiu? Dar Dragoș Pâslaru?

– Mă, tu ești îndrăgostit, sau ce ai? N-ai lista-n față?

Mi-am aruncat privirea pe listă. Într-adevăr, vorbiseră toți. Și Ovidiu Moldovan... și toți...

– Hopa! tresării mirat. Cine-i ăsta, Grasule?

– Care, mă?

– Uite, ăsta, de-a vorbit! Gheorghe Matei!

– Aaa! Dă-l în mă-sa! E unul de la CADA. Un moș, mă! Habar n-am cine e! A avut aprobare de la M.M.-ul.

– Auzi, mă?! făcui. Ai imprimat tot?

– Păi ce dracului să fac? Sigur c-am imprimat! Parcă ești tâmpit! Mă pui să imprim tot, de parcă Hurezeanu și Pierre n-ar fi aici! N-ar fi mai simplu să ieși imprimările de la ei?

– Ba da, dragul meu! Însă te rog sa faci așa cum te-am rugat. Poți acum să-mi pui imprimarea cu individul ăsta de la CADA... Matei, sau cum dracu’-l cheamă...?

– Sigur, păsărică! spuse vesel Marius.

Se aplecă sub masa pe care era pus mixerul. Scoase de acolo „Arhiva”, cum îi spuneam noi. Era o cutie mare de carton în care depozitam casetele pe care le înregistram în fiecare zi. Erau înregistrări audio, cu toți cei care vorbeau din Balcon. Fusesse ideea mea să înregistrăm absolut totul. Îmi foloseau mult înregistrările audio. Mai ales pentru că ele conțineau și cântecele. Căci, atunci când oboseam sau nu mai puteam nici măcar să vorbesc de răgușeală, ce făceam? Ah, dac-ar ști bieții oameni din Piață de câte ori n-au ascultat toate cântecele din Piață pe bandă... Da, chiar așa, Dane!

•

– OK, Cristi! spuse Dan Lungu. Dezvoltă...!

– Da, e simplu! Îți dai seama că nu eram și nu sunt robot! Numai cartea aceasta pe care m-ai pus s-o scriu o scriu robotic...

– Dar cu pasiune! râse Dan, servindu-mi bere în halbă. Noroc!

Mi-e greu titlul de erou...

- Noroc, Dane! Dea Domnul.
Sorbii cu plăcere licoarea.
- Dane...? D-aveai tu un coniac adevărat?
- Aveam? se miră Dan. Am și-acum!
- Păi de ce nu spui așa, frate?! Păi, ce, îl ții tirat? Scoate-l frate, ca mi-e tare poftă!
- Gata, flăcău! Se face! se ridică Dan.
Veni c-o sticlă și două boluri.
- Ei, Dane...! Obiceiuri de casă mare! Păi deh! Coniacul e coniac! Se bea din bol!
- Păi, Cristi, tu ești în febra creației! Meriți un bol de coniac bun! Stai, că trebuie să-ți fac iar „ambianță”! Dar mai întâi „Noroc” spuse el, după care savură coniacul.
- Noroc! spusei. Coniacul era excelent.
- Dan se ridică și-și făcu de treabă la instalația sa grozavă de sunet. Peste o clipă, se auziră, în surdină, acordurile cântecelor, cântecelor mele! „Măi, Animalule”.
- N-ai gusturi proaste, Dane! râsei. I-auzi! „Călin, file de poveste”! Ești tare, domn’le! Ce mai...
- Ei, hai! Dezvoltă chestia aia cu imprimările.
- Păi da, Dane! Am imprimat absolut tot ce s-a cântat și s-a rostit în microfon. Am dat o grămadă de bani pe casete audio. Am imprimat tot. Dacă atunci aş fi avut inspirația și mintea să imprim - cu un reportofon - tot ceea ce se întâmpla în culise, în anticamera Balconului... pe holuri... în camerele alăturate... mă rog... în culise, acum aş scrie această carte mult mai ușor...! Și aş avea și dovezi...
- Chiar...! sări Dan. Sper că tu ai dovezi la tot ce-mi spui mie aici! Și la tot ce vei scrie!
- Stai liniștit, Dane! râsei. Fac față, ți-am mai spus, oricărui proces. De-abia-l aștept... Pe proces! Așa...! Deci am imprimat tot. În fiecare seară depozitam la „arhivă” câte 4-5 casete de 60 de minute, cu tot ce s-a-ntâmplat la microfon în ziua respectivă. Ei bine, erau zile când „în bulău”, cum se zice... Adică, nerăgușit, și super treaz! Așa că atunci când eram în dificultate, recurgeam la cel mai simplu procedeu!
- Care? întrebă Dan.
- Ăla, care se practică și la Eurovision. Am selecționat pe o casetă formele cele mai fericite ale cântecelor și, când n-aveam chef să cânt live, puneam caseta iar eu cântam cu vocea și chitara „peste”, cum se spune. Tot ce trebuia era să fiu în Balcon. Să mă vadă lumea. Să vadă că acolo zdrăngăne cineva.
- Ptiu, fir-ar să fii! se miră Dan. Nu mi-am dat seama niciodată!

Cristi Pațurcă

– Nici n-aveai cum, Dane! Gândește-te că acele imprimări erau facute „live”! În priză directă! Deci atmosfera era aceeași! Până și lui Hurezeanu i-am dat variantele cele mai bune ale cântecelor, pentru „Actualitatea Românească”. În fiecare zi genericul cu „Imnul Golanilor” era aceeași variantă a cântecelor.

– Măi să fie! Manipulare în toată regula! Și noi care credeam că totul se-ntâmpla pe viu, acolo, în fața noastră!

– Da, Dane, ai dreptate! Dar gândește-te! 53 de zile! Cine dracu’ rezistă atât?! Amintește-ti că eu aveam cel puțin douăzeci de apariții zilnic în Balcon! Ei bine, cel puțin zece dintre ele erau cu bandă! Tu n-ai auzit de playback? Dar atunci când am lipsit din București, vreo șase zile, ai auzit vocea mea? Iar în Balcon îi vedeai pe Stelian Maria sau pe Vlad Galiș! Și mimau cântecele mele!

– Poftiiim?! făcu Dan. Tu n-ai fost în fiecare zi în Piață? Căci eu te-am auzit cântând în fiecare seară...

– Ei, vezi, Dane! Îmi auzeai doar vocea! Asta înseamnă tehnică! Sau manipulare, dacă vrei să-i spui așa!

– Pai, unde ai fost plecat? se miră Dan.

– În turneu! Și ghici cu cine?!

– Invariabil, cu Ion Iliescu! râse Dan.

– Mai rău! Cu Adrian Păunescu! Cu Cenaclul „Totuși iubirea”.

– Mă, tu vorbești serios? făcu Dan, uluit.

– Da! Am să-ți povestesc aventura! Cu lux de amănunte!

– O să mă omori tu pe mine! Mai vrei coniac?

– Ba bine că nu! Toarnă, frate! Așa! Noroc!

– Noroc! răspunse Dan. Auzi, tu...?

– Zi, Dane!

– Mă, tu ce grad ai?

– Ha, ha, ha! am râs. Mă, tu ești nebun? Ce dracu’ grad să am...? Poate vrei să mă-ntrebi ce grad are Barbi?! Ori Munteanu. Sau ce grad ai tu... Hai, mai toarnă coniac! spusei vesel, dând peste cap bolul de coniac. Deja mă cam luase de râs. Dar, fie... Eram în casa prietenului meu, Dan Lungu! N-am nici un grad Dane! Poate că m-a cam gradat coniacul ăsta excelent! reluai.

– Dacă vrei să te culci, te rog! Am paturi destule...

– Nu, Dane! Nu-i cazul! Așa... și cum îți spuneam...

•

L-am rugat pe Marius să caute imprimarea cu individul de la CADA. Cu Gheorghe Matei. Am ascultat-o. Dacă până atunci nu eram sigur, acum eram!

– Mariusică!

– Da, Cristache!

Mi-e greu titlul de erou...

- Te rog să mă anunți și pe mine când vine ăsta! Mai vine?
- Da! Așa a spus! L-a adus Munteanu! Nu știu... treburile lor...
- Mă, dacă nu m-anunți, te strâng de gât! Auzi?!
- Bine, frate! Să-l leg?
- Ha, ha, ha! Mă, ești nebun? Te-am rugat să mă anunț, atâta tot! În orice caz, să nu vorbească la microfon înainte să dea ochii cu mine!

•

- Ei, si ce-ai aflat? întrebă Dan.
  - Multe, Dane! Să știi că stăteam noaptea și ascultam arhiva. Și, așa, am pus multe lucruri cap la cap.
  - Și unde-i, acum, arhiva aceea? spuse Dan.
  - Ei, asta-i! A dispărut!
  - Cum așa?
  - Așa, bine! Într-o zi... pe la mijlocul lunii iunie 1990... Nu vreau să pronunț numele acelei zile... Căci are - din păcate! - un nume.
  - Corect! spuse Dan. Am stabilit că iunie 1990 nu există în povestea noastră!
- Continuă!
- Da, Dane! Ei... Dacă-mi aduc aminte bine...

•

În noaptea aceea am plecat cu Ruxandra... Aveam același drum... Am mai stat puțin în Parcul Operei. Am vorbit... am fumat... ne-am iubit puțin... Tare puțin. Ruxi era obsedată de ideea de a nu fi o pradă - cum spunea ea! - ușoară. Mie nici prin cap nu-mi trecea să forțez lucrurile. Relația noastră se limita la sărutări nevinovate sau vinovate, petrecute atât de firesc, încât... În fine... Am condus-o acasă. Aveam chitara cu mine. Acasă am ajuns repede. Mama nu dormea.

- Tu ești Cristiane! auzii vocea ei.
  - Eu, mamă! Sărut-mâna! Te miri?
  - Ei, mă mir! La tine nu mă mai miră demult nimic! Ai și tu un sprîț?!
  - Nu, mândro! Am bere! Vrei și tu?
  - Mănânci, calule, ovăz? Sigur că vreau!
  - Bine! Haide-n sufragerie!
- Am turnat berea-n pahare. Mamei, cu multă spumă. Așa-i place ei.
- Noroc! am zis.
  - Noroc, mamă! spuse ea, sorbind cu poftă.
  - M-a căutat cineva?

Cristi Pațurcă

– Da! Te-a căutat Bebe! Marina! Mânca-o-ar mama pe ea de fată! Că tare mult te iubește și tare mult are grijă de mine...

Marina! Bebe, așa cum îi spuneam eu și prietenii... Femeia aceasta a însemnat mult pentru mine... Este una dintre puținele femei din viața mea care m-au iubit cu adevărat. Prost am fost că n-am luat-o de nevastă! Păi rar așa potrivire între un bărbat și o femeie! Este tandră, foarte fină și stilată. Bebița a avut mereu grijă de mine. Și de mama. Ea a fost desemnată - culmea coincidenței! - să se ocupe de mama din partea Spitalului Panduri. Și a făcut-o cu atâta drag și patimă, încât a devenit umbra mea. Pe Bebița o știam de puști. De când aveam 15-16 ani. A locuit în Cotroceni. O plăceam încă de când era mică. Atunci, când am încercat o apropiere de ea, ce jujiț! A fugit pur și simplu! La propriu! Eram pe terasă, la bere... La Grădiniță... și Bebița mea a venit... a văzut că eram cu rock-erii, la masă, și s-a sculat spunând că merge la toaletă... A refuzat s-o însoțesc. Bineînțeles că nu s-a mai întors! Direct acasă s-a oprit. Asta se-ntâmpla în 1985. Dumnezeu a vrut să ne reîntâlnim, peste ani... Și unde, Dane, în Piața Universității! Da, da! Nu zâmbi! Este purul adevăr! Presa vremii a scris că „Pațurcă și-a cunoscut soția în Piața Universității”. Nici vorbă! Pe Bebe, pe Marina am reîntâlnit-o atunci! A fost o sărbătoare! Deși eu credeam că sunt îndrăgostit de Ruxi. M-a uimit Marius într-o zi. Era, știu sigur, 17 mai 1990.

– Vezi, mă, că te caută o gagică! mi-a zis Marius.

– Ce gagică, mă? Ai înnebunit?

– Da, mă! Vorbesc serios! Du-te afară și vezi.

– Nu, grasule! Adu-o-ncoace! Nu vezi că am treabă?

A adus-o! Bebe, roșită toată, nu știa ce să-mi spună. Ruxandra, ca un leu la pândă, o luă în primire.

– Domnișoară...! Îl căutați pe celebrul Pațurcă? Iată-l, în carne și oase!

– Lasă, Ruxi! Bună! Ne cunoaștem dinainte.

– Eu... Nu știu... dacă... Eu sunt, Marina. Știi, Bebe, cum îmi spuneai voi în cartier.

– Dumnezeule! exclamai. Doamne, ce frumoasă te-ai făcut! Mai ții minte când ai fugit de la cârciumă?! Din Grădiniță!

– Da, sigur! Sper că m-ai iertat, nu-i așa?!

Ruxandra privea cu interes scena.

– Te-am iertat! Sigur că te-am iertat. Eram niște copii. Ei, ce-i cu tine aici?!

– Nimic! Te-ascult în fiecare seară... Știi, după servicii... Vroiam să-ți spun ceva...

– Deci ești golancă de-a noastră...

– Da! spuse fata. Pot vorbi cu tine?! Doar noi doi?! Hai, te rog!

– Sigur, prințesă! Da-ti-mi voie, domnilor, să lipsesc un pic.

– Cu așa companie, mai zic și eu! aruncă Ruxi. Du-te, dragule, dar vezi că...

Mi-e greu titlul de erou...

– Că ce...? îi luai vorba din gură.

– Nimic! Ziceam și eu așa...!

– OK! făcui. Haideți, frumoasă domniță! Să mergem! Să vorbim.

Într-adevăr, aveam de-a face cu o femeie frumoasă. Îmbrăcată foarte bine. Și mirosea foarte bine. Atunci cred că s-a produs scânteia despre care n-am știut ani buni de zile.

– Ei... făcui eu.

– Știi, Cristi... M-am gândit ani de zile la ceea ce ți-am făcut atunci. Pur și simplu m-am speriat. Eu nu mai fusesem în astfel de „cercuri” și...

– Și acum ți-a trecut, domniță?! întrebai.

– Ei, Cristi! Poate poți să mă ierți! Și peste mine au trecut anii...

– OK! făcui, indiferent. Asta-i tot?

– Nu! spuse fata. Știi, trebuie să-ți spun... Mama ta...

– Ce-i cu mama?! mă răstii.

– Nu, nu...! Nimic rău! Este dată sub supravegherea doctoriței Margareta Casurbă (?), de la Spitalul Panduri...

– O știu! spusei hotărât. Ea îi acordă în fiecare an gradul I de invaliditate mamei mele.

– Tocmai despre asta este vorba, Cristian!

– Cristian?! Mi-ai spus Cristian?! Numai mama îmi spune așa...

– Da! făcu femeia, hotărâtă...

– Bine! Și...

– Eu sunt asistenta doctoriței... Așa că...

– Că ce...? întrebai contrariat.

– Va trebui să vin des la voi acasă... Cel puțin o dată pe săptămână... Așa că... trebuie să știi... Mai ales că tu ești aici, în Balcon, iar dânsa...

Mă uitat mai atent la ea. Era chiar EA. Era o femeie frumoasă. Desăvârșit de frumoasă. Ah, dacă aș fi știut atunci că venise pe această lume pentru mine...

– Bine! am șoptit tulburat. Acum trebuie să cânt și...

– Da, Cristi! Cântă! mă întrerupse ea. Eu mă voi duce jos, în Piață, și-ți voi sorbi vorbele. Toate! Și cântecele tale dragi!

Era incredibil. Femeia asta avea să-mi lumineze viața ani de-a rândul... Cine ar fi știut atunci, în Balcon...

– Bine! am spus. Când vorbim?

Scoase repede o bucată de hârtie.

– Ai aici numărul meu de telefon. Oricum, ți-l las și acasă, căci mâine trec pe la mama ta.

Am tresărit. Se auzea din Balcon „Doamne, Vino Doamne”. Venise Sterian. Cânta.

– Bine! aruncai. Ne vedem mâine noapte! Vrei?

Cristi Pațurcă

- Unde? spuse fata.
- La Preoteasa! Ști unde e?
- Cred ca da... Nu e Casa de Cultură a Studenților? Aia de pe Plevnei!
- Exact! Ora 23.00. Etaj 2. La bar.
- Bine, voi fi acolo! Pa!
- Și mă sărută, pe neașteptate, pe buze... Plecă în trombă... Ruxandra mă privea dojenitor.
- Ce-i mândro?! Este doar o veche prietenă...
- Da, da...! Nici pe mine nu mă pupi așa...
- Of, of! Dar tu mă pupi pe mine?! Unde nu dă Dumnezeu să faci și tu așa în fiecare zi...
- Ruxandra mă apucă hulpav de ceafă și-mi trânti un sărut amețitor.
- Lasă-mă, ispito! m-am scuturat eu. Acum mă duc să cânt.
- Bine! spuse Ruxi. Citește asta! Când o să ai vreme. Scoase un plic alb. Eu îl luai din mâinile ei, nedumerit.
- Ce-i asta? întrebai.
- Citește! Atunci când ai vreme și chef! Eu o să dispar, o vreme! Te caut eu! Știu de unde să te iau!
- Bine, dar...! făcui.
- Mă sărută scurt pe buze.
- Am plecat! Să știi că te caut! spuse Ruxi repede. Nu scapi tu de mine așa repede! Și fugi.
- Neamțu' se uita la mine zâmbind.
- Ce-i, mă?! îl întrebai. Ce, n-ai mai văzut oameni de știință?!
- Hai, lasă vrăjeala! Mai bine du-te și cântă!
- Așa era. Sterian tocmai terminase de cântat. Intră din Balcon în cameră...
- Cum a fost, Vali? am întrebat.
- OK! raspunse. V-am promis că vin și am venit!
- Sigur, Vali! Nici nu știi cât de important este acest lucru! Practic, aș putea să spun că ești deja pion principal...
- Stai așa, maestre... mă-ntrerupse Vali. Chiar așa? Eu pion...?
- Scuză-mă, Vali! Tu nu poți fi manipulat! Sau, mai știi?!
- Păi, dacă nici „Mai bine mort...”
- Mai bine viu! făcui.
- Doamne... Vino Doamne... zise Vali.
- Să vezi ce-a mai rămas...
- Hai, Cristi! mă-ntrerupse. Ne vedem mâine seară. Pe la șapte!
- OK, Vali! Suntem aici!
- Sterian plecă.
- Piți! ma strigă Marius. Haide! Intri tu!

Mi-e greu titlul de erou...

- Acum vorbește Mircea Diaconu și...
- Diaconu intră în cameră din Balcon. Și...
- Acum! Mișcă!! ordonă Marius.
- Și ce să cânt? întrebai eu cu prosteală.
- Ce vrei! Numai cântă!!!
- Ce era să fac? Am intrat în Balcon și am cântat.

•

- Ce? făcu Dan.
- Păi, tu nu știi? Mai bine așa... decât așa..., Nu plecăm... Titlul de erou... alea, alea...
- E clar! Iar ne-ai pus în genunchi! Tu și cu Sterian.
- Haide, Dane...! Ce naiba! Asta crezi că ne interesa pe noi...?
- Bine, bine, zi mai departe! râse Dan.

•

Am cântat. De toate. Se făcuse târziu. Ce dracu se-ntâmplase...? Ruxi mă părăsise, au ba?

- Neamțule...! am făcut, amărât. Mergi spre casă?
- Da, Scabie!
- Bine! Hai că merg și eu! Dau o bere!
- Ah, pașă...
- Cât de obosit ești! Îi luai eu vorba din gură.
- Da' ce-ai făcut, mă! Ai cărat pietre de moară?
- Ia mai du-te-n ... mea! Hai să mergem! Dar stai o clipă! făcui. Apoi, întorcându-mă către Stelian Maria, care se întretinea cu Marius:
- Stelică, te rog, încheie tu când o fi să fie. Știi tu... „Nu plecăm”, „Libertate, te iubim”...
- Sigur, Cristi! Oricum, mai e și Vlad Galiș pe aici, așa că ne descurcăm noi. Eu oricum rămân, căci am vorbit cu Laura să mergem pe la corturi!
- OK! Eu plec, pentru că-mi plesnește capul, nu vezi ce-i aici?! Mariusică, te roagă fratele tău, rămâi tu să... stingi lumina? Vin eu mâine dimineață mai devreme, iar tu vii când vrei, da? Las chitara aici!
- Da, frate! Du-te cu Neamțu' liniștit!
- Bine, mulțumesc! Hai, Neamțule!
- Ne-am făcut loc cu greu spre ieșirea din laboratorul de geologie al profesorului Emil Constantinescu. Am apucat-o pe scări, în jos.

Cristi Pațurcă

– Mă, da' multă lume e-n Balcon! se miră Neamțu', coborând. Nu-mi închipuiam că sunt atâția. De jos, din Piață, se vede numai Balconul. Și numai „grei”.

– Lasă, Neamțule, că-ți explic eu! Hai undeva să stăm cu picioarele sub masă, că nu mai pot de sete. Dar hai să intrăm pe la Ligă.

În sediul Ligii Studenților, viermuială mare. Țăcăneau mașinile de scris, torceau fax-urile. O grămadă de lume: Ovizi, Popescu și Moldoveanu, Vali Sterian (nu plecase?!), Dumitru Dincă și Iuga, Ion Rațiu, Doru Mărieș, Octaviaan Rădulescu, Laura Botolan, Marian Munteanu, Ticu Dumitrescu, în fine, lume multă. Stăteau grupuri, grupuri, discutau, dezbăteau. Unii dictau ceva fetelor care băteau de zor la mașinile de scris. Alții vorbeau la telefon. Mă rog, Turnu' Babel! La fel ca și sus, în Balcon. Sau ca-n Cișmigiu, acolo se strâng „fotbaliștii”. Numai că ăia de acolo făceau și desfăceau echipe de fotbal, iar ăștia din Balcon și din sediul L.S. Dumnezeu știe ce făceau... M-am îndreptat către Laura, care scria ceva de zor.

– Ce faci, prințesă! spusei vesel.

Laura își ridică privirea din coala pe care scria.

– Cristi?! făcu ea, acoperind cu mâna cele scrise.

– Ce-ascunzi tu acolo, fetiță! râsei eu.

– N-ascund nimic! Vezi tu mâine! Surpriză! Tocmai pentru tine scriam... rosti fata.

– Te-oi fi îndrăgostit de mine și n-ai curajul să mi-o spui în față, așa că îmi scri...

– Știi bine că m-am îndrăgostit de Piață și de muzica.... noastră! zise, zâmbind. Aaa, să nu uit! A sunat Dr. Barbi... a zis că vine mâine după-amiază.

– Bine, să vină! Auzi tu...? Eu plec în noaptea asta acasă. Să mă schimb... Dacă-ntreabă cineva... să știi de mine... Așa că ne vedem mâine, mândro! spusei, înaintându-i un pupic pe obraz.

– Pa, Cristi! spuse fata, întorcându-mi pupicul.

– Hai, Neamțule!

În drum spre ieșirea din camera imensă, mă lovii de M.M.. Discuta ceva, aplecat peste masă, cu fratele său, care era așezat. Mă zări:

– Aaa...!!! Ce faci, maestre? spuse el, c-o moacă de parcă văzuse lista de plată a întreținerii.

– Ce să fac...? Și eu, pe aici... Mă mai dezmoțesc și eu. Am înțepenit pe butoanele alea.

– Mmm, da! Și domnul...? întrebă, arătând către Neamțu'.

– Un prieten... sau un frate...

– Îhî... făcu M.M.. Sper că nu e d-ăla de dă cu subsemnatul... Că doar nu ți-oi fi tras și tu... bingănitori!

Mi-e greu titlul de erou...

– Nu mai mulți ca tine, Mariane! Dar stai liniștit. E de-al nostru! Merg să-l conduc la ieșire.

– Da, da... zise M.M.-ul, aiurit. Dar, de ce nu te duci și tu acasă? Să te odihnești ca lumea... Să mai stai și tu cu mama ta... să te bărbierești... să...

– ...să nu mai stau atât pe aici! Ah, ce sentimente înduioșătoare ai față de mine, Mariane... Și câtă grijă! Uite, m-ai impresionat! Mi s-a umplut c... de lacrimi... Ei bine, uite: te-am mințit! De fapt, chiar acasă mă duceam...

– Te duceai?! făcu el, dezamăgit.

– Bine, mă! râsei eu. Acum, chiar la o bere am să mă opresc și-apoi fix acasă.

– Daaa?! zise M.M., luminându-se la chip.

– Stai, Mariane, nu te bucura! Rămâne Marius sus, în Balcon. Mai bine te-ai duce sus. Vezi c-o să cânte Stelică și aiuritul ăla de Galiș. Ar trebui să-nchei tu. E târziu, iar în Piață nu mai sunt prea mulți oameni. Du-te, regele meu, și vorbește națiunii! Salve!

Și-am plecat, lăsându-l mut. Ne-am oprit la „Gambrinus”. Nu era aglomerat. Am luat patru halbe. Pe prima am sorbit-o pe nerăsuflăte. A doua mi-a rămas pentru taclale. Ne-am aprins țigările.

– Și așa, Neamțule, mă găsiși.

– Păi cum, Scabie! râse Cristi Nica. Păi cine dracu’ putea să cânte „Mai bine mort decât...”. Am stat vreo trei ore la poartă ca să intru. Eu le spuneam malacilor că sunt prieten cu tine, ei nu și nu. Am vrut să-ți trimit și un bilet. Băieții au fost de acord. Mi-au dat hârtie și creion. Apoi apără ăsta, cum dracu’-i zice... care parcă-i Iisus Cristos...

– Munteanu! Marian Munteanu.

– Dracu’ să-l ia! A luat biletul de la băieți. A văzut pentru cine e, l-a rupt și l-a aruncat în scuițătoare.

– Zău?! mă mirai. Nu, Neamțu’ nu mințea.

– Da! Băieții au ridicat din umeri. Ce era să fac? Noroc cu Marius, care a coborât să ia țigări. El m-a pescuit și m-a „legalizat”.

– Mda...! spusei, gânditor. Ai apucat să vorbești la microfon? Că eu... ai văzut și tu... bântui.

– Da, am vorbit vreo trei minute. Așa mi-a spus Marius.

– Și ce-ai spus?

– Păi, am pus pe hârtie niște idei și, în Balcon, le-am dezvoltat. De vreo două ori am primit ovații și aplauze. Le-am vorbit despre... dar mai bine ia hârtia!

– Dă-o-ncoa! Las’ c-aud eu mâine, pe casetă, ce-ai bâiguit tu pe-acolo! Îl tachinau eu. Hai noroc! Cocnirăm și băurăm.

– Cum, mă? Voi imprimați totul pe casetă?

Cristi Pațurcă

– Numai pe tine, bibicule! râsei. Bineînțeles că imprimăm totul! Cum crezi tu că merge?!

– Mă, tu ești nebun! Că securist nu ești! făcu Neamțu’.

– Mai știi, Neamțule? Mai știi? răspunsei, cu ochii pe hârtia pe care mi-o dăduse. Hm! Interesant, coane... Auzi... „Piața Univeristății este, de fapt, o continuare a Revoluției Românilor din 16-22 Decembrie 1989, ora 12:20, nefinalizată, oprită fiind de o lovitură de stat. Aici, în Piața Universității, are să se-ncheie Revoluția, cu aplicarea punctului 8 al Proclamației de la Timișoara!”.

Ca de obicei, Cristian Nica, bunul meu Neamțu’, nu mă dezamăgise. Oricum, eu aveam încredere-n el, căci altfel n-ar fi vorbit el în Balcon. Este un tip inteligent, educat și citit.

– E bine, dom’le! Acum, la repezeală, hai să răspundem împreună la întrebarea ta. Aia cu „Ce de lume-n anticamera Balconului!”.

– Chiar, Scabie! Așa a fost tot timpul?

– Hai să-ți explic! Nu, n-a fost așa de la-nceput. Eram Marius, M.M.-ul, eu... În timp, însă, oamenii și-au dat seama că măcar putem încerca. Să facem ceva. Mai ales intelectualii. Tu n-ai observat că și jos, în Piață, oamenii au început să se adune din ce în ce mai mulți, pe măsură ce timpul trecea? Iar zilele astea numărul lor a depășit orice închipuire a mea. Tu n-ai văzut, în seara asta, de sus, din Balcon...?

– Ba da! Și-am simțit! Nu-mi vine să cred!

– Nici mie, la-nceput. De-aceea cânt cu ochii-nchiși. Să nu văd.

– Da, da... zise Neamțu’. E un soi de...

– ...beție, Neamțule! A Balconului! Să-ți spun de ce vin atât de mulți „grei” în Balcon, la Ligă, mă rog, prin toată Universitatea. Eu cred că alegerile care se apropie vertiginos - mai sunt trei zile - i-au făcut să fie atât de prezenți. Și se cam bat la microfon. Tu ce părere ai, Neamțule?

– Aha! zise Neamțu. Păi, ce să zic, Cristi...? Și eu cred la fel, dar eu n-am fost niciodată, până azi, acolo. Dar, ia spune-mi, Marian Munteanu ăsta, nu te prea place, nu-i așa?

– Dă-l încolo! spusei. Ne avem ca șoarecele cu pisica. Dumnezeu știe ce-nvârte sau pentru cine lucrează! Eu cred că este securist pur sânge. Uite cum facem: de mâine te prezinți în Balcon. Când ieși de la serviciu. Stai lângă mine și lângă Marius. Am sa pretind că nu mai facem față cu ordinea și cu vorbitorii.

– Și eu ce am de făcut?

– Nimic! Stai și te uiți! Căci, eu, din nenorocire, când îmi pun căștile pe urechi, nu mai aud decât ce se-ntâmplă la microfon, iar de văzut văd numai butoane. Imprim, întorc caseta, etc!

– Păi, nu poți să faci un reglaj standard și atât?

Mi-e greu titlul de erou...

– Nu merge, Neamțule... Unul vorbește mai tare, altul mai încet... dă-le joase, dă-le-nalte... parcă tu nu știi! La noi, la muzică, merge, căci noi știm ce și cum, dar vorbitorii... Mai luăm câte o halbă?

– Da! Dar una și am plecat! Măine dimineață trebuie să fiu la serviciu.

Am mai luat o halbă.

– Mă, Neamțule, mă... știi la ce mă gândesc...?

– Nu, Scabie...

– Mă, oare cui fac eu jocul? Se-ntâmplă tot felul de lucruri ciudate în Balcon... se perindă tot felul de oameni... Unii sunt oameni cunoscuți, intelectuali integri, scriitori, actori, poeți, sculptori, critici, etc. oameni mai presus de orice bănuială... sau, mai știi... Alții, nimic de zis, oameni cinstiți, sau așa par... muncitori, ingineri, militari, studenți și chiar elevi de liceu... Ies de multe ori discuții, cine vorbește... ce vorbește... de ce să vorbească ăla sau ăla... cine-i ăla... Uneori ies și certuri... Nu m-ar mira să se-ncaiere! M.M.-ul își dă aere de lider necontestat. Pe holuri șușoteli, bârfe, înjurături. A trebuit să posteze, nu știu cine! - paznici la ușa holului ce dă în anticamera Balconului. Președinții sau reprezentanții organizațiilor prezente în Piață mereu au ceva de-mpărțit.

– Adică?! se miră Neamțu'.

– Ce să-ți mai spun...! Să vezi show când cu alcătuirea delegației ce urma să meargă la tătuca Iliescu! Cică pentru dialog.

– Și dialogul a avut loc?

– Pe dracu' Neamțule! Pe dracu'! Mă, știi... cum mama dracului se face că, atunci când tătucul era dispus să mai lase ceva de la el, buf! venea Munteanu cu niște cereri pe care nici eu nu le-aș fi acceptat. Mă, ăsta parcă e pus să distrugă...

– Sau, poate, misiunea lui este tocmai asta. Să țină Piață... În anumite limite, bineînțeles, agreate de tătuc...

– Știu eu, Neamțule... E o nebuloasă... Prea multe interese... Ai văzut și tu... Hurezeanu transmite de voie - cu concursul meu, eu îi dau semnal profi din mixer! - Antene 2, la fel... Și de fiecare dată, M.M.-ul, c-o față afectată și cu emfază, declară că dialogul nu poate avea loc. S-a ferit ca dracu' de tămâie să mă coopteze și pe mine, deși toată lumea i-a propus.

– Ce dracu' să cauți tu acolo, Scabie?

– Asta le-am spus și eu! Nici nu m-aș fi dus. Ce să fac eu acolo?

– Știi ceva, Scabie? Tu știi ce cred eu?

– Nu!

– Tu știi... eu, noi cei de jos, din Piață, ascultăm discursuri... Unele pertinente, altele de suflet, altele pur și simplu aberații...

– Lasă-mă, Neamțule, că sunt sătul! Eu le ascult în căști. Și dacă mai pui și noaptea când ascult înregistrările... Mi se face părul măciucă... Așa că...

– Da, dar tu știi cu ce pleacă lumea în cap?!

Cristi Pațurcă

- Cu gloanțe! ricanai eu.
- Ar vrea tovarășii ăștia! Nu, Cristi! Cu „Mai bine mort...” cu „Nu plecăm...” și cu toate cântecele voastre. Și vrei să cred că nu știi ce răspundere aveți voi?
- Care noi?!
- Cum, care noi? Tu, Stelian, Elena Cârstea... toți băieții ceilalți care cântă... Apropos... l-am auzit cântând și pe Alexandru Andrieș...
- Aaa! Cu asta e o problemă. A venit, a cântat, și-apoi a dispărut. Asta era pe la-nceputul Pieții. M-am întâlnit cu el, întâmplător, în fața Arhitecturii, și l-am întrebat de ce nu mai vine.
- Și... făcu Neamțu’?
- Citez - cu aproximație! - „M-am convins”, spunea Andrieș! „Mi-e silă și rușine c-am cântat acolo. Nici nu vreau să mai aud!”.
- De ce? întrebă Neamțu’, mirat.
- Dumnezeu știe! L-am lăsat în pace. Dar să vezi cu Doru Stănculescu ce-am pățit.
- Ce...?
- Apare într-una din seri, adus de - cred! - Sterian. Bineînțeles, cu fratele său bun, Sorin Minghiat...
- Cel cu flautul...? mă-ntrerupse Neamțu’.
- Bineînțeles! Amândoi, suflete de artiști. Monștri sacri ai folk-ului. Cu melodiile lui Stănculescu am copilărit. Iar flautul fermecat al lui Jimmy Minghiat i-a însoțit pe marii maeștri ai muzicii pe toate discurile. Dan Andrei Aldea, Sterian, Doru, Mircea Florian, Anda Călugăreanu. Ce să-ti spun...? Mai ușor e să-ti spun cu cine n-a cântat. Un corifeu. Ei bine... atunci când i-am văzut în Balcon, m-am c... pe mine. Sigur c-au cântat. Mult și foarte bine. Toate cele: „Ai-hai”, „ Fără petale...” și altele. Știi că le cântam și noi la serbări, pe munte... Ei, și ce crezi că mă-ntreabă Doru Stănculescu atunci când ieși din Balcon?
- Ia zi!
- „Bă,” face Doru, „da’ aici cine plătește”? Toată lumea a izbucnit în râs. Ne-am lămurit repede. Am înțeles toți c-a fost o glumă. Dar, și el, de atunci, n-a mai venit...
- Dar Anda Călugăreanu...? întrebă iarăși Neamtu’. De ce nu e cu voi... Că acel cântec mișto al ei... „Noi, nu!” se cheamă, nu-i așa?
- Da!
- Păi, l-ai cântat tu!
- Așa e, Neamțule! De Anda n-am dat și, dacă ea ar fi dorit să vină în Balcon, ar fi făcut-o. Dar am cântat și din Adrian Păunescu. Melodia lui Alexandru Zărnescu, din „Flacăra”...
- Stai! Aia cu „Viața noastră unde e”!

Mi-e greu titlul de erou...

- Exact!
- Dar, ia spune-mi! Tipul ăla puriu, cu păr lung și barbă, de cântă mișto, cine este?
- Aaa! făcui... E Nicu. Nicu Vladimir. Unul dintre greii folk-ului. Un veteran. Un super tip. Mai rar asemenea caracter și talent! De fapt, Neamțule, fiecare dintre oamenii de cultură care vin să se „producă” în Balcon - ai să vezi! - sunt oameni de o excepțională calitate.
- Ei, Scabie...! Mergem și noi? spuse Neamțu’, golindu-și halba.
- Sigur, Neamțule! Fac eu cinstel!
- Am plătit și am ieșit din cârciumă. Bulevardul era pustiu. Mașinile rare de tot. Taxi-uri nici gând.
- Ei, ce facem, Neamțule? Eu ajung acasă pe jos. Da’ tu...? Nu vrei să dormi la mine? Că pe tine, până acasă, te apucă dimineața...
- Nu pot, Cristache! Am nevoie să ajung acasă. Măine am multă treabă la birou și am materialele acasă. Poate oprim un particular. Că tot văd că încetinesc în dreptul nostru. Nu le strică și lor un ciubuc, acolo...
- Ia uite! îi arătai.
- Dinspre Universitate se apropiau niște faruri... Pe fază lungă, așa că nu vedeam ce mașină e. În dreptul nostru au încetinit...
- Ai făcut tu semn, Neamțule?
- Nu!
- Zece metri mai încolo mașina staționase cu farurile aprinse. Am ajuns în dreptul ei. Era un „ARO 10”. În față, două persoane. Cel din dreapta deschise ușa:
- O mașină, băieți? Doriți o mașină?
- Era un tip cărunt. Ca la 45 de ani. Avea o vestă din piele peste o cămașă reiată albastru închis.
- Da! sări Neamțu’. Dar avem două drumuri de făcut. Cât ne luați de aici până-n Cotroceni și apoi la Favorit?
- Hai, urcati! Ne-nțelegem noi. Ca sunteți băieți tineri.
- Ma uitai la Neamțu’! Fie ce-o fi! mi-am zis. Am urcat în autoturism.
- Deci, v-am ruga, am spus, aici, la Eroilor și apoi cu domnul în Drumul Taberei.
- S-a-nțelese! făcu șoferul.
- Nu-i zărisem fața. Din spate, îi vedeam părul lung, la fel ca și al meu, și gulerul ridicat al unei gecii de blugi bleu deschis.
- Am ajuns în Piața Operei. I-am indicat strada, șoferul n-a ținut cont de direcția indicată de mine. A cotit către Academia Militară. „Aha!” gândeam eu. „Merge către Drumul Taberei...”,
- Pe mine ma puteți lăsa aici, am zis.

Cristi Pațurcă

Nu mi-a răspuns nimeni nimic. I-am făcut semn lui Neamțu'. Sus, la Academia Militară, semaforul arăta culoarea roșie. Vis-a-vis era un filtru de poliție. Am vrut să cobor, dar mi-am dat seama că nu se poate. I-am strâns, încă o dată, mâna lui Neamțu'. Era groasă! Mașina coti pe Drumul Sării, către Antiaeriană. La piața „13 Septembrie” viră stânga. Ma îndreptam către Ferentari. Mi-am luat inima-n dinți:

– Și-acum ce urmează, domnilor - tovarăși?!... Haideți, să terminăm odată...

– Domnule... Pațurcă... Parcă așa vă cheamă... Fiți rezonabil, că deștept sunteți... Vă invit numai la un tur al orașului. Nici nu știți ce frumos e Bucureștiul noaptea! Mai ales după ceea ce numiți voi Revoluție... Libertate...! Mai ales ca nu vă costă nimic! râse cel din dreapta șoferului, fără să se-ntoarcă.

Eram deja în Ferentari. Hârtoapele ne proiectau cu capul în tavanul masinii.

– Aveți cumva o țigară, domnule... maior! riscai.

Neamțu, pervers:

– Locotenent-colonel, fraiere!

– Ia de-aici! spuse omul din dreapta și aruncă peste umăr un pachet de Kent nedeșfăcut. Foc ai? Hai, luați-o și pe asta! aruncă el o brichetă.

Ajunsesem deja pe șoseaua de centură. Si eu și Neamțu' ne-am aprins câte o țigară.

– Dacă-mi dai și-o bere, ești mare, colonele! făcui eu, obraznic.

Foarte calm, cotrobăi undeva pe sub bordul mașinii și ne-ntinse câte o cutie cu bere.

•

– Ei hai, că pe-asta n-o cred! făcu Dan Lungu, râzând.

– Poți să nu crezi, Dane! Dar Neamțu', slavă Domnului, nu-i mort! Nu mă joc cu vorbele! Uite, și tu și oricine puteți întreba pe mulți actori ai Balconului despre presiunile făcute asupra lor. Pe lângă alții sunt mic copil! În fine! Și...

•

– Pot să beau o bere cu voi? întrebă candid.

– Ia vedeți! Puteți?

– Hai noroc! se-ntoarce el.

– Noroc pentru ce? întrebă Neamtu'.

– Noroc c-am fost atât de boi și proști și nu ne-am prins că suntem guguștiuci! Sau făzani numai buni de vânat. În fond, odată și odată trebuia să vină și asta! Prea ne-am făcut de cap! făcui către Neamțu;.

Mi-e greu titlul de erou...

– Nu, nu v-ați făcut de cap! Din păcate pentru tine, Cristi (Hopa! Cristi...), ai făcut după capul altora. Te-a luat valul. Tu ești de bună credință. Știu asta. Dar te-ai gândit vreo clipă că butoanele tale... stația ta de amplificare...

– Nu-i a mea! ripostai, absurd și idiot.

– Știu! E a lui Roland! Și el e-n Germania. Habar n-are pe unde se plimbă și ce fac sculele lui, nu-i așa?! Iar Fane Sprânceană, săracul, n-a făcut decât s-o ajute pe Florina de la GDS. Marius Ailenei - Grasu sau Balonaș, după cum îi spuneti voi, încă din liceu - se află acolo numai pentru că ține la tine. Dar, nu mă mai întrerupe!

– OK! spusei, aprinzându-mi o nouă țigară. De la mine. Nu-mi place Kent!

– Așa... după cum îți spuneam... Tu, Laura, Dr. Barbi, vă puneți sufelul acolo... Chitara, vocea, mintea ta, habar n-ai de cine sunt folosite! Tu chiar crezi în ceea ce faci? Tu nu te-ai întrebat niciodată cum îți vin versurile alea pe tavă? Și culmea, sunt și bune?! Nu, nu te-ai întrebat! Tu dai fuga la closet... compui muzica și te repezi să cânti în balcon! Te-ai întrebat vreodată ce se petrece în spatele vostru? În spatele tău, mai bine zis?! De ce taci?

– Te ascult cu atenție, colonele! am replicat.

– Ai putea fi mai politicos! Uite, aici pierzi tu! Lasă, dracului, impertinența asta! Ce crezi, că tu și alții ca tine vor schimba lumea prin cântece și versuri? Bieți naivi! Alții vor profita de buna voastră credință. Știi ce vei face peste - să zicem - cincisprezece ani?! Și ce vei fi? Îți spun eu! Vei fi un nefericit, trădat de toți și toate! Îți vor da, la-nceput, o ciosvârtă, acolo, să nu mori de foame... După ce ei își vor vedea sacii-n căruță, nu te vor mai cunoaște. Chiar Dr. Barbi ăsta al tău - ce să mai vorbesc despre ceilalți! - te va arunca în mizerie. Ca pe o măsea stricată. Acum, ești pe val. După ce-și vor face treaba cu tine, te vor termina! Știi prea multe, Cristi și-i vei incomoda pe toți. La firea ta, sigur nu le vei fi pe plac... Mai ales că, încă de pe acum, îți speculează viciile. Bei, fumezi, îți plac fetele...

– Da, înțeleg! am spus, gânditor. Mă simt ca la o radiografie. Se pare că dețineți destule informații...

– Asta ne e meseria...! Nu-ți vrem răul! Nu te-am invitat - după cum îți spuneam - decât la o simplă plimbare prin București.

– Dar de ce noaptea? îl întrerupsei. De ce nu la lumina zilei? Cu invitație oficială...

– Cristi, râse amicul. Ce naiv ești! De ce să le facem jocul? Ar vrea ei...

– Care ei?! făcui, uluit.

– Cei care te manipulează! Ar vrea ei să fii invitat oficial la poliție. În definitiv, din punct de vedere legal, ești infractor. Toți cei din Piață sunteți. Tulburați liniștea și ordinea publică...

– Da, da! se amestecă și Neamțu'. Ar vrea tătuca Iliescu să-i tacă gura lui Pațurcă...

Cristi Pațurcă

– Da, domnule Nica... Nu cred că Iliescu ar vrea să-i tacă gura lui Pațurcă. Se apropie alegerile și Iliescu și ai lui vor câștiga. Tocmai datorită lui Pațurcă și a altora ca el. Este singurul mod al lui de a arăta lumii că „așa nu!”. Vor urma evenimente tulburi. Poate chiar violențe de neimaginat. După 20 mai, Munteanu și Liga Studenților sigur se vor retrage oficial din Piață. Vor rămâne exaltații... de bună credință... alde Doru Mărieș, Dincă, corturile... Apropos de corturi... Se aude că Dan Iosif o să bage curve pe la corturi... pe la greviștii foamei... Verificați și voi informațiile... Se zice că se întâlnește cu ele, pe Batiștei, în față la ARLUS... Mă rog, se pare că Dincă știe ceva despre asta... Verificați...

În mașină se făcu tăcere. Berea se terminase. Eram pe undeva pe la Clinceni. În curând intram, după cum vedeam, pe drumul către București.

– Domnule colonel... murmurai. De ce faceți toate astea... De ce-mi dați atâtea informații? Este doar o intoxicare sau aveți, cu adevărat, grijă de noi? Știți bine că eu, personal, n-am să fig. N-am să capitulez! Voi sta în Piață până la sfârșit. Care-o fi ăsta!

– Știu, Cristi! Ei bine, da! Am avut grijă de tine! Tot timpul... Cel puțin din clipa în care mi-am dat seama ce e cu tine. Ar fi păcat să cazi nevinovat, iar alții să facă cărțile pe memoria ta.

– În definitiv, făcu Neamțu', pe cine reprezentați dumneavoastră?

– Miliția populară! râse șoferul.

– Cristi! făcu împăciuitor colonelul Să zicem că suntem securiștii ăia buni. În definitiv, dacă nu ne alungați... dacă nu invocați acel faimos Punctul 8 de la Timișoara, pe care-l cânti cu foc, am fi putut fi alături de voi. În Piață... Căci Iliescu îi are lângă el pe colegii noștri mânjiți. Știi...? Să vrei și din meseria asta a noastră nu se iese la pensie. Există o singură soluție! Glonțul sau moartea de bătrânețe. Nu însă și pensia...

Intram în cartierul Drumul Taberei.

– Domnul Nica... zise șoferul. Deci la Favorit, nu?!

– Da, spuse Neamțu'. Dar, domnule colonel, nu i-ați răspuns lui Cristi...

– Ei bine, domnule Nica... Să spunem că suntem niște liber profesioniști care știu să evalueze informația, s-o gestioneze și s-o folosească. Eficient. Nu facem parte din structurile oficiale. Suntem, nu o organizație, ci o rețea de oameni - zicem noi! - cinstiți. Care au depus un jurământ militar față de țară. Față de tricolorul atât de drag Domnului... Oficial, suntem oameni serioși. Întreprinzători particulari. Muncitorii ar trebui să ne vorbească. Dumneata, Cristi, poți să contezi pe noi.

– Pentru ce?! făcui, contrariat.

– Îți spun eu! Pentru discul pe care-l vei edita cu siguranță după ce apele se vor liniști. Și dacă vei scăpa cu viață!

– Cum adică?

Mi-e greu titlul de erou...

– Așa bine! Ți-am spus că vor urma evenimente grave. Sângeroase chiar! Dar, pe cât vom putea, vom avea grijă de tine. Nici nu vei simți. Știai că, întâmplător, admir ceea ce faci... ceea ce cânti?

– De ce? întrebai.

– Pentru c-o faci din suflet! Din convingere! Și nu numai tu! Pe cât vom putea, vom avea grijă de toți cei care se află acolo, în Piață, cu inima curată...

– Ha, ha, ha! râsei. Veți avea grijă! Cu gloanțe, cruce...

– Nu, Cristi! Vei afla la timpul potrivit. Sau vei simți. Dar uite c-am ajuns la Favorit! Trage pe dreapta. Domnule Nica, aici e bine?

– Da, mulțumesc pentru plimbare! Deși nu era în grafic... Cristi! spuse Neamțu'. Vorbim mâine! Da?

– OK! Salut Neamțule! am zis, strângându-i mâna.

Am pornit. Până acasă mai aveam puțin. Am ajuns la Academie.

– Aici e bine! am spus eu. Pot să cobor?

– Vai, domnu' Pațurcă! Se poate? făcu șoferul. Vă duc acasă. Sau poate...

– Ha, ha, ha! râse celălalt. Cristi, ai impresia că noi ne jucăm. Strada... numărul... nu-i așa?

– Domnilor! Mă predau! râsei eu. O să am la mă gândii în ce a mai rămas din noaptea asta.

– Uite c-am ajuns! spuse el. Domnul e servit.

– Merci! spusei, sarcastic.

– Cristi! Nu știu ce crezi tu... Nu te-am mințit... Ai grijă de tine... Și de mama ta... Știu în ce situație este...

Am rămas surprins. De unde știa de mama...

– Hai, du-te și odihnește-te. Ia-ți o bere din frigider... Știu că ai... noapte bună!

Eu eram consternat. Într-adevăr,ăștia nu se jucau. Mașina a demarat. După nici doi metri s-a oprit.

– Cristi! mă strigă omul. Încă o informație de la... colonelul... să-i zicem - X. Ai grijă, pe acolo, prin balcon, de unul de-și zice Gheorghe Matei. Cică de la CADA! Salve!

Am rămas mut pe trotuar, în fața casei. Iarăși acest Gheorghe Matei. Nu, nu... era clar. Prea multe pentru o singură zi.

•

– Și tu chiar vrei să te cred...? zisa Dan Lungu. Chiar vrei să te creadă cineva? Cum pot să public eu așa ceva?

– Dane... spusei trist. Tu publici sau nu. Însă ceea ce am scris și povestit până acum, rămâne bun scris. Pot proba orice virgulă! Și, în definitiv, ce tot aia

Cristi Pațurcă

mă-sii mă toci la cap! A fost ideea ta să pun pe hârtie toate astea! Asta a fost! Vreți culise?! Na-vă culise! Așa cum le-am trăit eu. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că va fi cineva interesat să asculte toate astea! Dară-mi-te să le citească! Ce, credeai că Balconul e o mănăstire de maici?! Sau de taici...? Nu, frate! Disensiunile demagogice din Parlament sunt mofturi față de cele din Balconul Pieții Universității...

– ...1990, București, România! râse Dan. Hai, nu te supăra și tu. Te tachinez doar! Dar e incredibil! Ia-ti, mai bine, o bere!

– Dane, tu nici nu știi pe ce buton ai apăsător... Dacă-ți trebuie adevăr, eu ți-l dau! Acum! S-a pornit Pațurcă să povestească! Ce crede și ce credea el! Așa, ca proasta-n sat! Și tăvălugul nu se va opri așa ușor!

– Da! făcu Dan. Dar sper că-ți dai seama că astea s-ar putea lăsa chiar și cu procese.

– De-abia aștept, Dane! Și așa sunt muritor de foame căci nici producătorii discurilor mele, Dr. Barbi și Gicu Mica, nașii mei de cununie - vezi Doamne! - nu m-au ocrotit. Constanținescu și Băsescu - ce să mai zic! Probabil că și tu o să mă arzi! Noroc cu fi-miu că-mi știe toate cântecele pe de rost. Așa că banii, ăloră care mă vor da în judecată, îmi vor prinde bine! Mă duc să-mi torn o halbă. Da' mai bine aduc sticla cu bere.

Am adus-o.

– Dane! Beau berea asta și am tăiat-o! Ajunge pentru azi!

– Cum vrei, flăcău!

– Da! Plec să mă-ntâlnesc cu fi-miu! Îl iau de la grădiniță! I-am promis.

Sună telefonul meu mobil. Am răspuns. Era Dr. Barbi. Îmi spuse ceva legat de Alianța Civică. O acțiune, ceva... Gratis, bineînțeles.

– Era Barbi!

– Și? făcu Dan.

– Mă, ăștia de la Alianța Civică, cred că sunt nebuni la cap! (De parcă ar putea fi și la picioare!). Zicea să mă duc să cânt, nu știu pe unde dracu' prin țară... la nu știu ce simpozion.

– Pe bune? întrebă Dan.

– ...da' bani! Dă-i dracului de mincinoși și profitori! Cu Blandiana-n cap! Și cu Barbi, să scoată bani, că eu nu trăiesc cu aer. Destul i-am slugărit atâția ani, și eu și Sterian. Știi, aveam un coleg de Alianță. De suflet. Gigi Gavrilescu se chema. A murit sub ochii lor, ca un câine. Și eram la guvernare. Pe timpul țapului. Nici măcar nu le-a păsat de el. În schimb, ani de zile, l-au folosit ca pe o cârpă. Ca și pe mine, de altfel. Știi, Dane...? Eu sunt unul dintre primii membri ai Alianței Civice... În 15 noiembrie, în Piața Palatului, am strâns aproape 600.000 de oameni. Și-al dracului drac - ca un făcut, toți care am vorbit din Balcon, suntem azi membri

Mi-e greu titlul de erou...

ai Alianței Civice. Ți-am mai spus, se băteau pe microfoane. Și eu, cuminte, la buntoane, aveam grijă să-i audă bine o lume-ntreagă.

– Ei hai, lasă! Te-mpaci tu cu ei!

– Ba, pe-a mă-sii! Hai noroc!

Am sorbit berea. Am apelat numărul fostei mele soacre. Stela Cristache. Am vorbit cu Vlady.

– Deci vii, Cristi! concluzionă copilul.

– Vin, puiul tatei, cum să nu vin! Într-o oră sunt la tine.

Am plecat de la Dan. Mi-am petrecut o seară minunată cu Vlady. La un moment dat, apărut mama lui. Fara cu nume de soare... Sorana. Acră, ca de obicei... Scârboasă chiar... N-o înțeleg pe femeia aceasta. Am greșit? Da! Am plătit? Da! Atunci de ce nu mă poate ierta? De ce nu putem fi prieteni și părinți?! Oare a uitat clipele noastre atât de... clipe?! Și, totuși, femeia asta a fost alături de mine zece ani. A fost caldă, bună, frumoasă... nu știu cât de sinceră și adevărată... Se spune că femeile care părăsesc un bărbat au spatele asigurat. Adică au o combinație deja... o au în plan... o au în vedere. În final, asta-i viața... Voi încerca să vorbesc cu ea. S-o fac să-nțeleagă că ceea ce face nu este bine. Mai ales pentru Vlady, care a-nceput, deja, să pună întrebări. După întâlnirea cu Vlady, inevitabil, m-am dus la Preoteasa. A venit și Hrisanti. Am stat de vorbă cu ea, cu colegii de la Voltaj, Timpuri Noi, Adi Manolovici... Toată gașca-n păr... Am plecat la Hrisanti. O Hrisanti cuminte și bună. Și tandră și dulce. A fost o noapte de basm. Fata asta chiar mă iubește! Și eu cred că simt la fel, dar n-am, poate, curajul să recunosc. Dar... e vreme pentru toate.

M-am trezit pe brațul lui Hrisanti. Fata nu dormea.

– Ai făcut ochi, pisoiole? mă sărută ea.

M-am întins și mi-au trosnit toate oscioarele.

– Bună dimineața! am căscat lung...

– Tocmai vroiam să mă-mbrac și să plec la școală. Ți-aș fi lăsat un bilet... Dormi prea frumos și...

A întrerupt-o țârâitul unui telefon. Al meu.

– Da...! făcui, indiferent.

– Ce faci, flăcău?! Salut! Ai făcut ochi?

– Salut, Dane! Da... chiar acum am făcut ochi.

– Aaa, ești cu Hrisanti...

– Da' cu cine credeai? Cu Mata Hari sau cu Dana Năstase? Ce, crezi că m-am mutat în Zambaccian? Nu frate, tot aici stau. Colea, lângă nen-tu Mironel Mitrea.

– Hai, lasă astea! Hei, ce faci? Funcționez? Hai, că te aștept la mine. Să-mi torni ce-ai început să depeni ieri.

Cristi Pațurcă

– Dănuțule... făcui eu, alintându-mă. N-ai vrea tu să vii la mine? O bere, două s-ar mai găsi și pe-aici... ei, ce zici?

– Bine, flăcău! Cam într-un ceas vin la tine. Fiți-ar scările să-ți fie! Baftă.

M-am întors către Hrisanti.

– Ei, iată că vine muntele la Mahomed...

– Vine Dan, nu-i așa?

– Da, fetiță! O sa povestim în groapă.

– Bine, motane! Eu oricum am făcut duș.

– Când...? întrebai mirat.

– În timp ce tu conversai cu cineva în somn... Acum mă duc la școală, așa că mă-mbrac! spuse fata și dădu să se ridice.

– Nu, stai, mândro! Spusei, cuprinzând-o după mijloc. Și dacă am vreun gând... acum...?

– Pofta-n cui, obraznicule! Puteai să ai gânduri mai devreme. Dar tu un te trezești așa ușor...

–Pai, dacă nu știi tu cum s-o faci! mă jucai.

– Lasă! Să-ți fie și ție dor! spuse fata, în timp ce se-mbrăca. Gata! Eu plec! Nu mă fardez deloc.

– Miaaaau! făcui, de sub pătură. Nici n-ai nevoie, mândruță!

– Hai, motane! Te pup!

Și mă pupă apăsând pe buze.

– Vorbim mai târziu la telefon. Trebuie s-ajung și pe-acasă.

–Da, puiule! Sărută-i mâna mamei tale! Spune-i c-o pup și-am s-o văd curând.

– Bine, bine! Pa! Încuie tu ușa! Asta numai ca să te extragi din scutece!

Hrisanti plecă. O așteptau elevii. „Profesoara mea conștiincioasă...!” gândeam eu, în timp ce savuram nelipsita țigară.

Dan veni la vreme. Ne-am instalat în locul cel mai de jos din apartamentul meu. Locul cel mai dus este „tronul”, adică acolo unde și regele... Bere era, cafea... o vodcă mică.

– Ei, ia zi, flăcău! spuse Dan, răsfoindu-și, de-acum celebrul, caiet. Am rămas la plimbarea ta nocturnă cu securiștii.

– Da, Dane! Și la faptul ca tu nu mă crezi. Treaba ta! Oricum... În noaptea aceea am dormit neîntors. Nici cu mama n-am stat de vorbă.

•

Dimineața - adică ce dimineață, că era ora 12.00! mă trezi telefonul.

– Salut, Piți! Dormeai...?

Era Marius.

Mi-e greu titlul de erou...

- Îhî! spusei. Ce faci?
- Ce dracu' să fac? Uite, m-am înviorit de la servicii și sunt aici...
- Unde, mă, aici?!
- Cum unde, mă?! În Piață. În Balcon! Am dat drumul la scule. M-a sunat M.M.-ul. Și Barbi.
- Mă, ești nebun! mă mirai.
- Da, mă! Vezi c-avem iar treabă multă azi. Hurezeanu și Pierre transmit deja...
- Ce dracului transmit, mă? Firul de la telefon nu mă lăsa să-mi bag tricoul pe mine.
- Cum ce? Ce-a fost ieri. Ce-ai imprimat tu. Am dat drumul la radio. Așa era. Europa Liberă tocmai transmitea ceea ce făcusem c-o zi-nainte în Piață. După Munteanu, se auzea bine Vali Sterian.
- Ce faci, mă? făcu Marius. Asculți si tu?
- Te verific, mă! râsei eu. Hai, c-a ieșit bine imprimarea.
- Lasă asta! spuse Marius ferm. În cât timp ești gata? Vin să te iau!
- Cu ce, mă, cu gărgărița aia vopsită în camuflaj, primită de la armata elvețiană?
- Da, mă! Sunt la tine într-un sfert de oră. Coboară în fața casei! Hai, mișcă-te!
- OK, șefu! Pa!
- Închisei telefonul. Am început să funcționez ca în armată. Sau ca în Cenaclul Flacăra. Duș, bărbierit, îmbrăcat.
- Pleci, Cristian? se auzi vocea mamei.
- Da, măndro! o sărutai pe obraz.
- Iarăși, mamă!
- Ce să fac, puiule! Trebuie să fiu în Piață...
- Of, Doamne - Doamne! Că nu te mai potolești odată! Poate aud că te arestează ăștia. C-așa cum te stiu, n-ai stare. Nu stai locului deloc. Îți bagi nasul, ăla mare și strâmb, peste tot.
- Ce știi tu, străină... glumii eu. Dar, ia spune-mi. Ce mai e pe aici, pe acasă? Ai tot ce-ți trebuie? Ai mâncare! Ai mâncat?
- Am mâncat, mamă! Slavă Domnului! Mi-ai umplut frigiderul... Am și bere rece și...
- Frigiderul nu ți l-am umplut eu! Ți l-au umplut Rațiu și Coposu, că ei mă plătesc! râsei.
- Mamă, mamă! se căină ea. Ce știi tu? Cu țărăniștii și liberalii ăștia ai tăi...
- De unde o scoseși și pe asta? Ce legătură am eu cu ei?
- Lasă, lasă, mamă! Ce, eu nu aud de la radio? V-a făcut de cap rău, Iliescu ăsta al vostru! Și Roman ăla fără gât!

Cristi Pațurcă

– Da, mamă, da' ăsta a fost la Toulouse... Și-a cumpărat Airbus... Hai, că eu plec! Vezi că vorbesc cu tanti Meri să mai vină pe la tine. Dacă e ceva... ai numărul de telefon la care mă poți afla. Te pup!

Am pupat-o și am coborât scările ca o vijelie. Gărgărița elevețiană mă aștepta în fața casei.

– Salut! făcui vesel.

– Noroc, Cristache! spuse Marius. Hai, bagă-te! Am salutat și șoferul, un student de la Litere.

– Ei...? zisei. Cum fu?! Dă-i bice, colegule. Mașina porni.

– Cum fu, cam cum fu... da' să vezi karate, râse Marius.

– Ce e, mă, s-a-ntâmpat ceva aseară? întrebai îngrijorat.

– Stai, Cristache, liniștit! Am glumit! Ce să fie? Ca de obicei. Au cântat băieții, M.M.-ul s-a răcâit, ca de obicei cu Dincă, cu Mărieș & co. S-a auzit bine. De altfel, vei auzi. Că nebun cum ești ai să vrei s-ascuți imprimările.

– Să fii sigur de asta! Mai avem casete goale?

– Avem! Am cumpărat azi zece. Da' fii atent aici, Piți... zise Marius, serios.

– Ce e, mă?! făcui curios.

– Am auzit... prin Piață... de la unul și altul, că vin curve, noaptea, pe la corturi și...

– Mă, tu ești nebun? am zis uluit. Dezvoltă...!

– Da, mă! Așa am auzit de la lume...

– Ai verificat?!

– Ete, sula! Ce treabă am eu cu corturile? Am închis, aseară, instalația și am plecat. Chestia cu târfele am auzit-o jos, pe la Ligă. Și prin Piață... Așa, în drum spre casă.

– Mda! spusei. Trebuie vorbit cu Mărieș și cu M.M.-ul.

– Ce dracu' să vorbești cu M.M.-ul?! Știi că nu este de acord cu corturile! Nici cu greviștii foamei.

– Nici eu nu sunt de acord! Dar de dracu' să fac? Las' că vorbesc eu cu Dincă! El trebuie să știe ceva. Totuși, te rog ceva! Pe tine!

– Ce, Piți? se miră Marius.

– Găsește un baiat deștept și trimite-l în filaj!

– Unde, mă?

– Știi unde e ARLUS-ul? Hai, mă, ce dracu'! Acolo am cântat noi cu cei de la trupa „Ana”... cu Mihai Gâțlan - Dumnezeu să-l odihnească! - La ruși, mă! Pe Batiștei.

– Aha...! se dumiri Marius. Și ce filaj să fac?

– Nu tu, mă! spusei hotărât... Gasești tu un băiat deștept să-l trimiți acolo. Și fii atent aici! Îl trimiți acolo din oră-n oră. Dacă-l vede pe acolo pe Dan Iosif, am pus-o. E caz penal, mă!

Mi-e greu titlul de erou...

– Mă, tu ești nebun?! făcu Marius, uluit. Ce legătură are braconieru' ăla cu...

– Taci, mă din gură! l-am întrerupt eu. Vino aici, în „sufragerie”, să-ți povestesc.

Marius veni în partea din spate a micro-microbuzului. I-am povestit toată aventura mea din noaptea ce trecuse.

– Du-te, tu, de-aici! Ai răbdare până vine Neamțu'! Să-ți povestească și el! Ai să vezi că-i adevărat. Iar chestia cu curvele eu - ți-am povestit! - o știam de azi noapte, de la colonelul ăla... X, cum și-a zis.

– Aha...! făcu Marius, gânditor. Se cam leagă multe. Să știi că M.M.-ul se va retrage din Piață, după alegeri. Cu tot cu Ligă. L-am auzit eu cum se certa cu ăia de la asociațiile din Piață.

– Dă-l încolo pe M.M.-ul. Da' ia spune-mi. Tu ce ai de gând? Rămâi cu mine în Piață? Că eu nu plec!

– Ba ai să pleci! râse Marius. Cu mine cu tot!

– Unde, mă?

– Stai liniștit, Cristache! Mergem cu Păunescu, câteva zile, în turneu. Vine azi Fane Sprânceană sa ne spună, ce și cum. S-ar putea să plecăm chiar mâine. Cu un autocar de la Preoteasa.

– Aha! mă liniștii. Ai făcut „scorul” cu Fane?!

– Făcut!

– Și e bine?

– Bine! Ne iese de-o ciorbă bună acolo!

– Dea Domnul! Că suntem pe minus cu banii de casete. Dă acolo, dă încoace... mă rog! Tu ești trezorierul și managerul!

Am ajuns în Piață. Grupuri, grupuri, oamenii discutau aprins. Am făcut un tur de orizont. M-am salutat cu cei mai mulți. Am trecut și pe la corturile greviștilor foamei, primeau îngrijiri de la medici veniți voluntar. L-am zărit pe Dincă.

– Ce faci, George? l-am întrebat.

– Salut, Cristi! Parcă tu nu vezi... sau nu știi...? îmi arată panoul atârnat de pieptul său. „Greva foamei. Punctul 8”.

– Măi, George, nu-i păcat, măi?!

– Este, Cristi! Dar, se vede treaba, pe ăștia nu știu ce ar putea să-i convingă să ne lase. Tu nu vezi? Infractorul Iliescu își plătește patul de președinte. Și spunea că FSN-ul nu candidează.

– Știu, George! „Soarele răsare / Iliescu apare.”

– Da, măi! Imbecili! Ce dobitoci! Nu-și dau seama că de la pășărit s-a tras răul țării ăsteia.

– Așa e, George! Dar aici beznă.

Cristi Pațurcă

– Pe dracu’! Bezna minții, asta e! Să vezi tu cum câștigă tătucul alegerile fluierând! Îi tot spun lui Munteanu ăsta al tău.

– Al meu?! făcu uimit. N-am nicio legătură cu acest individ. Nu-l înghit și nu mă-nghite. N-ai văzut că nu vroia să te lase să vorbești? Și n-ai văzut că i-am sărit la gât?! L-am amenințat că opresc stația!

– Da, așa e! Dar...

– Mai bine te-ai gândi, George, ce-o să facem când Liga, prin vocea lui Marian Munteanu, se va retrage oficial din Piață. Că oamenii... studenții vor rămâne cu noi, de asta sunt convins, dar vom fi în stare să ținem Piața?

– Vom fi, Cristi! Ce, fără Munteanu nu se poate? Tu și Sterian beți, faceți cât o sută de Munteni treji.

– Ha, ha, ha! Hai că ești tare, George!

– Și mă mai fac! râse Dincă.

– Ascultă, George... spusei serios. Tu ești aici nonstop... Ia spune-mi, vin gagici pe-aici? Pe la corturi. Știi tu, de-alea... deocheate...

– Mă... ce să-ți zic...? Vin femei pe-aici... Fie cu mâncare... fie asistente medicale, fie...

– Nu, mă, nu! Nu de-astea! De-alea... știi tu...

– Ce, mă, curve? făcu Dincă.

– Da, mă! Târfe! Ai vreun semn?

– Mă, tu știi că nu ești fraier! spuse Dincă, lovindu-se cu palma peste frunte. Mă, să știi că mi s-a părut și mie ceva, așa... Ai tu informații?

– Neverificate! De aceea te-aș ruga pe tine să te interesezi. Cineva mi-a spus c-ar fi trimise de Dan Iosif.

– De Ioșca? făcu Dincă uimit. Hm! Mă interesez.

– OK, George! Ține-mă și pe mine la curent. Vorbești deseară în Balcon, nu?!

– Da! Am să vin.

– Mă, să știi că, dacă ieși din grevă, îți dau eu două sute de fripturi!

– Mie...! Nu mă cumperi așa ușor!

– Cum e cu glicemia, George? îl întrebai serios.

– De-abia mă târăsc! Nu știu... Ce-o vrea Dumnezeu. E nasol, mă!

– Of! George! Îți spun încă o dată că e păcat de tine! Nu merită ăștia sacrificul tău!

– Care ăștia?! făcu Dincă.

– Nici unii, nici alții! spusei hotărât. Plec. Ne revedem în Balcon! Hai, Marius!

Am traversat Piața. Dincă se cam sucise! Hm!

– Mă, fir-ar mă-sa a mă-sii de treabă! exclamai eu.

– Ce-i, Piți? Ce-ai pățit?

Mi-e greu titlul de erou...

– Mă, Mariuse...! Cum dracu' îi lasă pe ăștia de-atâta timp să vândă aici? Uite-te și tu!

Îi arătai cu mâna priveriștea din fața noastră. La rând. Grătarele fumegânde se lăfăiau pe trotuarul de sub Balcon. Mici, fripturi de porc, de vită, de pui... pe alese, manipulate de mașini scoase de țigani, luau drumul stomacelor tuturor celor cărora le era foame sau poftă. Manifestanți, polițiști... Nu conta!

– Mă, răbufnii. Mă, ăștora nu le face nimeni nimic? Poliția, Prmăria... mă rog! Și stau de atâtea zile aici!

– Da' ce, Cristache...? râse Marius. Nouă ne face cineva ceva? Dar celor de la corturi? Ce, noi n-am blocat circulația?

– Așa e, frate! Da' ce, Ceaușescu ne-a dat voie să-l dăm la o parte de la putere? Și tot în Piață a-nceput să se manifeste și Bucureștiul. Ce, ne-a dat voie să-l ucidem ca pe un câine?! În ziua de Crăciun...! Căci, dacă era corect, îl judecam vreo zece ani...

– Da, Cristache, așa e! Dar, ăștora cu fripturile, ce să le faci? M-am dat eu în vorbă cu ei și mi-au spus ce și cum! Cică, ei ar fi venit să vândă la Unirii, în piață, dar polițiștii le-au „sugerat” să vină aici că e lume mai multă și mai informată. Așa că...

– Când ai vorbit tu cu ei, mă!

– Păi, alaltăieri, n-ai mâncat friptură? De unde crezi c-am luat-o? De la ei!

– Măăă! Mă zbârlii.

– Da, mă! Și fără bani! Când le-am spus că e pentru ăia care cântă, au sărit în sus!

– Mă, tu ești nebun? C-ai adus vreo douăzeci de mici și vreo zece fripturi! am strigat, uimit.

– Asta e, Cristache! Ne descurcăm cum putem!

– Ptiu! Așa deci!

– Așa! Da' lasă asta! Uite-l pe Fane.

Într-adevăr, Fane Sprânceană se îndrepta către noi.

– Să trăiești, Fane! spusei jovial

– Salut, băieți! Ți-a spus Marius depre ce-i vorba cu instalația asta de aici...

– Mă! Stai puțin! Pot să vin eu aici! Eu nu pot să plec din București, c-aș pleca eu cu Păunescu. Așa, să mai trec și pe-aici, pot? Ce zici? Dar, de fapt, pot să plec!

– Lasă, Fane, c-o descurcăm noi! Se face! Am înțeles că știe Marius cum e cu plata. Oricum, merge cu mine.

– Da, Cristi! Știu eu! Stai liniștit! spuse Marius.

– Atunci, spuse Fane, eu mă duc la Preoteasa, încarc sculele în rabla aia de camionetă, iar voi mergeți cu autocarul lui nea' Florică. Îți las în lada cu mixerul o foaie cu tot ce ți-am pus acolo.

Cristi Pațurcă

– Lasă, că vin și eu la Preoteasa deseară, pe la unsprezece. Doar ești acolo, nu-i așa?

– Atunci ne vedem acolo, căci știi că am discotecă jos... zise Fane.

– OK! Eu voi fi sus, la bar! Ne căutăm unul pe altul, da?

– Bine, Piți! Da' nu mă-ncurci, mă! Că trebuie să mă duc acum la Păunescu să-i zic ce și cum.

– Fii serios, Fane! Du-te și spune-i că totul este în regulă. Salut.

– Atunci, am fugit! Cum merg sculele sus în Balcon?

– Brici! spuse Marius.

– Bine! Salut!

– Salut, Fane!

Și plecă scurt.

– Deci, Mariusică dragă, plecăm mâine! Ai idee pe unde o să bântuim?

– Mă, știu sigur că primul oraș e Craiova. După, nu știu exact. Auzisem ceva de Orșova, Turnu Severin... Reșița... nu știu exact.

– Da' câte zile or fi...?

– Nu știu, frățioare... trei, patru, cinci.

– Înseamnă că votăm în provincie. Asta e! Ne e foame, așa că...

Am ajuns la sediul Ligii. Laura Botolan mă primi veselă.

– Ai venit în sfârșit, artistule!

– Am venit, prințesă a inimii mele! o pupai pe obraz. Ce-ai mai pus la cale? Ce scrie pe foaia aceea pe care mi-o ascunzi?

– Scuze! făcu Marius. Eu plec sus în Balcon. Cristache, dau drumul din nou la scule. Cu imprimări mari! OK?

– Da! Dar numai cântece!

– Bine, șefu'!

Și plecă în Balcon. În scurt timp se auziră cântecele Pieței.

– Ei spune, mândro! zâmbii Laurei.

– Uită-te peste asta! îmi întinse foaia.

Era un text interesant: „Vivat Golania”. Suna interesant. „Golani ai lumii! Un cântec de pace / De la golani din București... Libertate, te vom înălța / Jos comunismul! / Vivat Golania!”. Putea să iasă ceva interesant. Dar îmi venise o idee.

– Laura, dragă! Poți să dai de Sterian, Maria și Galiș? Urgent!

– Încerc! Dar de ce așa de repede?

– Pentru că acest cântec îl vom cânta toți! Inclusiv tu! Fiecare câte o strofă. Iar refrenul împreună

– Care cântec, că nici nu l-ai compus?! făcu fata, mirată.

– Prințeso, la versurile tale, inima, chitara și vocea mea cântă singure! râsei. Așa că fii pe pace. Până vin ei, cântecul e gata! Multiplică textul.

Mi-e greu titlul de erou...

- Bine! Dar de asta ce spui? îmi întinse foaia.
- Ești plină de surprize! Dă-l încoa'!
- Hm! „Cântecul baricadei”. Nici ăsta nu era rău. „Dacă asta-i fericirea / Secera și un ciocan! Îngrijește-ți trandafirii / Eu prefer să fiu golan...”.
- E mai vechi...! spuse Laura, observându-mi zâmbetul mefistofelic. L-am făcut în primele zile ale Pieții.
- Și l-ai ținut ascuns, mândro, hai?!
- Păi, tu te luaseși cu altele și...
- Bine! Du-te și multiplecă-le! Si nu uita de Stelică și Galiș. Aștept aici și...
- Cine e Cristi Pațurcă?! Întrebă o fătucă de la Ligă.
- Eu sunt, domnișoară! făcui, intirgat.
- Doamnă, te rog! La telefon! Spuse, țâfonasă, tinerica „doamnă”.
- Mulțumesc! spusei. Apoi, către Laura: Nu se prea cunoaște că e măritată! Cam nervoasă, nu-i așa?
- Păi, dacă stă mai mult pe-aici? replică ea.
- Atunci vezi să nu pățești și tu la fel. Că n-o să mă mai înțeleg cu tine. Și tu stai mai mult pe aici.
- Parcă tu nu stai...! Chiar, cum o cheamă pe iubita ta? spuse Laura incisiv, plecând cu foile.
- Chiar! Pe care iubită?! Fata asta avea dreptate... Eu nu mai aveam o iubită! Incredibil, nu-i așa? Trecuse - trebuie să recunosc - destulă vreme de când nu făcusem dragoste... Nici măcar așa, ca sport, nu mai avusesem de mult timp (adică de vreo trei săptămâni) vreo relație cu o femeie.
- „Hai, lasă asta!” am făcut stânjenit, către mine... M-am dus la telefon.
- Alo?!
- Hei, măi, greiere ce faci? Ai venit din Balcon?
- Da! minții eu. Tu ești, Barbi?
- Eu sunt, mă! Vroiam să știu dac-ai venit. Vezi că apar și eu într-o oră. Nu pleci, nu?
- Nu plec! Sunt aici! Vino! Salut.
- Bine! Sosesc! spuse Barbi.
- Pusei receptorul în furcă. M-am întors. Laura era în fața mea, cu un dosar în mână.
- Poftim, maestre! Ai de lucru! În cât timp sunt gata cele două cântece?
- Căci, fi atent, ai promis că le faci! mă amenință fata, cu simpatie.
- Două?! intrai eu în joc. Cred că fac față. Tu ce zici?
- Nu sunt cam multe pentru o singură zi? Cântecele, am vrut să zic! insinuă Laura.
- Nu, doamnă! Dă-le-ncoace! I-am luat dosarul din mână. Am să le termin repede.

Cristi Pațurcă

– OK! râse Laura. Dar nici să termini repede nu e bine. Ar fi o treabă de mântuială...

Am roșit și am replicat:

– Fiind noutăți, n-am cum să nu termin repede. Cu cântecele, am vrut să spun! De-abia aștept!

– Și dacă iese unul mai frumos decât celălalt?

– N-are cum! Sunt de la tine! Deci nu pot decât să-ți satisfac dorința.

– Care!? întrebă Laura, înroșindu-se la rîndul ei.

– Aceea de a termina - la timp, rețin! - două cântece la fel de frumoase. Frumoase ca tine și ca sufletul tău.

– Hai, trubadur pervers ce ești! râse fata. Unde le compui? Adică, unde te gălesc peste - să zicem - o oră?

– În WC, bineînțeles! Acolo termin cel mai repede, ai uitat?! am aruncat eu repede și am tuit-o.

Un creion se izbi de tăblia ușii pe care o închisese eu. Pe dinafară, bineînțeles!

Am urcat în Balcon. Marius se întreținea cu Hurezeanu și Pierre.

– Salut, Emil! Bonjour Pierre! spusei vesel. Ce-i nou?

– Oha! făcu Hurezeanu. Ai sosit, Cristi?!

– Ce să fac și eu? Pe-aici prin „curtea școlii”!

– Hai, lasă, că asta e școală înaltă!

– Așa o fi, Emile! Parcă mai contează?

– Îmi dai și mie două vorbe?

– Pentru Șopârlița? râsei eu.

– Pentru crocodil! Pentru ce vrei tu! Vorba e: îmi dai?

– Bine! Fie ca tine!

Am dat un interviu scurt pentru Europa Liberă. Ce era să fac? Țineam la Hurezeanu. Își vedea de treaba lui. Scurt, profesionist transmitea lumii întregi adevărata față a Pieții Universității.

– Mulțumesc! spuse Emil Hurezeanu.

– Pentru prea puțin, Emile! Marius, chitara mea e gata? Te rog să mi-o dai!

– Este, boss! Ia-ți-o de colo, din colț!

– Merci! Vezi că eu sunt în WC!

– Aha! râse Marius. Iar compui?

– Ce dracu’ să fac! Nu vezi ce prolifici sunt copiii ăștia?! Așa că...

– Bine, du-te! făcu Balonaș.

M-am încuiat în WC. Cântecele n-au fost o problemă. Le-am făcut în circa un ceas. Bătăi puternice se auziră în ușa WC-ului.

– Ho, mă! Stai puțin!

Mi-e greu titlul de erou...

Am deschis. De fapt am descuiat ușa WC-ului. Erau Stelică, Galiș, Marius, Laura și Barbi.

– Ce e, mă? întrebai. A-nceput și eu nu știu?

– Ce să-nceapă, Cristi? spuse Galiș naiv.

– Revoluția, mă!

– Care revoluție, greiere? spuse Barbi. Iliescu a terminat-o pe-a lui demult...

– Da, și acum ne termină pe noi! râsei. Da' pofiți, intrați... simțiți-vă ca la...

WC!

– Despre ce cântec e vorba, Cristi? făcu Stelică. Ne-a spus Laura c-ai făcut un cântec nou și vrei să-l cântăm toți. Așa e?

– Da, mai! De fapt, sunt două. Laura e genială! Să cântăm fiecare câte o strofă. Iar refrenul împreună. Hai să vedem...

N-a fost cine știe ce să-nvățăm fiecare ce are de făcut. „Vivat Golania” a ieșit imediat. Ne-am armonizat vocile foarte bine. Stelică, Vlad, Laura și cu mine. Barbi și Marius cântau ca niște doage.

– OK! făcui. Haideți în Balcon. Iar tu, doamnă, spusei către Laura, ai să ai o surpriză. Am făcut și cântecul celălalt. Ăla cu Barcada. L-am numit pur și simplu „Baricada”.

– Hai, greiere... spuse și Barbi. Hai să vezi ce-avem în Piață!

Am fost în Balcon. În Piață, jos, o mare de pancarte: Colegiul Lazăr, Colegiul Șincai, MF 3 și multe alte nume de licee bucureștene. Iar numărul celor care-nconjurau aceste pancarde era impresionant. Câteva mii.

– Barbi, tată... făcui uluit, au venit și puii. Era și timpul...

– Deh, Cristi... asta cam așa e... Mi-a venit o idee.

– I-auzi, frate! Dezvolt-o!

– Ce-ar fi să facem un cântec? De pildă, ceva care să sune vesel și optimist... ce zici? Imnul golanilor liceeni. Îți sună bine?

– Hm! Interesant... da ce, mă... eu sunt mașină de scris cântece? C-ar fi al treilea pe ziua de astăzi...

– Lasă, Piți, se amestecă Marius. Nu mori tu din asta... Mai bine zi merci...

– Hai, băieți! Puneți mâna pe lopeți? Care veniți, care puteți! „Vivat Golania”! După ce termină de vorbit Hurezeanu intrăm noi.

– Cristache, spuse Marius. După Emil vorbește tot un Emil. Emil Constantinescu, profesorul în al cărui laborator ne aflăm...

– Foarte bine! Nu-și face decât datoria! râsei... Deci, după Emil Constantinescu, intrăm. Stai pe-aproape.

Emil Hurezeanu termină discursul. M.M.-ul îl anunță pe profesorul de geologie. Când a deschis gura, în microfon, am sărit ca ars.

– La o parte, fraților!

Cristi Pațurcă

M-am aruncat la butoanele mixerului. Cred c-a fost una din cele mai grele ajustări ale sunetului. A trebuit să „tai” înaltele și mediile și să bag bași la greu.

– Ce e, Piți? făcu Marius mirat. Se amplifică tare.

– Da! Tare și prost! Tu nu vezi că ăsta n-are coaie?! A trebuit să-i dau eu!

•

– Și i-ai dat?! hohoti Dan.

– I-am dat, Dane, ce să fac?

– De la tine? râse Dan în continuare.

– Da! De la mine! Din mixer! Si nu mai râde atâta, că nu e glumă. Ți-am mai spus. Vocile oamenilor nu sunt la fel, nu-i așa? Ei bine, în microfon sunt cu totul diferite. Și, dacă butonașul nu-și face treaba bine, riști ca tu - vorbitor - să te faci de râs. Un sunetist te poate îngropa sau propulsa oricând. Din butoane, te poate face de căcat sau genial. Așa și cu Emil Constantinescu. De altfel, cred că nici n-are habar că în campania electorală din 1992 și - mai ales! - în cea din 1996, Pațurcă s-a aflat mereu în spatele butoanelor. Sau, mă rog, cu mâna pe ele. Atât în aparițiile în piețe cât și la radio-televiziune.

– Hai, nu mă-nnebuni...! făcu Dan

– Poți să crezi sau nu, dar Constantinescu trebuia ajutat să se audă super. Și, fără să știe, eu eram cel care se ocupa, benevol, de vocea lui. Îți spun eu! Mare parte a operatorilor TV și sunetiștilor îmi sunt buni prieteni. Încă de pe vremea când eram boxe la Cenaclul Flacăra. Mai ales la ultima confruntare TV cu Iliescu, în 1996, am avut de furcă mult. Sunetiștii cred că aveau ordin să-i „facă” vocea. Să-l pițigăie, cum se spune.

– Și, ce să zic? Ai fost tu acolo?

– Poți să mă tachinezi cât vrei, Dane! Ei bine, da! Am fost acolo! Și i-am dat coaie. Din butoane!

– Atunci când cu gestul acela cu ochelarii?

– Da, Dane! Atunci!

– Se zvonește c-ar fi luat și câteva lecții de actorie... De mișcare scenică... sau așa ceva...

– Da! Se pare că Ion Caramitru - Pino - ar avea și el un amestec. Nu sunt sigur.

– Bine, flăcău. Unde rămăsesem?

– Pai nu notezi, Dane!

– Ba da! Notez! Deci, a vorbit Constantinescu.

– Asa e, Dane! Fii atent aici! Vine Marius la mine...

– Și...?!

– Și...

Mi-e greu titlul de erou...

•

– Mă, zice, a venit unul c-o chitară. Zice că e din cenaclul lui Păunescu. Ăla, măi, de și l-a făcut acum.

– „Totuși iubirea”?!

– Da! Zice că vrea să cânte și el. Jucăreanu îl cheamă. Sau așa ceva. E din Reșița, pare-mi-se...

– Adu-l, frate-ncoace!

Și l-a adus. Aha...! Îl cunoșteam!

– Salut, Căline! am zis. Ce faci? Vrei să faci o repetiție cu public înainte de termen? Că ești ahtiat după celebritate. Vrei să te-audă lumea, nu?

– Ce să fac, Cristi? Dau și eu din coate. Poate m-o auzi cineva... Mai știi...?

Băiatul nu cânta rău. Îl știam și-l auzisem cântând. Este un tip care-și dorește foarte mult gloria. Păi hai să-ncercăm să-l facem s-o cucerească! A cântat două cântece. Două prelucrări după niște hituri. Ha, ha, ha! Unul după „Lambada” și altul după „Don’t worry! Be happy!” Cam naive versurile. Nu se ridicau la „greutatea” versurilor Laurei și ale lui Barbi. În fine.

– OK! am zis. Intri în Balcon să le cânți?

– Păi de-asta am venit!

– Atunci, lasă jaful ăla de chitară! O să cânți pe chitara mea!

– OK! Când intru să cânt?

– O să-ți spună Marius! Ai puțină răbdare. Marius! strigai.

– Da, Cristache!

– Cine vorbește după Constantinescu?

– Nimeni! Dar a venit Sterian. E jos la Ligă. Poate cântă el. Vrei să-l chem?

– Nu! Îl prezint eu pe tipul ăsta. Apoi cânt eu și încheie Sterian.

Așa a și fost. Am cântat în această ordine, numai c-am încheiat cu cântecul de grup „Vivat Golania”.

– Haideți fraților, am spus către colegi. A fost foarte bine! Am terminat pe ziua de azi. Marius, te rog, pune muzică. Din Piață, în surdină. Măine plecăm cu Păunescu. Ai găsit un băiat să rămână câteva zile la stație?

– Am găsit pe cineva... Dar nu un băiat, ci o fată.

– I-auzi! mă mirai. Și crezi că se descurcă?

– Cred că da, răspunse Marius. Mi-a recomandat-o Laura. Lucrează pe undeva... pe la un post de radio. La sunet.

– Bine, frate! Aș vrea s-o cunosc și eu! spusei.

– E aici! Liana, vino puțin, te rog! strigă Marius.

Se apropie o fată micuță, subțire, cu părul lung. Blondă ca un spic de grâu și ochii mari, negri.

– Sărut-mâna, domnișoară! am salutat eu.

Cristi Pațurcă

– Bună seara, domnule Pațurcă! răspunse fătucă, nici serioasă, nici arogantă. Părea de treabă.

– Sunteți gata să luați - pentru câteva zile - măgăoaiele astea în primire?

– Cred ca da! răspunse Liana. Cunosco mixerul acesta. Lucrez pe el la Radio.

– La care post de radio, domnișoară?

– Are vreo importanță? întrebă fata, trecându-și mâna prin păr, într-un gest cochet, pur feminin.

– Nu, nu are! am răspuns. Marius o să vă explice ce aveți de făcut. Câți ani aveți?

– Are vreo importanță? spuse ea candid.

– Nu, n-are! rostii, ușor iritat. Bine! Succes! M-am întors către colegii mei. Laura, Vlad, Galiș, Stelian Maria și tu, Barbi... Câteva zile greul cade pe voi. Sigur vă veți descurca! Jucăreanu, noi plecăm în turneu!

Intră M.M.-ul:

– Gata, copii? Ați terminat?

L-am privit pieziș.

– Da, șefu! Vezi că eu și Marius lipsim câteva zile.

– Daaa...! se luminează el. Era fericit că scapă de mine. Si cam pe unde vă duceți, bibicilor? întrebă.

– Să ne-nsurăm! Sau să te turnăm! Mă rog, treburi de stat. Tu ar trebui să știi mai bine, căci voi sunteți peste tot și-n toate, Mariane.

– Ai început și tu? întrebă.

– Da' cine a mai început? ricanai.

– Țștia din Piață! Ce, parcă tu nu știi...

– Eu știu să cânt, să compun, iar în timpul liber mai butonez câte un mixer. Așa, ca divertisment... Și te suport pe tine, cu fițele tale...

– Fițe pe dracu'! exclamă M.M.-ul, aruncându-și teatral brațele-n sus.

– Uite, vezi?! am spus. Chiar și asta e o fiță! Deci, ai reținut, eu lipsesc câteva zile. Are cine să aibă grijă de stație.

– Bine, am înțeles! făcu M.M.-ul, sictirit.

Nu l-am mai băgat în seamă. Eu aveam treburile mele.

•

– Adică, turneul cu Păunescu! mă-ntrerupse Dan.

– Da, Dane! A fost un turneu foarte reușit. La Craiova, de exemplu - la Hanul Doctorului - Păunescu m-a pus să-i cânt ceva din Piață.

– Și i-ai cântat?

– Da, Dane!

– Ce i-ai cântat?

Mi-e greu titlul de erou...

– „Golan post-mortem”. Și i-a plăcut foarte tare. Nu uita, însă, că eu, în Cenaclul „Totuși Iubirea”, eram sunetist, nu artist. În fine... M-a mai pus să-i cânt cântecul de câteva ori, a mormăit ceva și m-a lăsat în pace. La Orșova, ca de obicei, ca la orice spectacol, primea bilețele din public.

– Știu! spuse Dan. Așa făcea și la Flacăra.

– Da, Dane! Ei bine, într-unul dintre bilețele cineva îl ruga să cânte un cântec din Piața Universității. Atunci, prin microfon, m-a chemat de mixer. Să cânt. Sigur că m-am suit pe scenă și am cântat. Publicul a fost foarte receptiv și a cântat cu mine refrenul: „Mi-e greu titlul de Erou”. Apoi, cu ajutorul vocal venit din partea lui Cristi Jucăreanu, am cântat și celelalte cântece din Piață. De la Orșova, în toate orașele prin care am trecut, Păunescu m-a pus să cânt. Și, pe lângă onorariul pentru instalatia de suet, am primit și salariu de artist.

– Deci ai cântat pe bani cu Păunescu?

– Da, Dane! Astfel încât, peste niște zile, la întoarcerea către București, ne-am oprit împreună cu Marius la târgul din Turnu-Severin. Ne-am îmbrăcat din cap până-n picioare cu câte două rânduri de haine. Și ne-au rămas și destui bani.

– Bună treabă! spuse Dan.

– Da!

•

Ne-am întors, deci, la București. Am dormit o noapte liniștit acasă. Mama s-a bucurat că sunt întreg. Dimineata, am făcut piața. Am gătit și am hrănit-o pe mama. Pe la prânz m-a sunat Marius.

– Ce faci, coane?

– Ohooo! Mariusică! Ce să fac? Mă pregătesc de Piață. De unde suni?

– De-aici, de la Ligă.

– Aha, deci tu ai ajuns. Atunci dă drumul la muzică, vin și eu repede.

– Muzica merge demult, Piți! Hai că te aștept!

– Stai, stai așa Mariusică! Este lume în Piață?

– Ca de obicei, la ora asta. Cam o sută... eu știu?

– Și ce faci?

– Păi ce să faci?! Stai să ies în Balcon să văd. Așa... Mătură strada, strâng gunoaiele rămase, probabil, de aseară, udă asfaltul... cam de-astea.

– Grataragii mai sunt? Întrebai.

– Cum dracu’ să nu fie, Cristache! Am deja o friptură în față. Îți iau și ție una când vii! Să fie caldă!

– Tot gratis, mă? Tot gratis?

– D-apoi, cum?! Deh, pentru muzicanți!

– Du-te, mă, de-aici! Las’ că-mi fac eu sandvișuri de acasă! Hai, pa! Sosesec!

Cristi Pațurcă

Am ajuns la Ligă. Dincă, Doru Mărieș, Octavian Rădulescu, Ion Gâtlan (tatăl regretatului Miki) și alții discutau aprins. Nu se certau însă. M.M.-ul nu era acolo. Mai bine!

– Salut, băieți! Ce cuminți suntem azi! Ce mai fac corturile, ce mai fac târfele? Ia zi, Dorule! Ia zi, Dincă!

– Salut, Cristi! spuse Doru Mărieș. Pe unde ai umblat, că ne-a înnebunit Galiș ăla! Îți cântă cântecele. Și încă prost. Parcă-i castrat!

– Lasă-l, Dorule! Dă-l dracului de nebun! Mai bine spune-mi ce fac greviștii foamei?!

– Din ce în ce mai rău! Noroc cu medicii voluntari, căci altfel...

– Măi, Dorule, eu am încredere în tine. Cu M.M.-ul nu mă pot înțelege. În Dincă nu poți să pui bază. Știi si tu. O dată-l apucă dracu'. Toată nădejdea în tine.

•

– Chiar, Cristi! spuse Dan. De fapt, cine este Doru Mărieș?

– Asta mă-ntreb și eu, Dane. Un personaj cel puțin ciudat. E un tip de treabă. În 1990, în Piața Universității, era liderul Alianței Poprului. O organizație apărută, ca multe altele, în 1990. Nu știu prea bine cu ce se ocupau. Eu, din Balcon, vedeam numai pancarta lot. Prin fața corturilor de la Teatrul Național. Acum este președintele Asociației 21 Decembrie 1989, din care fac și eu parte, după cum știi. A făcut destule lucruri bune pentru noi.

– Dar certificatele de revoluționar?! Certificatul tău unde este?! mă întrerupse Dan, nervos.

– Da! Bună întrebare! Se pare că e pe vine, Dane. Doru Mărieș mi-a promis că face tot ce poate să mi-l obțină. Acum, Dumnezeu cu mila.

– Bine-ar fi, flăcău! Dea Dumnezeu! Bine! Gata pentru azi. Tu scrie în continuare. Poate ne vedem mâine. În orice caz, te sun eu.

– Corect, Dane! Și eu am obosit. Și mi-e o sete... Direct la Preoteasa mă opresc.

– Hai, că te duc eu! Hai să mergem.

– Hai, Dane!

M-a lăsat în fața casei de cultură a studenților. Am intrat în sala de repetiție. Singur. Am repetat de nebun. Urma o nouă tură în Vama Veche.

Mi-e greu titlul de erou...

•

Septembrie 2007, iunie 2008.

•

– Iată-ne, Dane, împreună la lucru!

Doamne, cum a trecut timpul... Au trecut trei ani de când am neglijat biata carte. Nici n-aveam cum să scriu. M-am îmbolnăvit. Grav. Mai întâi am făcut TBC. Apoi, colac peste pupăză, mi-am tras o ciroză pe cinste. Spitale, ambulanțe, medici, câteva zile de comă profundă. Medicamente peste medicamente, analize peste analize. Mă rog, tot tacâmul. Asta m-a costat doi ani din viață.

La căpătâiul meu, atunci când am fost internat pentru prima dată (cu forța, de bunul Doru Mărieș) a stat bunul meu prieten Dan Popescu - Bijoux. Mă rog, Dane, tu știi bine. Ai fost la curent tot timpul. Ajutorul tău a fost neprețuit.

– Lasă, Cristi! Nu mă mai umfla așa! Am făcut ce trebuia să fac. Ești în stare să scrii?

– Dacă sunt în stare?! Și încă mai am surprize! Am imprimat deja trei cântece super. Am avut și două concerte.

– I-auzi! Bravo, flăcău! Înseamnă că ești în formă.

– Nu prea mă simt grozav, Dane. Simt că uneori se sfârșește... c-am să plec dincolo... și poate așa voi fi liniștit... Știi, Dane, după ce am fost evacuat din casa părintească...

– Știu, Cristi! mă-ntrerupse Dan blând. Nu-ți mai aduce aminte. Îți face rău!

– Nu pot, Dane! Totul s-a-ntors ca un bumerang împotriva mea. Eu am militat atâția ani pentru drepturile foștilor proprietari. Dar am ajuns să fiu evacuat cu mascați din biata mea mansardă. Din casa în care m-am născut. Am fost azvârlit în stradă cum bine știi. Ai fost acolo doar.

– Da, Cristi! A fost oribil! Dar n-am fost numai eu lângă tine...

– Au fost și Doru Mărieș, Doru Braia, senatorul Marinescu, membrii Asociației... N-am cu să vă mulțumesc decât prin ceea ce știu să fac. Prin cântecele mele și, probabil, prin această carte.

– Oricum, ai avut noroc...

– ... Cu Norocel, Dane! Îți spun eu. În seara zilei în care m-au evacuat (în 21 mai 2008, de sărbătoarea Sfinților Constantin și Elena), păgânii ăia de proprietari îmi aruncaseră lucrurile în curte. Ei bine, bunul Alexandru Anastasescu - Norocel a venit la mine. Nu-l cunoșteam.

– Domnul Pațurcă? m-a-ntrebat.

– Da, eu!

Cristi Pațurcă

– Știți, vă admir și vă iubesc din Piața Universității. Vă ascultam de sub Balcon cântecele. Am toate discurile cu dumneavoastră și cu Vali Sterian.

– Dumnezeu să-l odihnească! șoptii.

– Da, să-l odihnească! Dar, am venit aici pentru c-am auzit și am văzut la televizor drama prin care treceți. Eu am o garsonieră, undeva prin Vatra Luminoasă. V-o ofer pe viață. Nu-mi dați nicio chirie. Facem un contract de comodat și este a dumneavoastră până la sfârșitul vieții.

– Am ramas mut, Dane. Mi-a întins cheile, m-a invitat în masina sa - un Porsche Cayman - și iată-mă instalat în garsoniera din Vatra Luminoasă! Nu-i cine știe ce, dar este A MEA, Dane! Înțelege?

– Înseamnă că Norocul este norocul tău. Și un om cu suflet.

– Așa e, Dane... În altă ordine de idei, să știi că m-am uitat prin manuscris. Peste ce am scris până acum. Sunt gata să-ți deapăn.

– OK, flăcău! Dă-i bine!

– Așa, rămăsesem la...

•

Doru Mărieș părăsi biroul Ligii. Eu am urcat în Balcon. Acolo era și M.M.-ul. Nici nu l-am băgat în seamă.

– Salut, Marius!

– Salut, coane! Ai făcut ochi?

M.M.-ul se apropie de mine.

– Ce faci, mestre, nu mai bagi lumea în seamă? Aud că mergi în turnee cu Păunescu...

– În general, fac ce vreau... cânt ce vreau... cu cine vreau... Îmi dai tu să mănânc?

– Știi că, pentru turneul ăsta, dacă vreau eu, s-ar putea să nu mai intri în clădire?

– Dar tu știi că, dacă vreau eu, tu și toți ceilalți nu mai aveți microfoane și instalație de sunet? Ia strânge, Marius, sculele! Plecăm dracului de aici! Am tras microfoanele din mixer și am început să strâng cablurile.

– Stai, măi, Cristi, puțin...! mă opri Mihai Gheorghiu, adjunctul M.M.-ului. Nu vezi că ăsta a luat-o razna?! Cum o să pleci? Nici vorbă!

– Văd că e dus! L-a prins boala Balconului, Balconita! Mai știu pe unul care a fost împușcat pe post de Moș Gerilă. Apoi, tătucul cucuvelei nu l-a redat pe Moș Crăciun. Câtă mărinimie! Și, apropo de Crăciun... Mă întorsei. Auzi, Mariane dragă, îți aduci aminte matală cum ai venit pe 26 sau 27 decembrie cu un grup de vreo cincisprezece studenți... la Preoteasa?

Se uita contrariat...

Mi-e greu titlul de erou...

– Nu te mai uita la mine, că nu sunt poartă nouă! Eventual, poartă-n casă! Așa. Adu-ți aminte cine v-a permis accesul și cine v-a deschis ușa. Eu, împărate! Și am participat și la ședința ta. Atunci ai pus bazele Ligii Studenților. Atunci am văzut în tine un Ceaușescu mic. Ai fire de dictator, Mariane. Uite cum facem: rămân în Balcon. Cu scule și cântece. Dar să nu dea dracu' să te mai bagi peste mine că...

– Lasă, Cristi! interveni Marius, împăciuitor. Iar tu, Mariane, trebuie să-ți dai seama că sari calul. Cu Pațurcă nu ține. Acum, lasă-ne să ne facem treaba.

– Bine! mormăi M.M.-ul și ieși din încăpere.

În Piață se adunaseră cam o mie de oameni.

.....

Fane a venit cu un microbus. Ne-am spetit până la 4 dimineață să le coborâm din Balcon. Toate acareturile. Scăpasem de o grijă. De ce grijă?! Pentru că auzisem că Ilici chemase minerii la București. Nu-mi era frică. Nici nu-mi închipuiam ce va urma. Am dus totul la Preoteasa. L-am rugat pe Fane să mă ducă înapoi în Piață. Am intrat în clădire.

– Nea' Nicule, să trăiești! l-am salutat pe portar.

– Și matale, domnu' Cristi! Și la ora asta ești aci?

– Sunt, Nea' Nicule, ce să fac? Urc un pic în Balcon să văd dacă n-am uitat ceva. Dă-mi și mie cheia aia afurisită. Da' se pare că-n toată Universitatea suntem numai noi doi.

– Așa e. Da' pe stradă - numai fum și flăcări. V-ați băgat în chestia asta?

– Nu, Nea' Nicule! N-am fost noi! Au fost ai lor. Ș-au dat foc la mașini... Oricum, erau niște rable. Le-au adus în Piață tractate.

– Așa o fi, că prea zici cu foc!

Am deschis Balconul. Zorile se insinuau discret. Priveam Piața. Pustie. În sfârșit, tovarășe Iliescu, circulația decurge normal. Pupați-vă! În fața Teatrului Național corturile mai există, însă. Ca și greviștii foamei, care au condiția de câine.

Am închis Balconul. Eram trist. Foarte trist. Trecuseră 53 de zile. Îmi venea să cânt. Am cântat doar pentru mine și pentru mineralele profesorului Constantinescu. „Imnul Golanilor”.

Am coborât. I-am dat cheia afurisită lui Nea' Niculae.

M-am așezat gânditor pe ghizdurile fântânii goale din fața Arhitecturii. Era aproape 5 dimineața.

Deodată, Piața a fost înconjurată de milițieni.

Am privit apatic. Ce mai conta? După noaptea pe care o petrecusem, nimic nu mă mai speria.

Cristi Pațurcă

– Ce faci, Cristi, aici?! auzii o voce.

Era Gioni Anuței. Prietenul meu de vreo zece ani. Fostul portar de la Dinamo. Cel care a avut onoarea să primească un gol de maestru de la Gicu Dobrin. Acum era căpitan de poliție.

– Oho! Gioni, ce cauți tu aici?!

– Păi, în misiune! Să vă apăr pe voi. Au venit minerii din Valea Jiului. Au venit în gară la Băneasa. Acuș-acuș ajung aici. Eu zic s-o roiești, că-i groasă rău!

– Lasă, bă, Gioni! Nu mor caii când vor câinii! Nici câinii când vor stăpânii! Sau poate vrei să mă bați tu primul?

– Ce ai, mă, ești nebun? Cum să te bat? Eu vreau ca să te protejez! Așa că pleacă dracului acasă! Uite, te duc eu cu mașina.

– Auzi, Gioni?! Dacă nu erai îmbrăcat popa, te-njuram... Să mă ducă miliția acasă...? Nu, musiu! Prefer să rămân aici! Fie ce-o fi!

– Treaba ta, atunci! Eu am plecat! Am vrut să te scap!

– Mulțumesc, Gioni! Fă-ți treaba!

A plecat în dispozitivul lui. M-am ridicat de pe ghizurile fântânii și am ieșit pe trotuarul din fața restaurantului Dunărea. Dinspre Piața Romană veneau o puzderie de luminițe.

•

– Cine erau?! Minerii? mă-ntrerupse Dan.

– Exact! Că doar bucureștenii nu poartă becuțe-n frunte și umblă pe carosabil în grup compact!

– Și ce-ai făcut?!

M-am așezat înapoi pe ghizurile fântânii.

– Și apoi?!

– Și apoi...

•

– Au ajuns în Piață. Au luat pe sus corturile. Au rupt toate pancartele. Erau niște animale sălbatice, cu priviri goale... cu chipuri murdare și imbecilizate. Băteau cu bestialitate fiecare om care trecea, fie la serviciu, fie la treburile lui. Miliția îi veghea ca pe Sfintele Moaște. Unele cumetre aplaudau de pe marginea bulevardului, etalându-și caninii îmbrăcați în aur.

Stăteam pe fântână și priveam consternat. Aveam părul lung. Ghinionul meu! Un civil care-i conducea, un șefuleț pe-acolo și el, m-a observat.

– Uitați-l pe pletosu' ăla! Hai să vedem ce-i cu el! Civilul și vreo cinci mineri s-au apropiat de mine...

– Ce cauți, mă, aici, la ora asta, pletosule?

– Dar dumneavoastră, ce căutați? i-am răspuns.

Mi-e greu titlul de erou...

– Aaa, ești intelectual, ai?! Căutăm intelectuali. Așa ca tine, pletoshi!
– Nu v-ajung cei pe care i-ați bătut și i-ați aruncat la Inter în recepție? Mai vreți unul?

– Mă, de unde p... mă-tii știi tu asta?
– Păi ce, sunt chior?! Se vede cu ochiul liber! Ceea ce faceți și cât de bestii sunteți! Dar, în definitiv, dumneata cine ești? Amărății ăștia sunt mineri pe bune. Dar dumneata, în costum alb, cu pălărie... Nu se potrivește! Si acum e rândul meu sa te bag în p... mă-tii! Du-te!

– Auziți, mă! se întoarse către mineri. V-a făcut amărăți pletosu'! Hai să terminăm cu el! Ardeți-l!

Un miner înalt, bine făcut, s-a apropiat de mine.

– Ce, mă, suntem amărăți?!

– Da, sunteți! Sunteți și manipulați!

– Manipulați! urlă bestia. Na, ține manipulați!

O rangă de fier m-a lovit peste gură. Am văzut o lumină albastră, ireal de limpede, ca un cer senin de vară. Apoi n-a mai fost nimic... nimic... Era 14 iunie 1990. În zori.

M-am trezit pe un pat alb de spital. Eram legat de pat. Mi-era sete. Am plimbat limba pe cerul gurii și pe dinți. Lacrimi mari au început să-mi curgă pe obraji. Nu mai aveam dinții din față. O asistentă se apropie de mine. Apoi fugi strigând.

– A făcut ochi! A înviat!

Un doctor veni în grabă la patul meu.

– Domnu' Pațurcă...! Am crezut că vă pierdem. E o minune c-ați înviat!

Cu greu, cu foarte mare greutate, îngânai:

– În ce dată suntem, vă rog?

– Suntem în 20 iunie 1990! Ați fost în comă profundă.

– Și cu acele astea din mine ce e?

– Sunt perfuzii. Nu vă faceți griji. Este glucoză, calciu și vitamine.

– Doctore, ce șanse am? i-am spus, cu un accent schimbat din cauza lipsei dinților.

– Aaa, o bagatelă! făcu doctorul, vesel. Vă aflați la Spitalul de Urgență. Două coaste fisurate, pauză de dinți, faceți pipi prin sondă și-n rest...

– Doctore, spusei, dezleagă-mă, dă-mi o țigară și o bere și scoate-mi chestia asta din puță.

– Țigări ai o grămadă! Și bere la fel! Au venit o grămadă de gagici la tine!

– Păi, nu spuneai că era să mă pierdeți?!

– Ai văzut tu drac mort?! Eram convins că scapi! Când te-a adus Salvarea erai vânăt. Am stat trei zile lângă tine ca să te cârlesc.

Cristi Pațurcă

– Dacă vrei șpagă pentru asta, te cârlesc eu imediat. Dezleagă-mă. Adu bere și țigări. Să-nceapă fiesta!

M-a dezlegat. Am fumat, am băut bere. Fără perfuzii și ace în mine și, mai ales, fără sondă în puță. Am ieșit în curte. Eu vroiam să plec acasă, dar corsetul gipsat care-mi înconjura pieptul și mijlocul mă forța să rămân în spital. Am mai rămas câteva zile în spital.

La televizor apărea mereu M.M.-ul, cu niște urme urâte pe spate. Vânătăi. Cât de adevărate or fi fost, nu știu. Mai târziu a fost organizat „Marșul cămășilor albe”. Pentru eliberarea lui Marian Munteanu. Am fost la el acasă în Ajunul Crăciunului. L-am colindat împreună cu un grup de studenți minunați. Pe M.M. l-au eliberat. Piața Universității, ca fenomen, nu mai există. Iliescu rânjește, de atunci, pe orice post de televiziune. Petre Roman este deplorabil. Marian Munteanu s-a dat pe față. A certificat el însuși că este omul lui Măgureanu. Un simplu securist!

•

– Cristi, cred c-ai spus tot ce trebuia spus.

– Așa cred și eu, Dane. Dacă Piața Univeristății n-ar fi existat, ea er fi trebuit inventată. Eu n-am inventat-o! Am simțit-o și am trăit-o! La maxim! Toate discurile mele, apărute din '90 încoace, spun asta. Fiecare silabă, fiecare notă muzicală și fiecare virgulă povestesc ceva. Iar noi încercăm să povestim contemporanilor noștri ceea ce am trăit și am simțit.

– Da, Cristi! spuse Dan. Ei, și acum, c-ai terminat, ce-ai de gând? Vei mai scrie?!

– Ce faci, Dane, îmi iei interviu? Sigur c-am să mai scriu! Vom edita împreună și un album. E gata înregistrat și mai și vreo șapte videoclipuri. Uite, și dacă mai vrei, îți deapăn din ce mi-a destăinuit Doru Mărieș.

– Ah, Cristi! Deci tu ești de neoprit!

– Sunt, Dane! Deci, iată ce mi-a povestit Doru Mărieș:

•

– Toți cei de la GID (Grupul Independent pentru Democrație) erau vânduți, erau mână-n mână cu Marian Munteanu ăsta al vostru.

– Zău ești rău, Dorule! De unde ai scos că-i al meu? Nu-i decât un împuțit! Un securist cocoșat!

– Păi, tu știi ce a făcut? Dar știi că nu ești mort! S-au suit în podul Arhitecturii, după ce veniseră la Asociație cu niște filmări puțin dubioase... Și de

Mi-e greu titlul de erou...

acolo, din podul Arhitecturii, au înregistrat tot. Video. De altfel, ei erau cei care derulau, în fiecare seară, filmele cu revoluția... cu Iliescu, cu Roman, cu Chițac și alte scursuri. Aveau aparatură completă. Am dat afară GID-ul!

– Deci cei de la GID erau în misiune! Că ei i-am băgat în p... mă-sii de câteva ori.

– Dar faza cu Doru Mărieș să nu mai vorbească la microfon, ordin de la Mihai Gheorghiu! Le-am interzis să mai urce-n Balcon!

– Știu asta, Dorule! Si bine ai făcut!

– Cam asta e, Cristi! Sunt multe de spus. Mă bucur, însă, că ești sănătos și pe picioare. Prin câte ai trecut... Credeam că te pierdem.

– Vă mulțumesc, Dorule, c-ați fost alături de mine. Și voi... și toți prietenii mei. Să dea Cel de Sus să mai apuc să scriu o carte!

•

– Cam asta e, Dane! Ar mai fi - vorba lui Doru Mărieș - multe de spus.

– Lasă, Cristi, că e de ajuns! Dar asta nu-nseamnă că te lași de scris și nici de muzică.

– Nu mă las, Dane! Nici de scris, nici de cântat! Ba, mai mult, o să-mi ascut condeiul și chitara și vocea!

– Așa să fie, Cristi! Atunci, batem palma!

– O batem, Dane! Și anunță cititorii că urmează cartea a doua: „ÎNVĂȚAȚI SĂ SPUNEȚI NU”

AICI SE TERMINĂ CARTEA
București - Vama Veche - București

În loc de „Bun rămas”:

Chiar dacă am împrumutat numele acestei părți finale a cărții mele de la bunii mei prieteni Holograf, vreau să știți, iubii mei cititori, că am scris această carte pentru voi și pentru copiii noștri. Sigur, poate n-am prins toate întâmplările trăite, timp de 53 de zile, în Balcon. După 15-18 ani e greu să-mi aduc aminte toate amănuntele.

Salut! Sunt CRISTI PATURCA
Si va ofer voua, celor pentru
care soarele rasare românește,
o carte „MIEGREUTITUL DE EROU”
Si un Audio-C.D., LA MAJORAT”.

Si să mai știți dragilor că:
... adesea doborâș ascult
dinspre zori până-n seară,
încă cu ochii de lapte.
Si cuvinte necoapte,
în golul
vă iubesc mai mult!

Cristian Lafuoco